

KVARNEN HÖGAN
BRINNER

VISBYS STOLT HET
LÅGORNAS ROV OCH
MUNKENS (Den ökände)
GRAVPLATS

TOIVO MOLIN

VINDKVARNEN
HÖGAN
VISBYS STOLTHET
LÅGORNAS ROV
OCH
MUNKENS (DEN ÖKÄNDE) GRAV.

Högan, Lågan, Kärringen och Plågan.

”Lågan tog Högan!”

PROLOG

I boken: "Högan Brinner", återskapas vindkvarnen Högan – Visbys stolthet en gång. En berättelse byggs upp, runt enbart fiktiva bilder, där också de människor, som deltar i scenariot, är helt och hållet uppduktade, men skulle kunna ingå i en nutida berättelse om "Ön". Munken, i berättelsen, ägnar sig åt trafficking, vapen-smuggling, knarkhandel, människosmuggling, förslavning och massmord, iscensatt på vikingaön Gotland i Baltiska havet och med ett nunnekloster utanför staden "Regina Maris" som bas för operationerna på ön – med förgreningar i omgivande länder.

Mary Goldwater har etablerat sig i Visby, där hon driver ett trädgårdscafé på Klinten, samtidigt som hon försvarar sig mot Munkens onda anslag för att överta hennes företag. Hon är dotter till en skeppsläkare med anor bland svunna tiders sjörövare, försedda med kaparbrev utfärdade av Drottningen av England under sextonhundratalet. Fadern ligger för döden, men hinner överlämna nyckeln till de hopsamlade förmögenheterna, innan han dör. Det är nu kampen börjar. Kampen om Munkens imperium och Marys företag och förmögenheter.

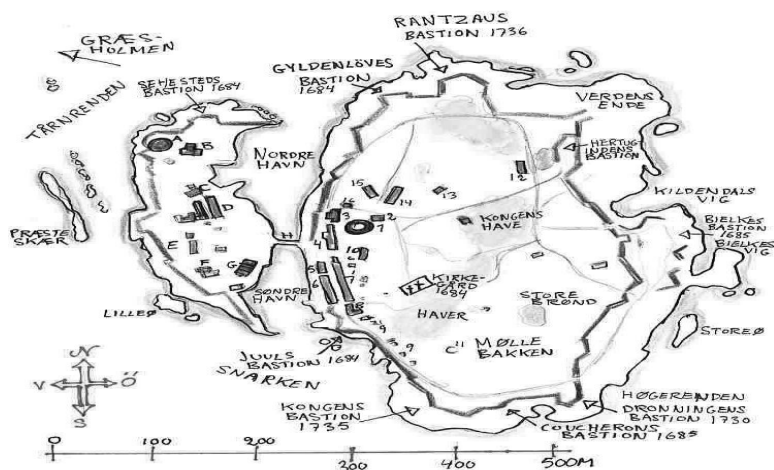
När berättelsen börjar, ser vi hur den cirkus med personal, som deltar i scenariot, flyr för att undgå Munkens grova trakasserier och rena sabotage. Han sägs vara: "Mannen som inte skyr några medel, för att uppnå sina mål."

FLYKTEN UNDAN MUNKEN

När färjan lämnar hamnen i staden Regina Maris ("Havets Drottning") och stävar söderut med cirkusen lastad ombord, är det av rädsla för repressalier man flyr; man flyr för att undgå Munken.

När bilden av vännerna på kajen bleknar, stryker fler än tandatleten Lisa en och annan saknadens bittra tår ur ögonvrån. Minnet, av de goda vännerna i olika dråpliga situationer, vägrar att släppa, men till slut, när konturerna av Havets Drottning tonar ut i ett diffust, försvinnande vid horisonten, ser man åter framåt mot nya, spännande äventyr och uppträdanden inför ny publik. Cirkuskungen har gett order, till skepparen ombord, att gå mot Christiansö, för att därigenom kunna desorientera eventuella förföljare om sina avsikter; sådana förföljare som eventuellt lyssnat på kvittrande fåglar som angett Öland som destination för Cirkusens fortsatta övningar.

Christiansö dyker upp föröver, efter sex timmars gång i hög sjö, och man är glad över att kunna gå in i den säkra hamnen, den hamn som varit ett skydd mot vikingar och sjörövare sedan mycket lång tid tillbaka.

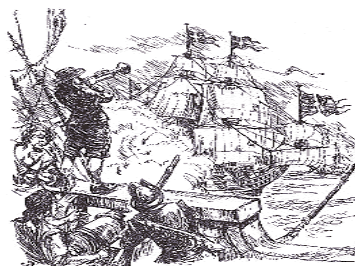
Cirkusfolket tar in på öns gästgiveri under några dagar som följer – till skydd för det oväder som brakar loss.

Under det att man äter kvällsmaten i krogens varma utrymmen, berättar krogvärderna om de små under jorden, troll och andra väsen som enligt legenden höll till här i en grå forntid. Han berättar också om Venderna, det slaviska folk som härjade runt de danska kusterna med sina vikingaskepp på tusentalet; de som bekämpades av Blod-Egil, en man som också ägnade sig åt en del sjöröveri för egen del.

Vid ett tillfälle skulle denne grymme man ha tillägnat sig ett norskt skepp, bundit dess besättning vid masterna och tänt på hela härligheten.

Blod-Egil infångades på Bornholm och hängdes högt.

Krogvärderna berättar också om de beryktade tyska piraterna: Fetaliebröderna – Vitalianerna – som hade sin bas här på ön, liksom de danska kaparna senare – under början av 1800-talet. Den mest omtalade kaparen var Caspar Wolfsen. ”Det var han som försökte fly från ett förföljande brittiskt skepp, som hade en överlägsen styrka ombord.

Innan Caspar blivit upphunnen, hade hans män gömt sig under däck. Dessförinnan hade de strött krut över däckets och lagt ut skeppsplank ovanpå som ett extra däck. När britterna kommit ombord antände Caspar krutet, varpå briter och plank ströddes ut över havet i en salig röra. Därpå klev Caspar och hans män ombord på det brittiska skeppet, tog livet av den resterande, brittiska besättningen och hade så ett fullgott skepp, med vilket han kapade ytterligare ett femtontal brittiska fartyg på mindre än tio dagar.

Dessa skepp förtöjde han i den här skyddade hamnen mellan Christiansö och Frederiksö. Frederiksö är ön ni ser där borta på andra sidan hamnen.

”Som mest låg här tjugofem kapade fartyg, till glädje för danska kronan”, avslutar krogvärdens, under det att han håller upp mer av det danska, goda ölet.

”Tack för dina berättelser”, säger Cirkuskungen till krogvärdens. ”Nu skall vi kanske ta och tänka på refrängen. Har du låtit bädda med sköna bolstrar, så är i alla fall jag beredd att krypa ner och sova efter en lång dag på sjön.”

”Med sköna bolstrar kan man sova skönt efter en lång dag”, säger bodyguarden. ”Vad är bolstrar för något?”, tillägger han och tittar frågande på Cirkuskungen som ruskar på huvudet. Indianen orkar inte tillrättavisa Bodyguarden.

”Nja!”, säger Lisa, (tandatleten) mellan tänderna, just som hon bitit sig fast i en fladdrande gardin: ”Jag är faktiskt litet hungrig. Skall jag komma loss och därmed slippa ta med mig dekorationen runt fönstret, så vill jag nog ha åtminstone en macka med pillede rejer. Ta två förresten!”, säger hon till krogvärdens. ”Vågar man förresten gå och lägga sig nu, när man har dessa ruskigheter på näthinnan, så att säga. Det är ju tur, att inte Damen utan underkropp är med oss. Hon är ju litet synsk, som ni vet, och skulle troligen ha ett och annat att rapportera från svunna tider hon också. Dessutom tycker den damen, att det är roligt att förstärka sina syner med mycket färg och stora, svepande penseldrag. Det betyder, i klartext, att det kan bli litet kladdigt med alla blodiga detaljer.” Lisa lutar sig mot sin beundrare: Erik med hakan. Han lägger en skyddande arm runt henne och gardinen.

”Ja, sitt uppe så länge ni vill”, säger Cirkuskungen. ”Ovädret kommer inte att bedarra förrän om ett par dagar, ni kan sova så länge ni vill i morgon. Vågar ni er ut i terrängen före lunch, som vi äter gemensamt klockan tolv, så kommer ni att märka, att det är en historisk plats ni uppehåller er på.”

”Och”, säger krogvärdens, tänk på en sak: Den här ön har varit straffkoloni under danska kronan en gång i tiden, så damerna går kanske inte helt säkra för ättlingar till de storförbrytare och våldsmän som avtjänat ett antal år av straff här ute. Nej, straffångarna hade inte sina fruar med sig – om dom nu var gifta – under den tid, dom avtjänade sina straff i stenbrotten, men dom kunde ju röra sig fritt och var kanske inte osnygga. Den fasta

befolkningen hade unga, vackra döttrar och vinternätterna var långa. Det gick alltid att smyga sig undan. Ränderna går ju som ni vet aldrig ur.” Han går ut i köket och plockar med Lisas smörgåsar.

”God natt med er”, säger Cirkuskungen och lyfter sitt ölglas: ”Gott öl det här.” Han ställer ifrån sig glaset.

”God natt med er”, säger bodyguarden, lyfter Cirkuskungens ölglas och dricker ur det som är kvar. ”Gott öl det här.”

”En del har inte fattat att det är Tjifen som för ordet”, säger Indianen och tar upp slangbellan.

”Lugn”, säger Cirkusdirektören, ”jag vill inte se något skjutande i baren.”

Efter hand troppar var och en in till sin sovkabyss och lugnet lägrar sig över den gamla krogen. Krogvärden torkar av bordsskivorna och släcker de flesta lamporna, men låter tavelbelysningen över marinmålningarna vara tända. Han välsignar ovädret som ger klirr i kassan.

OVÄDRET BEDARRAR OCH FÄRDEN GÅR VIDARE.

På tredje dagen efter ankomsten bedarrar ovädret och man glider mot Öland efter att ha bunkrat och skaffat förnödenheter. Man har medsjö och vinden in snett akterifrån. Trots gungningen, i efterdyningarna, går färden bra, och besättningen landar i Köpingsvik vid god vigör under kvällen – även djuren har klarat sig bra.

Two weeks senere.

Cirkuskungen var mycket nöjd med de föreställningar, man gett under två veckors tid i Köpingsvik, publiktillströmningen hade hela tiden varit mycket god och intäkterna därefter. Sista föreställningens applåder hade så när rivit ner cirkustältet, och nu var man oåterkalleligen framme vid dagen för avfärd.

Cirkusens bankkonto hade börjat fyllas på igen, nu när den söta – men alltför ivriga att stoppa fingrarna i syltburken – lilla tjuvaktiga biljettkassörskan, och den ekonomiansvarige kamreren Conrad med spelproblem, inte längre hade möjlighet att norpa ur cirkuskassan, eftersom de, båda två, numera ingår i kretsloppet litet ofrivilligt genom Munkens försorg. På grund av detta tråkiga, men rättvisa öde, och efterföljande additioner i cirkuskassan, såg samtliga anställda vid cirkusen fram emot en extra löneutbetalning framåt hösten, eventuellt till och med två sådana.

Tandatleten Lisa var till en början otröstlig i saknaden efter förstaplatsaren Conrad, den störste älskaren i hennes fanclub, som så smidigt uppgått i evigheten genom Munkens försorg, men eftersom Erik med hakan hela tiden funnits på plats och varit mer än villig att trösta henne, flyttade hon, efter bara en veckas sorg, över hela sitt intresse på Erik.

Hans förmåga, att snabbt överta rollen som djurskötare för hennes indiska elefanter – efter den ekonomiansvarige – bidrog

också till att hon omgående ställde honom på piedestalplats nummer ett, och därmed till och med ett snäpp över Cirkuskungen, en av hennes trogna i beundrarskaran.

Erik visste, sedan tidigare övningar, att passa sig för Lisas snabba hugg med implantaten – jämnt fördelade i såväl över- som under- käke. Han envisades med att placera en grimma runt hennes haka och lägga tömmarna över hennes öron och bakåt mot nacken; där han gjorde den råbandsknop, han en gång lärt sig att slå på rätt sätt under sin tid som boy scout, (till och med i mörker), allt för att slippa se henne bita sönder kuddvaret och sprida ejderdunet i rumsvolymen under deras intensiva kärleksstunder.

Under dessa kärleksstunder slog hon, samtidigt med sin snabba andning, med en domptörsticka, den hon en gång, under en resa i Indien, fått av en nu bortglömd Maharadja, rytmiskt mot Eriks sittvänliga muskulatur och ropade Tjo! Tjo! Tjo!

Många av dem, som bodde i kringliggande, lyhörda bostadsområden, kunde gå ed på sakernas faktiska förhållanden.

Cirkuskungen hade beordrat Indianen att, tillsammans med cirkusarbetarna, hålla extra utkik i omgivningarna, för att i tid upptäcka eventuella, onda anslag mot cirkusens anläggningar, djur och personal; man hade ännu i minne det, som inträffade i byn utanför Staden på Ön, och nu förstod alla, att Munken inte skulle dra sig för att iscensätta de grövsta sabotage mot cirkusen.

Efter en del spaningar och iakttagelser kunde Indianen meddela, att hans grupp uppfattat, att det tydligen var en del, så att säga ”på gång”. Man hade sett en del typer från Sagoskogen röra sig i Cirkusens omgivningar och nere i hamnen vid den chartrade färja, som skulle lasta ombord elefanter, bostadsvagnar och utrustning för vidare transport. Det fanns inte något påtagligt skumt att rapportera, men bara det förhållandet, att personal från Storskogen rörde sig i omgivningarna, och att stora, snabbgående båtar syntes i Byxelkroks hamn, fick Cirkuskungen att extra försiktigt planera avfärden mot England.

SAMLING AV STYRKAN FÖR AVFÄRD

På morgonen, två dagar innan den planerade avfärden, har Cirkuskungen beordrat samling av hela styrkan till klockan nio, innan det stora tältet ännu plockats ned. Som vakter runt tältet hade han placerat ut cirkusarbetarna Fin i håret och Rak i ryggen, för att hålla eventuella nyfikna och tjuvlyssnare på avstånd. Runt omkring sig har han nu:

Indianen	Spårare och slangbellaskytt
Bodyguarden	Cirkuskungens personvaktare
Helga	Skäggiga damen – egentligen man
Clownen Jack	Helgas älskling – egentligen kvinna
Lisa	Tandatlet med inplantat
Nippon	Cirkusarbetare
Otto med knallen	Cirkusarbetare
Erik med hakan	Domptör - nytillträdd

Cirkuskungen tar till orda:

”Som ni nog alla inser, är vår situation ganska prekär, om det skulle visa sig att våra utskickade spanare har rätt, när dom säger att dom har sett, inte bara Munkens vakter från Sagoskogen här i omgivningarna, utan också de stora, snabba motorbåtar som brukar ligga vid marinan nedanför kalkstensklippan. Spanarna tror sig ha sett missiler riggade på maskerade avskjutningsramper ombord på motorbåtarna, och det bådär inte gott för vår fortsatta resa, om Munkens folk sätter sina planer i verket: planerna att sänka oss i havet. Ute på havet, i mörkret, är vi ganska utsatta och kan ha svårt att undkomma en attack. Mina planer är därför som följer.”

”Så här har vi tänkt ut det – lyssna nu noga”, sa Bodyguarden.

”Att du aldrig kan lära dig att det är Tjifen som för ordet”, sa Indianen.

”Mina planer är därför följande.” Cirkuskungen fortsätter:

”Som många kanske vet, satte Grigorij Potemkin – Katarina den storas älskare och hemlig make – upp kulisser utmed hennes resväg i södra Ryssland, för att visa upp blomstrande fiktiva byar. Vi skall göra något liknande i skydd av mörkret:

Vi ställer upp kulisser av djur och vagnar på en gammal pråm jag köpt, så att det hela ser ut, som att vi lastat för avfärd, och så drar Indianen iväg med alltsammans utåt havet med en motorbåt. Med hjälp av en påhängsmotor och en autopilot låter han pråmen glida vidare utan besättning, samtidigt som han på avstånd, ombord på motorbåten, kan följa händelsernas vidare utveckling. Han återkommer till mig per telefon och rapporterar, efter att ha lämnat tillbaka motorbåten i Kalmar.” Han fortsätter:

”Vi andra drar in cirkustält, bostadsvagnar och djur i en hangar, som jag har hyrt. Där skall vagnar och utrustning målas om och förses med nytt namn, varpå Otto med knallen, tillsammans med Rak i ryggen och Fin i håret efter order från mig avseglar mot England på ett chartrat lastfartyg och stannar där till dess, att allt har lugnat ner sig eller rättare sagt till dess, att jag vidtagit vissa, planerade åtgärder mot den så kallade Munken. Övriga i gruppen flyger tillsammans med mig omgående till Eskilstuna, så att vi inte går här och riskerar att bli upptäckta, i det fall Munken har personal kvar på området – man kan aldrig vara nog försiktig.”

Alla insåg att detta var en bra lösning och såg fram emot litet luftombyte.

”Nu skall vi vidta åtgärder”, sa Bodyguarden, ”är det inte spännande?”

”Ge mig batongen”, sa Cirkuskungen.

”Att du aldrig kan lära dig, att det är Tjifen som för ordet”, sa Indianen. ”Det slutar med att du får ont i en eller annan kroppsdel.”

”Är det någon som har någon fråga, annars drar vi igång – Otto med knallen leder det hela rent praktiskt.”

Under nattens mörka timmar byggdes det upp en illusorisk kopia av hela cirkusens vagnpark bestående av: cirkusvagnar, djurtransportvagnar och transportvagnar för utrustningsenheter på den gamla, utrangerade pråmen.

Cirkuskungen var belåten med arrangemanget och tyckte själv, att det var en överraskande trogen kopia, han såg avsegla i mörkret mot Bornholm och Bornholmsdjupet, där så mycket krigsmateriel dumpats efter andra världskrigets slut.

MED HELIKOPTER MOT ESKILSTUNA AIRPORT

Cirkuskungen, Lisa, Bodyguarden, Skäggiga damen, Clownen Jack, Nippon och Erik med hakan kliver ombord på den helikopter, som i morgonväkten drar igång sina rotorblad och flyger dem till Eskilstuna Airport.

Indianen ringar och rapporterar från Kalmar

Omedelbart efter landningen får Cirkuskungen rapporten från Indianen.

Under natten kunde han, på några distansminuters avstånd följa den så kallade ”Potemkinpråmens” färd mot Bornholm. Bara en halvtimme efter det att han släppt pråmen och låtit den glida vidare för egen maskin, hade han sett två snabba motorbåtar dyka upp vid horisonten.

På rätt stort avstånd från pråmen hade de avfyrat varsin robot, troligen var det målsökande robotar som använts, eftersom det var fullträff som kunde noteras för båda missilerna. Han hade blivit bländad av det starka ljussken som hade uppstått vid själva krevaderna.

Indianen berättar vidare, att han gått tillbaka till pråmen, efter det att de snabba motorbåtarna återvänt norrut, bara för att se om det skulle finnas några rester kvar på ytan, men det fanns inte

någoting som flöt. Han hann komma undan i god tid innan snabba kustbevakningsbåtar från visade sig i grannskapet.

”Bra jobbat”, säger Cirkuskungen. ”Ta nu tåget till Eskilstuna, vi är redan framme och kan ta emot dig, när du kommer. Dra en overall över scenkostymen, om du fortfarande har den på dig, du får inte väcka uppmärksamhet – ligg lågt!

”Okej, Tjifen jag har fattat detta message. Bay-Bay from the Indian.”

Cirkuskungen ruskar på huvudet. ”Stollar är det gott om!”, tänker han.

”Resten av dagen får ni använda som ni vill”, säger Cirkuskungen till övriga i cirkusens besättning, efter det att de checkat in på ett bra hotell med restaurang inom väggarna. ”I morgon räknar jag med, att ni ställer upp här i lobbyn klockan 0900 utvilade och frukosterade. Först av allt skall vi besöka en kostymdesigners ateljé och låta sy upp kläder som passar att bära när det är karneval. Han/hon – designern, tar emot oss klockan tio för måttagning. Sedan får vi vänta på den här platsen några dagar medan hans/hennes personal syr upp utstyrseln. Några provtagningar kan kanske också bli aktuella, och tillsammans taget kan vi räkna med att vi måste stanna här en vecka. Under den tiden skall vi besöka Zoo och kanske också något Tivoli, allt för att hålla fackkunskaperna vid liv. Se det hela som en betald nöjestrupp, med allt inklusive, det är ni värda, efter allt osjälviskt arbete ni har lagt ner på cirkuskonstens altare. Är det någon som har några frågor att ställa, innan vi skiljs åt efter dagens strapatser?” Cirkuskungen tittar frågande på de församlade.

”Jo”, säger Lisa. ”Jag är litet fundersam, när det gäller det här med kostymerna. Vad är meningen med den extravagansen och i vilket sammanhang blir kostymerna aktuella? – det här är en helt ny detalj som vi inte talat om tidigare.”

Övriga i gruppen ser också frågande ut.

”Det är, som jag ser det, svårt att återkomma till Ön och bara gå omkring som vanligt, och då frågar ni naturligtvis: varför skall vi återvända till Ön? Svaret är:

Vi har fått en förfrågan från vissa festarrangörer, om vi vill gästsuppträda under den karneval, som skall gå av stapeln i Staden, och jag har svarat positivt på det. Naturligtvis skulle jag ha informerat er om det här tidigare, men som ni själva vet, har det varit en hel del intermezzon, som tagit intresse och tid, därför har jag inte velat ta upp det här förrän nu. Meningen är att vi skall uppträda klädda i de här nya kostymerna och bära mask för ansiktet. Vi skall höja stämningen under karnevalen genom att bara strosa runt och samtidigt peppa övriga arrangörer till stordåd, allt för att fästa "Havets Drottning" på kartan och dra in pengar till stadskassan. Vi kommer att bo och äta på ett av lustfartygen nere i hamnen och allt kommer att vara riskfritt – förhoppningsvis – genom att maskerade poliser, både manliga och kvinnliga, samt någon eller några detektiver, kommer att beblanda sig med oss och utföra vissa bevakningsuppdrag och en del spaning. De här grupperna har redan varit här i Eskilstuna och fått sina kostymer uppsydda.

Är det någon av er, som inte vill delta i dom här arrangemangen, så har jag full förståelse för det, och den eller de, som vill dra sig ur, får då istället ansluta till personalen i England och sätta upp någon föreställning där i mindre skala, till dess att vi andra kommer efter. Kostymerna kommer i alla fall till pass i England, när vi sätter upp en karnevalsshow i cirkustappning, så därför är inga pengar bortkastade. Fundera på det här jag nu sagt och lämna mig besked i morgon vid samlingen klockan nio."

"Nu ska ni fundra ordentligt, det är väl spännande", sa Bodyguarden.

"Ge mig batongen!", säger Cirkuskungen, "Så skall jag ge dig en ny mittbena. Det kliar litet i mina fingrar."

"Att du aldrig kan lära dig, att det är Tjifen som för ordet", skulle Indianen ha sagt om han varit närvarande, men det var han inte, av den anledningen, att han låg under en av sofforna på tåget på väg till Eskilstuna. Ligg lågt hade Cirkuskungen sagt.

CIRKUSFOLKET GÖR SIG KLART FÖR AVRESA.

Efter en avslappnande veckas vistelse i Eskilstuna går cirkuspersonalen runt i cirklar. Samtliga är ju vana vid ett aktivt cirkusliv, där det hela tiden händer saker. Det här med att ta mått och prova och vänta och prova igen, det tar tydligen på humöret. Ändå gör Cirkuskungen allt han kan, för att fördriva deras tid på ett så lättamt sätt som möjligt. Man har besökt ZOO, man har gått på Tivoli och man har strosat runt i staden.

Vid samlingen klockan nio en vecka efter ankomsten, säger Tjifen, alias Cirkuskungen: ”Karnevalskostymerna är färdigsydda!”

Glädjen är allmän. Äntligen kan man hämta kläderna och ge sig av till Kalmar och den väntande båten. Cirkuskungen har informerat om, att han chartrat ett mindre lustfartyg, som skall ta dem från Kalmar till Dover, och som också skall eskortera färjan med cirkusutrustning och djur över havet.

”Det kan bli en fin resa”, säger han. ”Så här års ligger havet lugnt. Vi flyger till Kalmar omedelbart efter lunch och går ombord på GOLDEN STAR.

I morgon bitti ansluter Otto med knallen och vi går mot England. Där stannar vi någon eller några veckor och etablerar oss i väntan på besked från våra uppdragsgivare i Staden, när det kan vara dags för oss att anlända Ön. Kanske hinner vi ge några föreställningar på engelsk jord. Dom har ju fina teatertraditioner själva, men med de kostymer vi nu har sytt upp, kommer vi troligen att göra succé. Det kommer nog att bli en upplevelse även för oss. Är det någon som har några frågor i sammanhanget? Inte? – Bra! Då kan ni göra er klara för avfärd. Vi lyfter klockan två.”

”Du”, säger Cirkuskungen till Indianen. ”Du måste behålla overallen på. Du har väl inga andra kläder med dig, utom scenkostymen antar jag. Du får köpa nytt i England.

”Cirkuskungen ringer Otto med knallen och ger honom order om avgång.

Under nattens mörka timmar rullar Otto med knallen ner cirkusvagnarna till färjeläget och allt går lugnt och städat till.

Rak i ryggen och Fin i håret har spanat i förväg, men inte sett någonting värt att beakta.

Man kör ombord och gör klart för avgång. Otto har kontakt med Cirkuskungen via mobilen och kan rapportera att man just stävar ut och går mot Ölands södra udde.

”Bra”, säger Cirkuskungen. ”Vi går ut ur Kalmar nu och ansluter efterhand.”

Nattvinden är sval, havsvattnet har inte värmts upp tillräckligt mycket, för att man skall kunna vara lättklädd. För övrigt blir det alltid litet kallt ute på havet; vinddraget kyler. Otto faller upp rockkragen där han står bredvid styrman och ser ett fartyg som närmar sig med god fart. En strålkastare tänds, belyser lastfartyget och släcks igen – ett kustbevakningsfartyg passerar och glider vidare; en patrullbåt ute på uppdrag.

”Var är ni?”, Otto undrar med Cirkuskungen.

”Vi har sett er; vi såg er i strålkastarskenet, vad var det som hände?”

”Nja, inget särskilt, det var kustbevakningen som drog förbi – kanske på ett rutinuppdrag, vem vet, var haren har sin gång – inget särskilt alltså. Vi går mot Kiel. Vill ni ligga före eller efter oss?”

”Vi ligger bakom er på litet distans och håller kontrollen bakåt.” Cirkuschefen avslutar samtalet.

Tullkontrollen i Kiel klaras snabbt, trots att det finns elefanter ombord, eftersom alla papper är i ordning. Under en timmes väntan före avgång genom kanalen, kan cirkusgänget ta en promenad i land och även få sig en liten matbit.

”Passa på att bunkra skaffning nu, framför allt ni tre ombord på färjan. Det tar cirka åtta timmar innan vi är framme vid Elbes mynning, och ni vet hur det är: sjön suger. Var försiktiga med intag av öl, jag vill inte ha något oväsen ombord och så vill jag att ni skall komma fram ordentligt. Det kan vara litet trångt i slussarna, så ni får hålla tungan rätt i mun alla, och så hjälper ni

pråmskepparen och ser till så att han också håller sig nykter. Roligt ska vi ha, när vi kommer fram till England – inte förr.” Cirkuschefen känner sina pappenheimare sedan tidigare övningar. Han vet när han behöver strama åt tyglarna.

”När vi är framme i Brunsbüttel och har klarerat, skall vi se om vi kan hitta någon bra kajplats, så att vi kan ligga still under natten. Ni kan behöva törna in efter en lång dag. Självfallet skall vi bese staden först och äta något gott, det är inte frågan om annat, men som sagt, vi tar det lugnt. I morgon bitti ser vi hur havet ligger och om vi kan gå över till England. Nu glider vi.”

”Hörd ni va Tjifen sa? Äre inte spännande va?”, sa Bodyguarden: ”Nu glider vi.”

”Ge mig batongen!” Cirkuskungen sträcker ut en näve.

”Att du aldrig kan lära dig, att det är Tjifen som för ordet”, sa Indianen och gick ombord på färjan.

”Jag tyckte bara, att jag skulle tala om hur jag kände det”, sa Bodyguarden.

”Du är en vänlig natur”, sa tandatleten Lisa. ”Häng inte med huvudet. Kom så skall du få en kram av mig, jag har moderskänslor.”

”Akta dig, så att hon inte biter dig i nacken – hon släpper inte taget när hon är på det där vänliga humöret – inte förrän hon blir hungrig.” Erik med hakan vet.

CIRKUSKUNGEN LÅTER PURRA ALLA OMBORD

Klockan sex låter Cirkuskungen purra alla ombord på de två fartygen med hjälp av bodyguarden, som får glädjen att stänka vatten på de värsta sömntutorna. Han får också order att fixa en enkel frukost.

Matoset, från det stekta fläsket och doften av rostat bröd, retar tydliggen smaklökarna, för inom tjugo minuter sitter samtliga cirkusmedlemmar och skepparen på färjan och smörjer kråset; litet nymornade visserligen, men de piggnar snart till i den svala

morgonluften – alla utom Nippon och Dorven. De tog bussen in till Hamburg i går kväll. Antagligen var väderkornet inställt på Reeperbahn. Bodyguarden hörde när grabbarna kom rumlande under morgontimmarna och fick dem att äntra färjan för några timmars sömn. Han ville inte ha dem ombord på kryssaren, litet runda under fötterna som de var. Nu låter han dem sova.

MORGONSAMLING I BRUNSBÜTTEL

Cirkuskungen tar till orda:

”Nu har vi ett bra väder, som ni märker, och väderleksutsikterna är fina. Vi lämnar Brunsbüttel och gör klart för avfärd inom en timme. Jag antar att ni har bunkrat vatten, så att elefanterna inte blir utan under resan. Vi stryker utmed Danska, Tyska och Holländska kusten ner till Franska Calais, där vi går över till Dover och ner till Folkestone, där vi kan få litet översyn av flytetygen om det nu, mot förmodan, skulle behövas. Vi kan eventuellt ge några föreställningar i staden samtidigt. Ännu har vi inte hört något från våra uppdragsgivare, om när en del av oss skall vara klara att medverka i Karnevalen med stort K. Jag skall ringa under resans gång; jag har fått vissa hålltider; ännu är det i alla fall gott om tid och ni får tillfälle att se er om litet och friska upp er engelska.

Tanken är att vi skall transportera oss till London så småningom, etablera cirkusen på ett större nöjesfält och stanna där.

Så snart vi har lossat vagnar och utrustning går färjan tillbaka till Sverige. Kaptenen på Golden Star har en del chartrade turer med turister inbokade i farvattnen runt Frankrike och Spanien. Han skall dock vara klar för återgång till Sverige, inom fyrtioåtta timmar, enligt överenskommelse. Då följer en del av oss, som sagt, med tillbaka till Sverige och Ön. När jobbet vi har där är klart, flyger vi tillbaka till England och ansluter till gruppen under Otto. Erik stannar hos elefanterna. Lisa längtar redan efter honom – tala om kärlek.

Även om allt verkar vara lugnt på ytan just nu, så vill jag att alla är observanta. När det gäller Munken kan man inte vara nog försiktig, dessutom ska ni veta att han har sina informatörer i alla skikt av samhället – även utomlands.” Han tittar på klockan, ger tecken åt kaptenen. Kaptenen klingar i skeppsklockan.

”Gör klart för avfärd!”

Här lämnar vi Cirkusfolket ett tag för att se vad det är som pågår på Ön, i den vackra medeltidsstaden ”Havets Drottning” – Regina Maris.

MARYS TRÄDGÅRDSSERVERING PÅ KLINTEN

Hon var vacker. Hennes ljust, blonda hår glänste i solljuset och stod som en sky runt hennes ansikte. Hon liksom svävade fram över gräsmattan mellan bord och stolar, där cafégäster hade tagit plats och njöt av den ljumma sommarvinden.

Vinden lekte också med hennes sommarklänning, och fick den att lyfta då och då, så att betraktaren av scenen, en man, fick en föraning om de ljuvligt formade benens fortsättning uppåt. Han stod utanför staketet och njöt av bilden.

Innanför det rödmålade staketet, där varje spjåla hade en vitmålad spets, bredde tomten ut sig. I bakkant – till vänster – syntes ett lågt uthus uppfört i murad kalksten, med taktäckning av ag, och delvis övervuxet av ett flera decimeter tjockt lager av murgröna, som nästan täckte fönster och dörrar.

Till höger om gårdstunet syntes en gårdsbrunn och ytterligare till höger låg själva bostadshuset – en låg byggnad i trä och med taktäckning av tegel.

Genom de små, spröjsade fönstren, kunde man se de vita tyllgardiner som rörde sig för vinden, där den svepte in genom den öppna dörren, genom vilken kaffe och bullar bars ut till gästerna vid borden. Husets huvudentré vette mot grinden i staketet.

Här och var, utmed staketets insida, växte prydnadsbuskar; invid uthuset sågs bärbuskar och ett litet trädgårdsland; skugga över trädgårdsmöblerna gavs av den stora kastanjen; till höger och bakom det lilla huset reste sig vindkvarnen Kärringen på sluttningen.

Constantin, mannen, står länge och ser på scenen framför sig, där sommarlätt klädda människor rör sig på gräsmattan innanför staketet och njuter av det som serveras, och nynnar med i de ljuvliga toner som strömmar ut i trädgården från grammofonen. Han har planer för framtiden.

Han går in genom grinden och strosar runt litet på gräsmattan, innan han sätter sig ned och beställer en kopp kaffe och en tårtbit.

”Var är den andra servitrisen?”, frågar han den unga flicka som tar hans beställning.

”Jag kan säga till henne, om Ni vill tala med henne?” – flickan ser frågande på honom.

”Ja tack, gör det är du snäll”, han ler mot henne.

Det dröjer en liten stund innan kvinnan med den ljusa sommarklänningen kommer ut, och han njuter, under tiden, av kaffet och av stämningen runt borden, medan han väntar. Han ser på kvarnens vingar bakom huset – han planerar.

Helt plötsligt står hon framför honom – han hade setat i andra tankar och inte sett hur hon kommit, liksom svävande, dansande över gräsmattan.

”Varmed kan jag stå till tjänst”, säger hon och ser frågande på honom med sina vackra, blå ögon. Han reser sig upp och sträcker fram sin hand till henne.

”Jag har en del planer när det gäller kvarnen på höjden. Är det ni, som är ägaren till den här serveringen, eller är det någon annan jag skall tala med.”

”Jag är ägaren”, säger hon, ”vem är det jag talar med?”

”Mitt namn är Constantin och jag har en del intressen här på Ön. Jag förstår att ni är rätt upptagen nu, med alla gäster ni har, och skulle därför gärna komma tillbaka senare för att prata litet. Kan vi ses under kvällen, efter det att ni har stängt serveringen för dagen, eller är det någon annan tid, som passar er bättre?”

”Det skulle kunna gå bra senare idag, eller under kvällen rättare sagt. Vi har öppet till klockan nio, men det gör mig inget om det blir sent – det är ju ljusa kvällar så här års. Det skulle passa ikväll, eftersom jag har ärende till fastlandet i morgon.”

”Då dyker jag upp vid notiden – hoppas att vädret står sig; tack förresten för gott kaffe.” Constantin ler mot henne. ”Får jag fråga dig om ditt namn? Ursäkta min framfusighet, får jag säga du?”

”Jo, det går bra Jag heter Mary – Mary Goldwater – min far var engelsk sjökaptan, om du undrar över namnet.” Hon gör låtsashonnör och svävar, över gräsmattans sammetslena yta, tillbaka till huset hon kom ifrån.

Constantin smeker hennes gestalt, och följer hennes mjuka rörelser med hungriga ögon. Han går långsamt bort mot grinden; vänder sig om flera gånger och ser ut över människor, stolar och bord; ser på det låga, vackra huset; öppnar grinden och går uppför slänten till kvarnen. Han låser upp och går in genom porten i bottenplanet, fortsätter så trapporna upp till de olika loften, samtidigt som han planerar för det underhåll, han lovat stadens pampar att utföra – som tack för att han får använda kvarnen, till den verksamhet han själv skall bedriva i lokalerna – om han nu kan komma överens med Mary. På något sätt skall han nog fånga henne eller hennes intresse.

Han går ner igen och stänger porten efter sig, går upp och sätter sig på bänken intill kvarngrunden, ser ut över hamnpartiet och njuter av solens värme här i lä. Han följer havets vågrörelser med ögonen: de innersta vågkammarna bryter och skapar skum bland strandstenarna i efterdyningarna. Han tröttnar aldrig på att se och följa havets rytm.

Hans blickar följer klippkanten bort mot vindkvarnen Högan med sina åtta plan – en imponerande syn – och vandrar med ögonen vidare söderut bort mot Sagoskogen, det nöjes-etablissemang han offrat en del av sitt liv på – och även andras.

För närvarande känner han en blandad stolthet – dels är han belåten över vad han skapat på kort tid, dels känner han det, som att en fiktiv snara dras åt långsamt kring sin egen hals. Det är

mångas liv han tagit på vägen till toppen i det imperium han skapat, det är mångas skugga han anar i kulisserna.

Han skakar av sig olustkänslan, går ner till sin stadsjeep och kör in mot centrum.

MARY KÄNNER SIG ATTRAHERAD

Mary kände sig mycket attraherad av Constantin, men hon hade känt sig attraherad av många män tidigare, män som i slutänden visat sig mer intresserade av hennes verksamhet – och allt vad verksamheten inbringade – än av hennes egen person; även om de fallit för hennes kvinnliga utstrålning i början.

När de upptäckte, att hon var rätt hårdflörtad, höll hårt om kapten Goldwaters skattkista och inte släppte ”Någon Jävel” över bron, kastade de helt sonika in handduken; hon fick leta efter någon annan, som var villig att dra gräsklipparen.

Hon tog det inte så hårt – hon var van att stå på sig bland hårdföra sjöbusar, sådana som bara hade en sak i sinnet, när de kände doften av kjoltyg; pappas flicka hade trampat däck tidigare, och visste hur man tog solhöjden och riggade en löpsnara.

CONSTANTIN OCH MARY SES IGEN, KLOCKAN ÄR NIO

”Ditt hus ligger mycket bra till här på klippkanten”, säger Constantin till Mary, när de möts igen i hennes trädgård på kvällen. ”Mina planer, att inrätta ett casino här i kvarnen, har legat och grott länge, och nu när statens spelmonopol upphör, tänker jag installera en hel del spelautomater i byggnaden. Alla presumtiva turister kommer att få ytterligare en anledning att besöka Ön. Jag räknar med att platsen snart kommer att kunna rubriceras som Nordens Spelmetropol. Det kommer att växa upp nya spelcasinon fortlöpande och intäkterna kommer att bli enorma. De här planerna kommer naturligtvis att påverka din serverings omsättning, och troligtvis kommer du att behöva bygga

ut för att kunna ta emot fler och fler gäster, jag ser utvecklingspotentialen som enorm. Vad tycker du om det hela så långt?”

”Nja, jag vet inte vad jag skall säga. Min omsättning är ju tillräcklig som den är i dag, och jag har väl aldrig funderat på att bilden skulle behöva förändras. Jag ser bara utgifter i ditt förslag – jag vet faktiskt inte; dessutom kommer dina planer litet överraskande. Låt mig tänka över det hela några dagar. Vad säger du, om jag ställer mig avvisande till dina planer och vill fortsätta min verksamhet i nuvarande omfattning?”

”Om det är så, att du inte ställer dig positiv till mina planer, kommer jag att köra över dig, det är den krassa bilden. Du kan fortsätta din verksamhet i nuvarande omfattning – så länge du nu klarar dig, men jag är rädd för att, när jag då slår upp en restaurang på klippkanten, med och en kaffeservering som komplement till spelverksamheten, då kommer det inte att vara många, som ser en anledning att besöka dig och din lilla trädgårdsservering. Naturligtvis kommer några besökare till dig även i fortsättningen, sådana som tycker att din servering är pittoresk och litet gammaldags charmig, men du kan nog inte räkna med, att utkomsten kommer att vara något att hurra för. Antagligen kommer du att få lägga ner det hela och skaffa dig ett jobb i någon livsmedelsaffär. Tro nu för all del inte att jag siktar in mig på att förstöra för dig, så är det inte. Det skulle vara roligt att kunna samarbeta med dig, det måste du förstå, efter den skiss jag har redovisat för dig. Vill du inte vara med, så accepterar jag naturligtvis det, men när mina planer sätts i verket, så är det hela storskaligt, och då kan jag inte ta hänsyn till personer – då är det affärer som gäller. En variant, som kanske kan vara intressant för dig, är att jag köper ditt ställe och ger dig en anställning inom mitt verksamhetsområde.” Constantin ser vänligt på Mary ungefär som en frimicklare som stulit grannpojken konfirmationsslips och lämnat sin egna, slitna i utbyte.

”Min far har köpt den här fastigheten och gett den till mig, för att min framtid skall vara tryggad, jag kan helt enkelt inte sälja den”, Mary ser nedslagen ut.

”Ja, det är ju tråkigt, att du ser det så, men om jag utvecklar det hela, och talar om för dig att jag har hyrt även Högan, den stora vindkvarnen, och att jag planerar att inrätta ett diskotek i den, och att det skall bli ett promenadstråk mellan de båda kvarnarna, så förstår du kanske, att det är en del, som kommer att förändras här ute på klippkanten. Det är ju möjligt att litet av kommersen och omsättningen också spiller över på dig, så att säga, men det behövs ju bara att en olycka inträffar, och därefter är du ute ur bilden.” Constantin ser deltagande på Mary.

”Vad skulle det vara för olycka?” Mary ser forskande på Constantin.

”Ja, vad vet jag – man har ju hört talas om skyddspengar som inte betalas i tid och hela krogar som slås sönder ... vad kan inte inträffa numer?” Han ser bekymrat på Mary.

”Skall jag ta det som ett hot?” Mary börjar se litet klarare på Constantins person, och anar, att han nog inte är den vänliga, fridsamma och charmerande man, han utger sig för att vara; hon anar ugglor i mossen.

”Nej-nej! Det får du inte tro om mig; men det är väl så, att mycket man läser i tidningarna får en kanske att se det värsta i allting, och det är sant, man får verkligen se till att skydda sig. Nej, jag är bara orolig för din del – en ensam kvinna i en hård värld. Jag är den första att komma till din hjälp, om det skulle dyka upp något oväntat, något som du inte klarar på egen hand – vi är ju grannar. Nu, när du vet mina planer, kan du väl tänka över det hela och se, om vi kan göra någonting gemensamt. Du skulle ju till fastlandet i morgon, när är du tillbaka på Ön igen?”

”Jag tar färjan till fastlandet i morgon och är tillbaka om ett par dagar.” Mary ser forskande på honom.

”Bra. Tänk över det hela, så tar jag kontakt med dig i slutet av veckan, går det bra för din del?”

Mary nickar – man skiljs åt.

Constantin går långsamt ut genom grinden och uppför sluttningen till vindkvarnen på klinten, sätter sig ner på bänken och ser ut över hamnen och hamninloppet nedanför Staden – staden med

det vackra namnet Havets Drottning, Regina Maris, staden med de gamla husen och de vindlande, smala gatorna – det här är hans stad, här har han sprungit och lekt som barn, här är det han som bestämmer; litet mankemang har det väl varit mellan honom och politikerna från och till, men med lämpor och list får man in en präst i himmelriket; han vet hur man får igenom sin vilja: Litet lock, litet pock, pengar under bordet, löften om tystnad och dyra utlandsresor i känsliga situationer hjälper alltid fram till det önskade målet. Han känner sig ganska nöjd med sin situation och ler inom sig själv, ett inåtvänt leende, när han går ner till parkeringen, startar motorn och glider iväg i sin stadsjeep.

Mary går in i sitt hus, plockar undan litet och packar ner sådant, som hon skall ha med sig till fastlandet. Hon har talat med serveringsflickan om detaljer, som behöver tryckas på, för att allt skall gå smidigt. Hon har också informerat gårdskarlen om att han, eventuellt, måste hoppa in och hjälpa till i köket, om kaffegästerna blir många under de dagar hon är borta. Det här ansvaret, för skötseln av serveringen, är ju inte något nytt för dem, de är vana att samarbeta och är lika gamla i gården.

Mary känner sig rastlös och anar att Constantin har planer som inte stämmer in i hennes trygga värld; bestämmer sig för att ta kontakt med sin gode vän målaren. Hon kommer sent i säng och sover oroligt under natten – kastar sig fram och tillbaka; ser bilder framför sig, där än den ena och än den andra tänkbara, negativa utvecklingen projiceras på hennes inre filmduk.

VINDKVARNEN HÖGAN.

Constantin, i gemen kallad "Munken", har lyckats med bedriften att utverka byggnadstillstånd för att bygga om den gamla kvarnen invändigt och göra vissa förändringar i entrédelen, under föreutsättning av att han inte förstör den stil, som gör kvarnen så charmigt ålderdomlig och byggnadstekniskt intressant.

Till kommundubbarna har han sagt, att han inte tänker ändra konstruktionen eller göra våld på inredningen; moderniteter som toaletterum, vatten och avlopp måste dock till för att allt skall fungera, men där tänker han gå försiktigt fram, har han framhållit. Alla instanser, han varit i kontakt med, har böjt sig för hans olika argument i samband med ansökan om byggnadslov och förstått att verksamheten kan vara en möjlighet att dra in skattepengar till Ön; en del har haft negativa synpunkter på exploateringen och ställt sig avvisande, men de har plötsligt funnit sig vara utan jobb, men med ett fett avgångsvederlag i fickan och därmed ute ur bilden.

På så sätt har därmed alla tidigare låsta dörrar ställts på vid gavel. Munken har snabbt anlitat egna arkitekter, byggnadstekniskt sakkunniga och entreprenörer. Byggnadslovet har han fått, så att säga in blanco, och kan därmed lämna in ritningar i efterhand och säga: "så här blev det". Entreprenörerna var redan på plats, eftersom Munken redovisat sina idéer för dem sedan månader tillbaka.

Material och materiel kördes nu fram; snickare, rörmokare, plattsättare och golvläggare var snart i full verksamhet – efter det att alla markarbeten färdigstälts i stort sett över natten. Nu gällde det bara att snabbt klara jobbet innan någon medborgare överklagade ärendet i vanlig ordning.

Bevakningen över arbetsplatsen sköttes av munkens egna vakter; entreprenörerna kunde därför lugnt lämna material och verktyg på plats – stöldrisken var obefintlig, Nyfikna hölls på avstånd och "total koncentration på arbetsuppgiften" var valspråket för dagen och nu gick det verkligen undan.

Målningsarbetena skulle klaras på en vecka, hade målaren Ego, med företaget MÅLERI AB EGO lovat i ett svagt ögonblick. Så fort städbolaget hade röjt och dammsugit härligheten, stod han beredd med sina mannar för att göra en uppfräschning av trävirket och installera en del dekorativa skärmar. Mycket av det dekorativt konstnärliga, hade stått färdigt sedan veckor tillbaka, och allt var klart att bara bäras in och monteras på de olika planen och loften. Nu väntar han bara på besked från Munken om att få dra igång sin del av beställningsjobbet, ett jobb där det inte var fråga om att lämna något anbud – snabba ryck och löpande räkning, det är vad som gäller, när Munken vill ha något gjort.

Dagen, då Mary återkommer från besöket på fastlandet, sitter Munken på träbänken i lä väster om vindkvarnen Kärringen denna soliga förmiddag, och ser färjan från fastlandet komma in. Han vet att Mary är ombord – han har haft en ”skugga” monterad på henne ända sedan hon lämnade Ön för tre dagar sedan.

Han vet, av de fortlöpande rapporter han fått från denna skugga – en av hans egna vakter vid Sagoskogen för övrigt – att hon besökt sin sjuke far, den engelske sjökaptenen och skeppsläkaren Humpfrey Goldwater.

Den ovanliga sjukdom sjökaptenen drabbats av, förorsakad av många kalla nätter till sjöss, och med begränsad rörelsemöjlighet ombord, tvingar honom att vistas så nära specialistsjukhuset som möjligt, för att omedelbart kunna komma under akutvård i svåra lägen. Genom att göra indiskreta förfrågningar på sjukhuset, har skuggan lyckats ta reda på en del om sjökaptенens sjukdom, och att Mary besöker sin far ofta – nästan varje vecka.

Munken ser hur färjan vänder och backar in mot kaj. Han skulle kunna ta jeepen ner till hamnen och hämta Mary, men det skulle hon kunna uppfatta som att han har henne under uppsikt inser han, och den risken vill han inte ta. Nej, då är det bättre att sitta på en stol i serveringen och dricka en kopp kaffe, i väntan på att hon dyker upp.

Han underhåller sig litet med serveringsflickan, som går omkring på gräsmattan och grusgångarna mellan huset och serveringsborden, och bär ut saft och kakor, kaffe och bullar till de väntande gästerna. Det är varmt och skönt i skuggan, under den stora kastanjen, där han sitter med full kontroll över grinden och staketet.

En bil bromsar in, Mary stiger ur, betalar för taxiresan och går in genom grinden och in i huset. Efter en evighet, som Munken uppfattar det, kommer hon ut genom serveringsdörren, ser sig om bland gästerna och får syn på honom, där han sitter och pressar i solen, solen som flyttat honom ur skuggan och lyser på honom. Hon känner omgående samma obehag av att komma i närheten av honom som tidigare, men hon låtsas att hon är glad att se honom.

”Hej Constantin”, säger hon. ”Så roligt att se dig som trogen gäst. Hur mår du i sommarvärmen?” Hon stryker sig över håret och rättar till förklädet, nickar mot nyanlända stamgäster och ser frågande på honom.

”Jo tack, jag mår riktigt bra, särskilt nu, när jag ser att du är tillbaka; jag har faktiskt varit här varenda dag, för att se om du har kommit tillbaka. Han ler mot henne.

ORM – tänker Mary, men visar inga antipatier utan ler bara tillbaka.

”Jag vill gärna, att vi fortsätter vår diskussion om dina planer, när det gäller din servering”, säger Constantin. ”Tiden går fort, och jag vill komma till skott så fort som möjligt. Har du tänkt ut något under resan?” Han ler och ser frågande på henne.

”Som jag ser det i dag, har jag väl inga som helst planer på någon förändring, det trodde jag stod helt klart för dig, efter vårt förra samtal. Jag besökte min sjuke far, när jag var över till fastlandet, och jag berättade för honom om dig och dina intressen. Han menade, att jag skulle låta allt vara som det är och inte ge mig in på några äventyrligheter.

Han vet en hel del om dig och dina affärer, och han varnade mig för att ha något som helst samröre med dig, tänker hon.

”Jag kan inte se några äventyrligheter eller någon hotbild i bakgrunden, när jag bara föreslår dig ett samarbete”, Constantin

ser ömt på henne. ”Jag tror att det kan vara bra för oss båda”, han tar hennes hand. ”Kan vi träffas under kvällen och äta en bit mat? – vi skulle kunna bli bra samarbetspartners.”

ORM – tänker Mary igen och drar till sig handen, liksom i förbigående, för att inte skapa ont blod eller visa sitt obehag.

”Som du kanske förstår, är det min fars vilja som gäller, och det får stanna vid det”, säger Mary och har svårt för att fortsätta att se glad och obesvärad ut.

”Då är det väl ingen idé att försöka övertala dig.” Constantin ser på henne uppskattande. ”Men jag skulle gärna vilja visa dig hur arbetet fortsätter på vindkvarnen Högan, där det är full fart på entreprenörerna. Jag räknar med att kunna öppna för publik om kanske ... tio dagar. En del målningsarbeten återstår och litet hängning av konstverk och bilder av Sjöstaden i gammal tid bland annat.” Constantin ser på Mary.

”Vi kan väl i alla fall vara vänner?”

”Vi får se hur det blir framöver med allt, men för närvarande har jag fullt upp med serveringen och med att ordna för min far; naturligtvis vill jag att vi skall vara vänner.”

På något sätt måste hon få litet andrum, för att kunna tala med goda vänner om situationen som uppstått, och hon vill för allt i världen inte stöta sig med Constantin, en person som, om hennes far har riktiga underrättelser, är ett hår av hin, hur charmigt han sedan än uppträder.

”Nu får du ursäkta mig, men jag måste ta hand om gästerna, vi får träffas en annan gång”, hon ler mjukt mot honom och går.

Constantin nickar vänligt mot henne och går ut genom grinden. En annan gång kanske jag inte är lika rolig att ha att göra med tänker han, när han går ner till jeepen.

Han sitter i bilen en stund och tänker. Han startar och rullar iväg

Mary hör, att han kör iväg litet aggressivare än vanligt med sin potensjeep. Obehaget hon känner vill inte släppa. Till att börja med skall hon rådfråga målaren Ego, som hon känner sedan de

gick i skolan tillsammans. Han har alltid varit svag för henne och hade ofta bjudit henne på matinéfilm när de var i yngre tonåren och kunde sitta och hångla i filmmörkret.

FÖREVISNING AV HÖGAN

Under förmiddagen, dagen efter det, att Mary återvänt från resan till fastlandet, dyker Constantin upp igen. Han parkerar jeepen, går en vända upp till kvarnen Kärringen, och går sedan ner till Serveringen för att tala med Mary. Hon är fullt upptagen med att förbereda dagens servering. Han visar sig i dörren och säger: ”God morgon, denna vackra dag, hur står det till, jag hoppas att jag inte kommer och stör?”

”God morgon själv”, säger hon. ”Vad har du på hjärtat i dag? Jag har inte öppnat än, men en kopp kaffe kan jag alltid bjuda på, om det är så att du är sugen.”

”Ja”, säger Constantin och ler mot henne, det skulle smaka bra. Jag skulle dessutom gärna vilja visa dig både Kärringen och Högan om du har tid under dagen. Tror du att du kan komma loss någon timme? Kanske kunde vi dessutom äta lunch tillsammans, vad säger du om det?

”Jag kommer med kaffet. Vänta litet.” Mary går.

Mary har andra planer för dagens fortsatta timmar – hon skulle gärna vilja tala med målaren Ego, om just Constantin och hans planer och på något sätt komma loss från denne Constantin. Hon vågar inte avspisa honom abrupt – får väl lirka litet tänker hon, han är ju inte direkt att leka med – trots allt.

”Det skulle vara intressant att se Högan på närmare håll, det måste jag medge.” Hon kommer fram till hans bord och serverar honom kaffet. ”Men jag har en del att syssla med nu på morgonen, innan vi skall öppna. Det kommer ju alltid en hel del gäster runt tolvtiden, och det betyder, att då måste jag finnas här, jag vill inte lägga över allt arbete på serveringsflickan. Kanske

skulle jag kunna komma loss någon timme efter klockan två.” Hon ler mot Constantin.

”Det tycker jag låter bra. Då kommer jag tillbaka till dig vid tvåtiden och så går vi bort till Högan och tittar på avslutningsarbetena där. Sedan kanske vi hinner titta på Kärringen här ovanför, när vi kommer tillbaka. Då kan du ju också se, om det är så lugnt i serveringen, att vi kan äta en sen lunch nere i hamnen. Skulle du kunna tänka dig det här eftermiddagsprogrammet? Säg ja, är du snäll, det skulle betyda en hel del för min sinnesfrid – kanske också för din?”

”Nåväl”, Mary ser ingen utväg att komma undan hans förslag. ”Vi säger det. Jag hoppas kunna komma ifrån vid den tiden.” Hon rättar till förklädet, ler mot honom, tar upp den urdruckna kaffekoppen och går in i huset.

Constantin ler tillbaka, böjer på huvudet, ser på henne under lugg och vinkar mot henne genom att böja fyra fingrar och fladdra med fingertopparna.

Genom köksfönstret ser Mary på honom när han går ut till jeepen, startar och kör sin väg. Hon suckar.

Nu måste jag få tag i Ego, säger hon till sig själv – jag måste få hjälp att reda ut det här, och han är nog den ende jag känner, som ställer upp för gammal kärleks skull.

Ingen person svarar, när hon ringer upp Egos firmanummer, det nummer hon hittat i lokalkatalogen, men en telefonsvarare hänvisar till hans mobiltelefon.

På det numret, hör hon hans inspelade röstmeddelande som meddelar, att han inte kan ta samtalet för ögonblicket, men gärna ringer upp på lämnat telefonnummer. Du kan också lämna ett meddelande efter tonen, så ringer jag upp så snart jag kan – ha en bra dag.”

”Jo, det kan du inbilla dig. Det här blir ingen bra dag – inte för mig i alla fall, tänker hon.” Hon lägger på luren.

Mary vankar fram och tillbaka utan att kunna koncentrera sig på något praktiskt arbete. När serveringsflickan kommer för att börja sitt arbetspass, säger hon, att hon behöver vila sig litet, eftersom hon har huvudvärk.

Serveringsflickan ser deltagande på henne och ger henne en kram. ”Ta en liten paus, jag fixar det här till dess huvudvärken går över.”

”Jag går upp och sätter mig en stund bakom kvarnen”, säger Mary. ”Då vet du var du kan hitta mig, om det skulle vara något, du behöver ha hjälp med.”

Serveringsflickan nickar och går bort för att prata litet med gårdskarlen.

Dom verkar vara rätt förtjusta i varandra tänker Mary.

Hon går slänten upp till kvarnen och sätter sig på bänken, tar upp telefonen och ringer Egos mobilnummer. Hänvisningen är densamma, och hon säger till svararen, att hon måste få kontakt med Ego så snart som möjligt. Hon tittar ut över det solbelysta havet; betraktar Staden och hamninloppet, gräsmattor, träd och buskar; strandlinjen med vågorna, som bryter mot glittrande stenar, sjöfågeln som lockar eller bevakar revir; allt är ju så fint, det är ju så här hon vill leva – och ändå ... Hon känner ingen glädje; det här med Constantin hänger över henne som ett mörkt moln, och hon anar – rent intuitivt – att det här är bara början på en kommande, sorglig historia. Hur skall hon göra? Skall hon böja sig för Constantin? Är det sant allt det hon hört berättas om honom?

Mobilen ringer. ”Mary Goldwater!”

”Hej Mary det är Ego, du har ringt och sökt mig.”

”Ja, jag behöver din hjälp, kan vi träffas?” Mary darrar på rösten.

”Javisst, jag antar att du är på serveringen, jag kan komma bort till dig omedelbart, jag jobbar litet på Högan, det är ju alldeles intill, jag kan vara hos dig om tio minuter max. Du låter orolig – jag kommer.”

”Jag är vid kvarn...” Han har redan lagt på.

SAMTAL PÅ BÄNKEN

När Ego har satt sig ner på bänken bredvid henne och tagit hennes hand i sin, berättar hon allt

”Eftersom jag sitter inne med en hel del kunskap, när det gäller Constantin – Munken benämnd – så vet jag, att han inte drar sig för något, när det gäller för honom att förverkliga sina planer. Dessutom är han den verkligt skicklige tåspetsdansören på slaklina, där den är upphängd på lagparagrafernas yttersta stolpar.”

”Jag är rädd för, att du sitter i rävsaxen, men låt mig fundera litet grann – jag skall prata litet med en deckare i grannbyn och med en reporter på Lokaltidningen; henne skulle du behöva komma i kontakt med av rena personskäl förresten, hon är en deltagande människa, som du kan ha stor glädje av att byta tankar med – kvinnor diskuterar ju saker sinsemellan på ett annat sätt än de gör tillsammans med män, om jag har fattat det hela rätt. Har han sagt något att han vill träffa dig igen?”

”Ja”, Mary suckar. ”Han kommer hit under eftermiddagen. Han vill visa mig Högan och arbetet med inredningen av kvarnen.”

”Aj du! Då gäller det att vi inte är alltför bekanta officiellt, i alla fall inte när vi är tillsammans med honom; jag har en del målarjobb, som jag utför för hans räkning på plats, och de måste färdigställas så fort som möjligt. Nu måste jag gå tillbaka. Vi håller kontakten – jag ringer dig under kvällen.” Han kramar henne.

Hon har svårt att släppa greppet om hans nacke, hon känner sig så utsatt och vilsen. Hon skulle helst av allt bara vilja stå kvar så här, och känna tryggheten strömma över från honom.

Han lossar försiktigt hennes händer, kramar dem, ser henne ömt i ögonen, kysser henne på nästippen och går tillbaka.

Mary återvänder till sin servering och går in genom grinden med ett tillkämpat leende: The show must go on!

CONSTANTIN DYKER UPP

”Hej!” Constantin dyker upp strax före klockan två bakom husknuten och med ett intagande leende riktat mot alla, som vill se hans målade tänder. Han går fram och omfamnar både Mary och serveringsflickan. Han ger en nick på avstånd till gårdskarlen och vinkar.

”Har du tid nu så går vi bort till Högan? Det skall bli roligt att få visa dig allt som skapats och fräschats upp.” Han ser på Mary.

”Ja, jag är klar på minuten.” Hon går in i sitt hus och hänger av sig förklädet, kommer ut med nytt rött på läpparna, ger en slängkyss till serveringsflickan och gårdskarlen och går före Constantin ut genom grinden. Båda går upp mot kvarnen Kärringen och fortsätter bort mot Högan.

”Vi skall tala litet om Kärringen, när vi kommer tillbaka, men nu vill jag visa dig den stora kvarnen. Här på bergskanten, utmed Hällarna, tänker jag förresten anlägga en promenadväg med soffor och soft belysning från vackra stolparmaturer. Då skall man lugnt och fint kunna promenera här, utan att störande element uppträder. Jag kommer att ha ständig bevakning av området, dels genom patrullerande personal, dels genom vakter i övre delen av kvarnarna som också kan begagna sig av sensorer, om det skall visa sig nödvändigt. Den här övervakningen har ju du också glädje av, eftersom ditt hus ligger litet avskilt från övrig bebyggelse.”

De går långsamt fram mot Högan, som har fått en utvändig smörjning av panel, segelaltan och kvarnvingar. Stenfoten är försiktigt restaurerad och målad för att se ut som normalt underhållen. Fönster och dörrar har fått en översyn. Allt ser riktigt fint ut. Constantin lägger en arm om Mary. ”Nå, vad tycker du? Är det inte en vacker kvarn jag ger Stadens befolkning? Vänta bara tills du kommer in och får se resten.”

Hantverkarna, som fortfarande har en del justeringar att utföra, flyttar gärna på sig för att släppa fram Mary, en uppenbarelse som

inte är så vanlig att finna på en byggarbetsplats; hon känner deras uppskattande och förväntansfulla blickar. De står och liksom väntar på, att hon skall börja gå uppför de nya trapporna, de som installerats som ersättning för de trasiga stegar, som funnits på platsen tidigare.

Constantin märker vibrationerna runt hantverkarna, och avleder omgående eventuella, spontana yttringar genom att säga till Mary: ”Det här är alltså stenfotens bottenplan, själva entrédelen med kassa, toaletter, garderob och bar.” Mary ser sig om.

”Här har målaren fräschat upp trävirket, som du ser. Ja, han har ju fräschat upp hela kvarnen på insidan och det har han gjort mycket bra och på kort tid dessutom, jag är verkligen nöjd med hans arbetare och honom själv – en verklig tillgång den mannen. För övrigt är jag nöjd med alla hantverkares arbete, de har gjort förstklassiga arbeten och det har gått undan.”

Mary är imponerad av de dekorationer och tavlor hon ser uppsatta på strategiska ställen utan att de stör helheten. Hon fascineras av en del planscher med fotografier av människor i fantasifulla kostymer och med mask framför ansiktet – hon tycker att de ger ett så suggestivt intryck och en reminiscens av en passerad, men ändå på något sätt närvarande tidsepok. Hon står liksom förvirrad inför bilderna i minne av något glädjefyllt passerat, som hon deltagit i – intensivt – en gång i tiden och gärna skulle vilja återuppleva; glada skratt; klingande glas; sprittande musik; stiliga män med förstånd att uppföra sig; eleganta kvinnor i otroligt vackra kreationer och konstnärligt, vackert uppbyggda koaffyrer; balsalar med tunga, enormt vackert slipade kristallkronor; salonger med storstilat arrangerade gardiner, mångarmade, gjutna kandelabrar med trolskt, flämtande vaxljus; underbara konstverk av stora mästare; glänsande marmorstatyer, betjänter i livré serverande champa ...

”Här har vi förresten vår vän målaren Ego, den förträfflige man som har lagt ner all tid han förfogat över på att färdigställa allt.” Constantin klappar om Ego.

Mary står för ett ögonblick kvar i drömmarna, vaknar så upp och återfår snabbt fattningen. Hon tar Egos framsträckta hand.

”Jag kan förstå, att ni har lagt ner ett enormt arbete här, efter vad Constantin har sagt mig. Jag har inte sett alla plan ännu, men jag antar att jag kommer att bli lika imponerad av övriga. Jag kan väl bara säga att jag är överrumplad – även av konstverken och planscherna. Hon ler vänligt och nickar mot Ego.

Constantin går före henne upp på Broloftet, plan II.

”Här förstår du”, säger han glatt. ”Här blir det hålligång. Här skall du kunna bli uppbjuden till dansmusik, så att säga live. Får jag lov till en dans? Han låtsas ta tag i Mary liksom i luften och gör några piruetter.

”Här skall nämligen olika orkestrar spela upp både gamla och nya schlagers och kramgoa låtar, så att du skall kunna bli riktigt varm i kläderna, innan du går upp till nästa plan III: Kvarnloftet.”

De fortsätter upp en trappa.

”Här ser du spelplanet med roulette – någonstans skall du väl kunna pröva lyckan i det här etablissemanget. Här har du chansen att föröka din stora förmögenhet.”

”Ja, den förmögenheten kan du nog titta i månen efter”, tänker Mary och ser sig om bland spelborden.

”Och här har du också en liten bar”, Constantin ställer sig bakom bardisken och ser frågande på Mary. ”Får jag servera dig ett glas champagne vid något tillfälle framöver? Det skulle vara roligt, att få dig som ofta sedd gäst här i Högan.” Han ler och smeker henne över armen. ”Jag vill gärna tala om för dig, att jag börjar bli inte så litet knäsvag för dig – kom nu!” Han tar henne vid handen och går mot trappan som leder upp till plan IV. ”Nu går vi upp till Segelaltan.”

”Det är en sak jag funderar över, nu när jag går omkring här i de övre regionerna”, säger Mary. ”Hur kommer människor ut härifrån om det skulle börja brinna? Det skulle väl bli panik i trapporna.”

”Det har jag löst på ett rätt fiffigt sätt, tycker jag själv.” Constantin går fram till ett av fönstren. ”Ett sådant här skåp” – han visar på en vacker konstruktion som smälter bra in under fönstret – finns under alla fönster. ”Du öppnar så här.” Han faller upp locket. ”Du tar tag i bagen som ligger i, och slänger ut den

genom fönstret. Ut ur bagen glider då en tub som blåses upp automatiskt, när bagen träffar marken. Där har du flyktvägen. Vad tycks?”

Jodå, Mary är imponerad.

De går upp till nästa plan med segelaltanen och Constantin pekar på kvarndetaljer och hur allt har fungerat en gång, när kvarnen var i bruk – han är bra påläst och en charmerande guide.

”Här på Plan IV med Segelaltanen är det tänkt att man skall kunna dansa, men nu till litet intimare musik och vila i de mjuka sofforna.”

Mary ser sig omkring i den slösande miljön med vackra möbler, en liten bar och en del sensuella men inte övertydliga konstverk. Belysningen från diskreta, vackra armaturer är antagligen softad, när den är tänd gissar hon, atmosfären är behaglig.

”Här kan du också gå ut på segelaltanen”, Constantin öppnar en dörr, ”du kan gå runt hela kvarnen och njuta av utsikten, nog är det väl fint?”

Jo, Mary är överväldigad.

”Det finns en dörr till på andra sidan – där bakom sådestrumman, om man inte vill gå runt hela kvarnen för att komma in igen. Nu går vi upp till stjärnhjulsloftet.” Han håller ut sin hand mot henne – inbjudande.

Plan IV Stjärnhjulsloftet innehåller en liten boudoir och en separat toalett. Själva volymen är rustik och klädd med stadsmotiv invävda i vackra gobelänger. Ovanför en del tittskåp, som är uppställda i de sex väggfack, som inte har fönster, är stadsmotiv från gammal tid uppsatta.

”Kom får du se! – här hittar du allt möjligt intressant, som jag ser det, eftersom jag är född här på Ön och tycker om att gräva i det förflutna.

Ovanför de här tittskåpen, som är en modern variant och kopior av äldre, gamla tittskåp, sådana man kunde hitta i England, där de stod uppställda i så kallade Penny Arcade's, kan du se bilder från miljön i den här Staden, på den tiden.

Här har du hamnen och livet i hamnen, här hittar du Stora Torget med torghandel intill S:ta Katarina även kallad S:ta Carins kyrkoruin, här borta ser du Schavotten med spöpåle och skampåle. Det var rackaren som fick utföra spöandet. Han arbetade med Bödeln som chef. Bödeln sysslade bara med det mer sofistikerade åtagandet att hugga huvudet av individer dömda till döden. Här ser du förresten Rackarens hus utmed Rackarbacken upp mot klinten. Han åtog sig också att tömma de förmögna invånarnas dass på nätterna. Här ser du bödelns hus, strax söder om Norderport, det ligger alldeles intill muren. Här ser du horornas kyrka S: t Nikolaus och på bilden där borta, ser du den ökända krogen innanför Söderport”, Constantin går runt och pekar.

”Inte menar du väl att ’det lätta gardet’ hade en egen kyrka?”, Mary ser tvivlande på honom.

”Jo, visst var det så. Många av kyrkorna användes ju också som lagerlokaler och verksamheter av olika slag, samtidigt som samfundet använde sin kyrka för sina olika gudstjänster, allt efter tro och smak. Det finns många godbitar att veva fram i dom här tittskåpen, du skulle bara veta! En del scener kan naturligtvis kännas för starka för tittare med svaga nerver eller för dem, som tycker att de överrumplas av oväntade bildsekvenser. Ibland kan sanningen om oss öbor kännas besvärande för oss själva. Trots allt måste man säga, att här hittar du en rätt belysande medeltidshistoria. Du kan också uppleva historien i modern tappning om du vill, eftersom jag gjort inspelningar på plats, med egna anställda som aktörer. Jag tror att arrangemanget kan upplevas som både upphetsande och lärorikt, men då måste jag få bjuda in dig till privat visning i klostret.”

”Det här var mycket intressant, du har tydligen en enorm inblick i och kunskap om mycket. Tiden rinner iväg, skall vi hinna titta på Kärringen också, får vi väl nästan lov att återvända?” Mary kontrollerar sitt armbandsur.

”Javisst, jag är så begeistrad i det här, att tiden bara rinner iväg – förlåt mig.” Han ser på Mary och ler. ”Det finns ett plan till, plan nummer VI, men där finns endast säkerhetsutrustning, sensorer

och enheter som startar sprinkleranordningarna på de olika planen, men det tycker du kanske inte är så intressant att se? Vi går ner igen. Bilderna i de gamla tittskåpen kan du ju se vid ett senare tillfälle eller också i inspelningsstudion i klostret.”

Hantverkarna är fortfarande lika intresserade av Marys person, och har svårt att koncentrera sig på sitt arbete, så länge hon är kvar i byggnaden. Hon går ut ur kvarnen med ett leende på läpparna efter att ha sett på var och en av dem. De tar tacksamt emot ögonkastet, som det verkar.

Constantin och Mary återvänder till Kärringen. Constantin läser upp och talar om, att han har planer på att installera vatten och avlopp i kvarnen. Han visar henne de olika etagen.

”Den här kvarnen är ju litet mindre, men tillräckligt stor för att jag skall kunna installera spelautomater. Det är ju så, att penningstarka turister på semester är ute efter nya upplevelser hela tiden. Kan man dra pengar till Ön utan att göra stora ingrepp på de fast boendes miljö och miljön överhuvudtaget, så tycker jag att man skall satsa på Öns överlevnad. Vore jag i dina kläder, när du nu dessutom, sett Högan och vet mina planer för det här området, så skulle jag satsa på en utbyggnad av verksamheten. Din servering kan bli något stort.”

Constantin ser allvarligt på Mary. ”Enklaste sättet för mig att få vatten och avlopp installerat i kvarnen, är att gräva rakt ner intill ditt staket och ansluta på din ledning. Själfallet är jag beredd att betala för intrånget.”

”Som jag sagt tidigare, är det ju min far som har sista ordet. Som jag också sagt dig, är jag inte beredd att göra stora investeringar i något som jag anser vara osäkert, dessutom har jag inte de pengarna.”

”Du behöver inte tänka på det ekonomiska, när jag finns i bakgrunden. Jag har ju föreslagit dig att sälja till mig och sedan ingå i min medarbetarstab.”

Det är nog ingenting som är intressant för mig, tänker Mary.

”Jag har ju också sagt dig att jag är beredd att köra över dig, om vi inte kan komma till en uppgörelse – hur vill du ha det?”

Mary tycker att Constantin börjar bli nästan fräck och burdust rakt på sak.

”Helst av allt vill jag att allt bara skall fortsätta som vanligt. Jag är mer än nöjd med min servering. Någon förändring är alltså inte aktuell. Naturligtvis vill jag att vi skall vara vänner även i fortsättningen, men jag tycker att du skall tänka på mig och hur jag har det. Min far är sjuk och jag har fullt upp med att dela upp mitt liv med besök hos honom och skötseln av serveringen.”

”Hur är det rent krasst? Är du hans enda barn och enda släkting?” Constantin ler inte längre, ser bara frågande på Mary.

”Ja, så är det.”

”Vad händer om han dör?”

”Så långt har jag inte tänkt”, säger Mary.

”Vad händer om du dör före honom?”

”Nu tycker jag att du börjar bli obehaglig. Vart vill du komma?”

”Nej, nej, känn det inte så, jag tänker bara på hur jag skall kunna hjälpa dig om något inträffar.” Constantin ser åter vänligt på Mary.

”Vad skulle kunna inträffa?” Mary ser forskande på Constantin.

”Men snälla du!” Constantin tar hennes hand. ”Det vet du väl, att det inträffar de mest oväntade, hemska tillbud varje dag i den här världen – det är väl inget nytt? Från det ena till det andra: När skall du besöka din far nästa gång?” Constantin ser vänligt på henne och håller kvar hennes hand i sin.

”På måndag tar jag färjan över. Måndag och tisdag är något så när bra dagar att vara borta från serveringen och serveringsflickan är ju van vid att jag är borta några dagar emellanåt, frekvensen brukar dessutom vara låg så här i början av säsongen. Min far har dessutom frågat extra mycket efter mig, han behöver mig.”

”Får jag be dig om en tjänst – en småsak”, Constantin ler och ser frågande på Mary, samtidigt som han lägger huvudet bedjande på sned.

”Vad skulle det vara?”

”En av känselkropparna till övervakningsenheten i Högan krånglar litet – förbaskat tråkigt! Visserligen rätt enkelt att greja, men i alla fall, den måste lagas eller bytas ut mot en ny, men det går inte att greja här på Ön. Den är ganska dyrbar, i alla fall så dyrbar att man inte kan skicka den med posten; dessutom skulle det ta för lång tid, och jag vill ha allt klart snabbt. Det är därför jag ber dig, att ta med den på färjan över, och lämna den till en tekniker, som tar hand om den vid färjeläget i Nynäshamn, lagar den eller byter ut den, så att du kan få den med dig, när du tar färjan tillbaka från Nynäs.” Nu ler Constantin riktigt vackert.

”Hur tungt är det där föremålet; jag har en del att bära på redan innan?”

”Den är inte särskilt tung, kanske något kilo – ligger i en vanlig laptopväska; det klarar du. Får jag be dig om den här tjänsten, så bjuder jag dig på middag när du kommer tillbaka?” Han ser åter på henne så där bedjande.

Nu kommer du nog inte undan – lilla Mary, det är nog lika bra, att du ställer upp, kanske kan du lirka med honom bättre sedan, när han står i tacksamhetsskuld till dig, tänker hon.

”Ja, den tjänsten kan jag väl göra dig”, säger hon. – ”För den här gången.”

”Nu är du en riktigt snäll flicka”, säger han. ”Jag skall gå in till byggnadsnämnden medan du är borta och prata litet med dem; kanske slopar jag mina planer på Kärringen. Jag skjutsar dig till färjan, så slipper du gå och bära på väskan och oroa dig för om taxin skall komma, så att du skall hinna i tid. Vi håller kontakten innan du åker.”

Han ler mot henne, när han säger adjö och går så ut till sin jeep, men ser inte så där riktigt ärlig ut tycker hon.

Det är något som inte stämmer.

Han verkar nästan för belåten.

Kanske misstar hon sig.

Kanske oroar hon sig helt i onödan.

Kanske är hon bara litet trött efter att ha gjort motstånd, när han försökt övertala henne – Kapten Goldwaters envisa flicka – för att få henne att falla till föga. Han har tydligen en hel del att

stå i och många järn i elden. Det kan ju vara det, som gör att han blir så glad när jag släpper efter litet, tänker hon. Hon försöker hitta positiva sidor hos honom.

ASTA HAR SVÅRT ATT HITTA POSITIVA SIDOR

En, som har svårt att hitta några positiva sidor hos honom över huvud taget, är Asta, reportern vid Lokaltidningen. Hon har sett för mycket av hans dåliga sidor och vet för mycket om hans eskapader, för att kunna tänka gott om honom.

När Mary ringer upp henne under söndagskvällen, vill Asta absolut att dom skall träffas omgående. Mary berättar att Ego har ringt till detektiven Mickey och informerat honom om vad som är "på gång", och att han – Mickey – sagt: "Kom till mitt kontor så snart ni kan, jag väntar."

"Jag kommer omgående", säger Asta. "Jag går för egen maskin. Hej så länge."

Asta är redan på plats, när Ego och Mary kliver in genom dörren på detektivens kontor.

"Det här är Mary Goldwater", säger Ego.

"Hej! Ja, det är jag som är Mickey. Det här är Asta. Alla hälsar. "Låt oss höra om dina problem nu."

Mary berättar om Constantins projekt och var hon själv kommer in i bilden, men hon nämner inget om laptopväskan.

Ego talar om hur det ligger till för hans del. Han vet mycket väl vad Munken håller på med, men han kan inte agera annat än i bakgrunden, han är rädd om livhanken helt enkelt. Han står för nära Munken arbetsmässigt, och behöver hans uppdrag för att kunna hålla sina anställda med arbete, men han är beredd att tipsa under resans gång.

Han tittar på Asta och Mickey. "Ni båda vet ju, sedan tidigare, att Munken är svärfångad, har många kontakter i toppskiktet, är väl

etablerad och alltid befinner sig på en annan plats än den, där det bränns. Det är ju snart dags för medeltidsveckan här på Ön, och i samband med den, planerar Munken, efter vad som ryktas, att arrangera någon sorts hejdundrande karneval uppe på Hällarna, i etablissemangent Sagoskogen och i Klostret på Kalkstensklippan; det har jag förstått av en del jag snappat upp, lösryckta ord, i samband med att jag dekorerat med planscher i kvarnen. Han har dessutom låtit sy upp maskeraddräkter och lånat kläder ur teaterns kostymateljé. Nu är det tydligen stora grejor på gång, i den här nöjesbranschen.”

”Ja”, säger Asta. ”Man undrar ju vad det är han har i kikaren. Kan det vara så att han bara vill utveckla sina tidigare verksamheter på det diskutabelt legala planet, eller är det kanske något nytt, han är ute efter?”

Jag skall prata litet med min informatör på transportsidan – taxichauffören. Han har ett gott, lyssnande öra och är dessutom bra underrättad om vad som sker i staden”, säger Mickey. ”Tänkte du besöka din far i dagarna?” Han ser frågande på Mary.

”Ja, jag har bokat färjan till Nynäshamn på söndag och kommer åter tisdag kväll.”

”Då skall jag, under tiden, ta kontakt med byggnadsnämnden och fråga litet om tillstånd och ansökningar när det gäller Klagan och Högan. Samtidigt skall jag undersöka, hur det är med anslutningen, och om inte din fastighet är ett kulturminnesarv, och i så fall skyddat.” Mickey bläddrar och skriver ner i en liggare. Asta ser på Mary. ”När du kommer tillbaka måste jag sätta dig in i allt runt Constantin eller rättare sagt Munken. Jag har en hel del artiklar och tidningsurklipp, jag samlat under årens lopp. Dessutom är det en ganska intressant historia runt omkring honom och ibland har jag tänkt skriva en bok och belysa hans liv och leverne, men det är inte helt riskfritt att gå i clinch med en sådan man, inte ens i tidningsnotiser.”

”Jag är väldigt glad över att ni är så hjälpsamma”, säger Mary. ”Nu känner jag mig inte så utelämnad till Constantin längre, tack snälla ni. Nu skall jag ta mig tillbaka till min servering.”

”Jag skjutsar dig.” Ego reser sig.

Mary får en kram av Asta och Mickey.

På långt håll ser Mary potensjeepen parkerad utanför serveringen. Hon tar tag i Egos arm.

”Sväng av här!”, utbrister hon. ”Constantins bil står där framme.” Hon håller sin ena hand mot sina läppar. ”Jag hoppas att han inte sett oss. Jag går sista biten.”

Ego svänger in på en tvärgata. Mary kliver ur, vinkar och går en omväg hem. Hon hör hur Ego kör sin väg.

När hon korsar gatan ser hon att Constantins bil är borta.

Inte för att det gjort något, om han sett oss, tänker Mary, jag har väl rätt att vara tillsammans med vem jag vill, men man vet förståss aldrig. Skönt i alla fall, att han är försvunnen tillsammans med sin potensjeep.

Hon går in i köket. Serveringsflickan diskar de sista kopparna och glasen efter gästerna. Mary torkar glasen och ställer in dem i porslinskåpet.

”Den där tjusiga killen var här, han med jeepen.”

”Jaha? Vad ville han?”

”Han sa att han skulle mäta litet. Han gick omkring här. Jag visste inte vad jag skulle säga. Jag trodde att ni kanske hade pratat om det då, när han var här förut. Dessutom ville han dricka en kopp kaffe och vad gör man?”

”Det är bra. Du har inte gjort något fel – tro inte det. Jag hade bara inte väntat mig att få se honom så snart igen här på serveringen, eftersom vi skiljdes åt för bara några timmar sedan. Du har skött dig bra – som vanligt. Du vet att jag har fullt förtroende för dig, jag tycker bra om dig.” Hon klappar flickan på kinden.

”Jag kan berätta för dig, att han har vissa planer, när det gäller kvarnen här bakom, och att det kanske är i samband med det, han har gått och mätt en del.”

”Jaha, ja han är väldigt tjusig i alla fall – snygg bil har han också, tänk om man skulle få följa med på en tur?”

”Håll dig till gårdskarlen du! Det är en tjusig karl det också och dessutom är han i din egen ålder.” Mary skrattar. ”Gå hem med dig nu och tack för i dag.”

KORT VARSEL

Lördagen kommer och Mary har fullt upp att göra med sin servering. Serveringsflickan är sjuk och gårdskarlen är ledig.

Hon ringer till Asta tidigt på förmiddagen för att fråga om hon har möjlighet att hjälpa till, men Asta har fullt upp att göra på redaktionen med sådana artiklar som måste in till måndagsnumret av Lokaltidningen. Hon lovar att kontakta Gretchen. Efter att ha talat med Gretchen, kan hon meddela, att ”Damen utan underkropp” ställer upp, gör en brandkårsuttryckning och kommer omgående.

När Gretchen dyker, upp i sin hejiga stil, lyser Mary upp av glädje.

”Så skönt att du kunde komma med så kort varsel. Det hade gått åt skogen om du inte hade kommit, du vet: koka kaffe, servera, diska och sköta allt övrigt själv, det går helt enkelt inte på en person. Jag uppskattar verkligen att du kunde ställa upp.”

De hjälps åt, med allt arbete på serveringen, under både lördagen och söndagen. Gretchen har varit med i svängarna förr, det märker Mary.

Hon talar om för Gretchen, att omständigheterna är en aning prekära, och när hon föreslår en korttidsanställning, nappar Gretchen direkt.

”Det skall bli jätteroligt det här”, säger Gretchen. ”Jag tycker om att umgås med mycket folk och jag gillar när det är så att säga full rulle. Jag skall bara prata litet med Asta, så att hon är införstådd med det hela.”

Under söndagen ringer serveringsflickan och talar om att hon känner sig bättre och tänker komma på måndag. Mary talar om

för henne att hon är glad över det och berättar samtidigt om Gretchen. Serveringsflickan verkar glad över att få hjälp.

”Som det verkar nu”, säger Mary till henne i telefonen, ”kan vi vara riktigt glada du och jag, för hon stannar hos oss ett tag, och det är ju särskilt bra just nu, när vi kan se fram emot många besökande.”

Söndag kväll ringer Constantin och säger att han tråkigt nog inte kan skjutsa henne till färjan, men att han ordnat så, att en av hans vakter kommer i stället. ”Vakten har också med sig väskan”, säger han, ”så allt ordnar sig ändå.”

”När du kommer till Nynäshamn möter en serviceman dig. Lämna väskan till honom är du snäll. Jag har sagt till honom att skjutsa dig till din far, om du vill. Servicemannen är klädd i gul overall. Det står SENSOR AB med stora bokstäver på hans overall och hans servicebil, så det kan du inte missa. Jag har också beskrivit ditt utseende för honom. Tala om för honom när du är klar att gå ombord för hemfärd, så möter han upp med den lagade enheten. När du kommer tillbaka, möter jag dig vid färjan här i hamnen, och sedan kan jag väl äntligen få bjuda dig på den där middagen?”

Constantin låter väldigt glad på rösten tycker Mary. De avslutar samtalet och Mary gör i ordning sin bag för morgondagens resa.

Mary vaknar onödigt tidigt morgonen därpå – tycker hon själv, och ligger och drar sig en stund innan hon går upp. Hon äter en smörgås och gör sig klar för resan.

Klockan kvart över sex, hade Constantin sagt att vakten skulle möta upp. När hon öppnar dörren ser hon vaktens bil på parkeringen, en vakt i camouflageuniform står vid grinden.

”Hoppsan”, säger Mary överraskad, ”är uppvaktningen redan här, det var ju punktligt.”

Vakten gör honnör.

”Då skall jag bara hämta min bag och låsa dörren.”

Vakten bär hennes bag till jeepen, öppnar dörren och hjälper henne upp. ”Oj”, säger Mary, ”vilken service.” Vakten nickar bara,

startar bilen och kör henne ner mot hamnterminalen, där han räcker över hennes bag och ger henne också laptopväskan vid framkomsten.

”Tack för skjutsen, det var snällt”, säger Mary och räcker fram handen.

Vakten tar inte hennes utsträckta hand, gör bara honnör, kör bort och ställer jeepen på parkeringsplatsen.

”*Det var en tystlåten man tänker Mary litet snopen.*” Hon ser att han tar upp och ringer i en mobil-telefon. Hon går in genom den självöppnande ytterdörren, tar rulltrappan upp och checkar in. Hon pratar litet med flickorna vid disken – de känner varandra väl, det är ju inte första gången hon gör den här resan över. De nickar mot varandra och säger: ”Vi ses.”

Mary lägger inte märke till den man, som håller henne diskret under uppsikt. Han håller sig hela tiden i bakgrunden.

Han kontrollerar att hon kommer ombord ordentligt och kontrollerar också att laptopväskan inte försvinner i myllret av resande som strömmar ombord. Han ser också till att den finns kvar hos henne, när hon sätter sig i en av de främre vilstolarna, och han har henne hela tiden under uppsikt. Hon slumrar in en stund.

MARY ANLÄNDER TILL NYNÄSHAMN

Skuggan, som haft Mary under uppsikt hela resan, går några meter bakom henne, när hon lämnar färjan och går ut genom terminalen. Hon stannar vid busshållplatsen och ser sig om. Servicebilen med texten SENSOR AB kommer sakta rullande. Mary står kvar avvaktande.

En man i gul overall hoppar ur, lutar sig mot bilen och tar upp en mobil. Det kommer en trudelutt i en mobil i närheten av Mary, hon tänker inte närmare på det; det piper och spelar ideligen i mobiler nu för tiden. Skuggan, som har henne under uppsikt, svarar och talar om var hon står. När servicebilens förare går emot Mary, möter hon honom på halva vägen, skuggan försvinner in i terminalbyggnaden.

”Hej, har resan gått bra?” Mannen ler mot Mary. ”Det är jag som är Kent och som skall fixa den där grejen, du har i väskan. Här kan du se vem jag är.” Han håller fram och visar legitimationshandlingarna, där hon läser: Kent Högström. Fotografiet stämmer också.

”Får jag hjälpa dig bära? Jag har bilen där borta, han nickar i den riktning de skall gå. ”För jag antar att jag får nöjet att skjutsa dig till din far?” Han ser frågande på Mary och ler samtidigt.

”Ja tack, det får du gärna.” Mary ger honom ett leende tillbaka och sätter sig tillrätta på bilsätet. Hon ger Kent all nödvändig information om resmålet och efter någon timmes körning är de framme vid rätt adress. Mary talar om för honom när färjan går tillbaka.

”Men, jag kommer och hämtar upp dig, och kör dig till färjan, det har Constantin redan sagt till om. Ge mig ditt mobilnummer ifall något skulle krångla, men vi kan väl säga, att jag står här utanför din port klockan halv nio i morgon förmiddag?”

Mary svarar jakande. De skiljs och Mary går upp till sin far.

Under dagen pysslar Mary om sin far, städar, handlar och sitter hos honom under kvällen. De talar om serveringen och om Constantins planer.

”Försök att undvika honom. Släpp honom inte in på livet.” Fadern ser bekymrad ut. ”Den mannen har inga skrupler, det vet jag av egen erfarenhet. Han kan gå över lik för att förverkliga sina planer. Håll dig ifrån honom – lova mig det.”

”Ja, jag lovar dig att göra allt jag kan kära pappa, men just nu vet jag inte hur jag skall hantera situationen. Kanske vore det bäst att avveckla verksamheten och flytta hem till dig. Avståndet är ju litet för stort, för att jag skall kunna vara nära dig hela tiden.”

”Du får inte avveckla verksamheten, eller sälja! Hör du vad jag säger? Snart är jag borta och du vet ju, att det är den du skall försörja dig på. Det här har vi ju talat om så många gånger, gör mig inte besviken.”

”Nej, naturligtvis vill jag inte göra dig besviken. På något sätt måste det gå vägen, jag vet bara inte hur för närvarande. Jag håller kontakt som vanligt med dig pappa lilla, nu skall jag plocka ihop mina saker. Är du vaken i morgon innan jag går, så säger jag adjö då, annars ringer jag dig när färjan är framme. God natt!, kära pappa.”

”God natt min flicka!”

Mary går ut genom porten klockan halv nio nästa morgon och ser att Kent redan är på plats med sin servicebil. Han stiger ur, håller upp bildörren gentlemannamässigt, ler mot henne och lyfter in hennes bag.

”Allt är grejat, det var inget större fel på enheten. Nu blir nog Constantin glad, när du kommer hem med väskan igen.” Han ser på henne. ”Är allt bra med din far? Jag menar, så bra det nu kan vara? Ja, chefen, Constantin sa något om att din far har en vacklande hälsa? Jag vill naturligtvis inte vara påträngande, men min far är också litet krasslig och det gör att man gärna pratar.”

Det var väldigt vad Constantin vet mycket om min far och dessutom berättar för andra; sådana som väl inte har med saken att göra, tänker Mary.

”Ja, han har litet problem med hälsan efter alla år till sjöss.” Hon betraktar trafiken som är intensiv. ”Det är ju skönt att han har nära till akutvård.”

”Ja, det är ju bra. Hur skulle du annars kunna driva din affärsverksamhet på så stort avstånd och med sådana restider? Det skulle ju inte gå, om du var tvungen att ha ständig tillsyn av honom?”

Mary funderar:

Hur kan det komma sig, att han vet så mycket om mig och mitt? Är jag övervakad eller är det kanske bara så, att Constantin och Kent känner varandra väl och att jag sitter här och oroar mig, bara för att jag hört en del obekräftat om händelser som skall ha inträffat på Ön och där Constantin har haft ett finger med i spelet? Grabbar tycker ju om att sitta och snacka; ungefär som vi tjejer tycker om att sitta och snacka om killar. Hur går texten när de sitter där och skryter och fantiserar – det skulle vara intressant att veta. Klär de av en full-ständigt? Mary kan inte låta bli att skratta åt sig själv och sina tankar.

”Du håller i alla fall humöret uppe ser jag”, säger Kent. ”Här har vi färjan. Den är tydligen redan på plats, det var ju bra. Vi parkerar här. Jag följer dig in med bagaget, så att jag vet att du kommer ombord ordentligt.”

Mary följer efter Kent in i incheckningshallen. Hon visar upp sin biljett, tar över bag och laptopväskan, säger hej då till Kent och går in och ställer sig i kön med resenärer som skall till Ön. Hon ser inte skuggan som hänger på för att bevaka henne under resan.

Kent rapporterar till Constantin, att uppdraget är fullgjort för hans del. ”Klienten är ombord”, säger han. ”Gubben lever visst än. Jag återgår.” Kort och koncist det hela, men i dessa dagar, när avlyssning av samtal och TV –övervakning av lokaler, både ute och

inne, är en nationalsport, då gäller det att hålla en så låg profil som möjligt, det har Kent och övriga i teamet blivit tillsagda vid olika tillfällen, då man samlats och informerats om den strategi, ledningen lagt upp för den fortsatta verksamheten. Verka men inte synas, den devisen har funnits uppspikad ovan anslagstavlan sedan länge, och man har noga inpräntat vikten av, att alla uppträder i enlighet med de direktiv som kommer uppifrån.

Innan Mary går ombord på färjan, ringer hon till serveringen men får inget svar. Hon ringer upp igen – inget svar.

Hon letar i handväskan och hittar mobiltelefonnumret till Gretchen. Hon ringer upp och Gretchen svarar – alldeles skakig på rösten. Hon talar osammanhängande och verkar vara helt ur balans.

”Gretchen!” Mary nästan ropar hennes namn i luren. ”Ta dig samman! Vad är det som har inträffat?” Mary försöker höra vad Gretchen säger. Sorlet från människor runt om gör att hon har svårt att uppfatta ett enda ord. Hon går bort från kön och ställer sig vid sidan om – äntligen hör hon.

Inbrott i serveringen under natten, allt i skåpen utrivet och sönderslaget eller bara kastat på golvet. Övriga inventarier utkastade på gården. Toaletterna sönderslagna, vattnet sprutar fritt. Möblerna är vända upp och ned, sönderskurna, allt en enda röra. Gretchen snubblar över orden – hysterisk.

”Försök att få tag i Asta och ring polisen är du snäll. Säg till gårdskarlen att stänga av vattnet. Färjan landar vid tretiden. Jag kommer direkt upp till serveringen.”

Mary följer strömmen med passagerare upp på färjan och går fram och sätter sig i en av fåtöljerna i främre salongen. Allt går runt för henne.

Har jag inte känt på mig, att något sådant här skulle inträffa. Har jag inte varit rädd under hela resan? Vad sa pappa? Hoppas min lilla flicka, att du inte råkar illa ut, och gå inte med på några krav från den där mannen Constantin”. Vad kan det

vara, som pappa inte berättat för mig? Om det nu är något? Är det något grus i maskineriet, något gammalt som kan dyka upp? Jag måste fråga pappa om det. Har han ordnat med försäkringar på serveringen förresten? Det glömde jag ju att fråga. Brand, stöld och inbrott heter det visst. Självrisk. Hur stor kan den vara? Hur skall jag få ordning på det här? Ego – kan jag anlita honom, utan att han råkar illa ut? Nej, jag klarar inte det här. Ta dig samman Mary! Visa att du är kapten Goldwaters flicka – henne sätter man sig inte på så där utan vidare.

Mary reser sig och går fram till fönsterpartiet i färjans front och ser hur vågorna tornar upp sig, hur vågkammarna bryts och slås sönder till vitt skum av vinden som tilltar; molnbankarna ligger lågt – hotfullt grå. Det regnar. Dropparna slår hårt mot rutorna. Färjan häver. Brottsjöarna slår hårt mot stäven.

Mannen – skuggan som hängts på henne, har full kontroll över henne och hennes sittplats, bagen och laptopen, där han sitter halvt nedsunken i en fåtölj och läser.

Mary går tillbaka, litet ostadigt på det gungande däckets och sätter sig ned förtvivlad. Hon stirrar ut över havet.

CONSTANTIN MÖTER UPP

Constantin står utanför ankomsthallen, när Mary stiger ut genom entrédörren. Han kramar henne, ser på hennes förgråtna ansikte.

”Hur är det? Tråkigheter? Är din far sämre? Du ser ju alldeles förstörd ut. Vad är det som har inträffat? Kom, vi sätter oss i bilen.”

Han tar hennes bag och laptopväskan i ena handen och lägger armen runt hennes rygg. Han hjälper henne in i bilen, placerar bagen och laptopväskan i baksätet, sätter sig bakom ratten och vänder sig emot henne.

”Berätta nu! Vad är det som har inträffat? Vad är det som får dig att gråta?”

Han ser i backspegeln att skuggan håller handen i luften liksom frågande. Han håller kvar handen i luften till dess att Constantin, omärkligt för Mary, gör klartecken. Skuggan försvinner.

”Det har varit inbrott i serveringen. Allt är sönderslaget. Jag måste dit. Hur skall det här gå?” Mary stirrar rakt fram.

”Det är inte möjligt, säger Constantin. ”Vem skulle göra så? Vad finns det att stjäla? Är det verkligen sant?” Han ser bestört på Mary.

”Jag talade med Gretchen i mobilen innan färjan lämnade Nynäshamn. Det var hon som berättade för mig. Hon lät alldeles skräddad.”

”Vi åker dit omgående.” Constantin startar och kör ut från parkeringen. ”Det skall inte ta lång tid.” Han trycker gasen i botten.

Gretchen möter dem på parkeringen utanför serveringen.

”Polisen har spärrat av och undersöker huset”, säger hon. ”Lokaltidningen har varit här och fotograferat också.”

”Det ser förskräckligt ut där inne och varför har man förstört? Vem kan ha glädje av att vandalisera, för det är ren vandalisering.”

Gretchen håller om Mary. ”Man letar tydligen efter fingeravtryck och annat där inne.”

”Jag förstår ingenting.” Mary ruskar på huvudet. ”Och hur skall jag få ordning snabbt, så att inte verksamheten går i botten, nu när det går mot turistsäsong?”

Två konstaplar kommer ut ur huset tillsammans med en man som bär på en väska. Man spänner upp fler band med texten avspärrat och markerar området.

”Är det någon av er som är ägare eller kontaktperson?” Mannen med väskan ställer frågan till gruppen vid grinden.

”Det är jag, Mary Goldwater som är ägare.”

”Bra, då vet jag att jag talar med rätt person, Jag heter Käck och är inspektör vid en av polisens utredningsavdelningar. ”Och vem är ni?” Inspektören Käck ser på Constantin.

”Jag är en god vän till Mary.”

”Jaha, men vad heter ni?”

”Mitt namn är Constantin.”

”Vad heter ni mer än Constantin?”

”Bremer. Constantin Bremer.”

Käck gör en del anteckningar

”Jag har säkrat en del spår”, säger han, sträcker fram handen och hälsar på Mary.

”Vi har också ordnat om, så att sönderslagna fönsterrutor har blivit tejpad och att dörrar är reglade. Jag kommer tillbaka i morgon för en del kompletteringar, så ni kan inte komma in i fastigheten förrän tidigast i morgon eftermiddag. Huset är tillsvidare satt under bevakning. Kan jag få ert telefonnummer?”

Inspektören och poliserna avlägsnar sig efter att ha antecknat telefonnumret till Mary.

Mary pratar litet med gårdskarlen och serveringsflickan, som båda ser litet tagna ut av situationen. ”Kan ni komma tillbaka i övermorgon? Det finns ju inte mycket vi kan göra förrän polisen är klar med sitt. Ni får ledigt fram till dess. Sedan kan vi kanske

städa litet, eller vad vi nu kan göra – jag måste få en överblick. Adjö med er så länge och var inte ledsna över inbrottet och oroa er inte för arbetet, på något sätt skall vi nog klara det här.”

”Nu måste jag nog sticka”, säger Gretchen. ”Jag måste handla litet innan affärerna stänger. Hur gör vi i morgon och var sover du?”

”Vi kan väl träffas i morgon?”, säger Mary. ”Jag känner att jag behöver dig, kan jag ringa dig? Var jag skall sova? – så långt har jag inte tänkt ännu. Hotell kanske. Det ordnar sig.”

”Ring mig om du inte hittar något. Jag har det ju så himla trångt i mitt kyffe, men på något sätt måste det naturligtvis ordnas.”

”Den saken kan jag hjälpa henne med”, säger Constantin. ”Hon får gärna bo i ett av mina hotellrum i Sagoskogen så länge.”

Han ger Mary en lätt kram. ”Nu måste vi ta hand om henne”, säger han liksom i luften, till alla som vill uppfatta hans gest.

”Hej då så länge, då hörs vi i morgon?” Gretchen kramar Mary och går sin väg efter att ha tittat fundersamt och litet orolig på Constantin. Hon vinkar till gårdskarlen och serveringsflickan.

”Nu åker vi ner på stan och äter en bit mat och pratar litet”, säger Constantin. Vi måste hitta en temporär lösning på det hela. Kom!” Han tar Mary i armbågen och dom går till bilen.

KONSTANTIN SKJUTSAR MARY NER TILL EN AV SINA STAMKROGAR.

”Ge oss ett bord litet vid sidan om”, säger han till hovmästaren som möter upp i entrén och bugar igenkännande mot Constantin. Han ler uppskattande mot Mary.

”Varsågoda! Här i alkoven, blir det bra?”

Constantin nickar. Båda sätter sig.

”Vad önskas?”

”Vi vill ha en god middag. Vad bjuds?”

Hovmästaren presenterar menyn, båda beställer samma rätt.

”Mitt förslag är, att i morgon, när du får tillträde till ditt hus och kan se litet klart på skadornas omfattning, och har pratat med polisen och inspektören, så ringer du mig, så att jag också kan se, vad det är jag kan hjälpa dig med. De entreprenörer jag har anlitat för arbetet på Högan är ju mycket duktiga och kan nog snart sätta huset i stånd, så att du kan öppna din servering och bo i dina rum. Har du varit i kontakt med försäkringsbolaget?”

”Nej. Inte ännu, nu är ju klockan mycket, jag får ta det i morgon.” Mary ser gråtfärdig ut.

”Du får inte se så där ledsen ut kära Mary, du får ta hjälp av mig. Det här skall vi klara ut på ett smidigt sätt. Jag har vissa funderingar, men det tar vi i morgon. Nu skall jag skjutsa dig till hotellet. Behöver du köpa något så stannar vi i centrum på vägen.”

”Ja, jag behöver några småsaker.”

När Mary har klarat av sina inköp, kör Constantin henne till Sagoskogen och hjälper henne tillrätta på hotellet.

”Oj, det var väldigt så fint det här var”, säger Mary. Kommer jag att ha råd att bo här hos dig? Vem vet hur fort jag kan komma in i mitt hus.”

”Nu skall du inte tänka på det. Jag är skyldig dig ett stort tack för att du hjälpt mig med att få den här enheten fram och tillbaka med färjan. Det får vara betalning nog – för stunden i varje fall.” Han ler mot Mary. ”Jag kommer och hämtar dig i morgon bitti –

kan vi säga klockan åtta? Det är ju mycket som du behöver klara av och då är det bra om vi båda är uppe med tuppen – nåja, i skaplig tid i alla fall, så att vi hinner få litet frukost tillsammans. Försök att sova nu. Jag tog med mig några insomningstabletter som du kan ta, om du får svårt att slappna av. Vi har ju vårdande personal på vårt lilla sjukhus uppe vid klostret, och jag har skaffat de här tableterna genom läkaren – god natt Mary, vi ses i morgon.”

CONSTANTIN FORTSÄTTER TILL KROGEN BUCKANJÄREN.

”Hej Ludmilla”, säger han, när han parkerat utanför krogen Buckanjären och kommer in genom dörren. Han ler mot henne. ”Så bra att jag träffade dig. Ja, jag trodde ju nästan, att du hade kvällspasset, och för en gångs skull hade jag rätt. Jag har litet planer för din del, men vi kan diskutera dem i morgon. Du skall ju stänga nu och är väl trött efter dagens knog? Har du Krögaren i närheten?”

”Jo”, säger Ludmilla. ”Han är nere i vinkällaren. Skall jag hämta honom?”

”Nej, det behöver du inte. Jag går ner och pratar med honom. Tack skall du ha.”

Constantin går trapporna ner till vinkällaren, där krögaren inventerar antal buteljer i flaskbeståndet.

”Hej du Backus”, säger Constantin. ”Här kommer jag med litet medicin, direkt leverans via färjelinjen.” Han placerar laptopväskan på bordet och låser upp. ”Det här kan du lägga i kassafacket. Han plockar plastpåsar ur väskan. Ordna om så att väskan blir fylld med nya pengar till söndag kväll.”

”Hur mycket är det?” Krögaren plockar ur påsar med kokain.

”Ett kilo. Fina grejor dessutom. Du kan öppna en av dina buteljer, så tar vi oss ett glas, dagen till ära.” Constantin ler och klappar krögaren på ryggen.

”Hur går det med de nya flickorna? Har du trimmat in dem, så att det går som smort?”

Jag kommer antagligen att ta loss Ludmilla från den här krogen och sätta henne som föreståndare för kaféet i Högan tillsammans med en ny förmåga, jag har fått kontakt med. Den här nya förmågan skall bli en av våra stadiga kurirer; hon gjorde premiärresan idag.”

”Vi börjar få ont om en del spritsorter.” Krögaren visar upp den lista, där han antecknat vad som är på utgång ur spritlagret. ”Har du möjlighet att ordna ny leverans? Vinkällaren behöver furnering av vissa sorter; det verkar vara full fart och stor åtgång på grejorna där borta i Eremitaget.” Krögaren ser frågande på sin chef.

”Det skall jag ordna. Jag skickar två båtar till Polen i morgon för att hämta turister, då kan grabbarna bunkra sprit samtidigt, så att du får påfyllning i förrådet. Du har rätt, vi har full fart på alla fronter; jag ser inga begränsningar för verksamheten. Nu går det som på räls. Tack för vinet, nu måste jag vidare”

NÄSTA MORGON

Mary ser glad ut, när hon öppnar rumsdörren för Constantin. Han kommer tidigt på morgonen.

”God morgon!”, Constantin ler mot henne. ”Har du fått någon sömn under natten, eller har sängarna varit för hårda? Jag menar ... prinsessa på ärten och så där.”

”Jag har sovit riktigt gott faktiskt; låg väl och vände mig ett tag, men så tog jag en av dina tabletter och somnade in riktigt skönt; drömde till och med behagliga drömmar, men nu kommer jag inte ihåg vad dom innehöll.”

”Så bra”, du ser faktiskt gladare ut nu, mot vad du gjorde i går, när jag lämnade dig här på hotellet. Det var ju roligt. Är du klar, så går vi ner och får litet frukost på krogen intill. Därifrån kan du ju passa på att ringa ditt försäkringsbolag också, så får vi höra om de kan skicka någon att värdera skadorna. Jag skjutsar dig till din servering, när vi ätit. Blir det bra?”

Mary nickar och ler avslappnad.

Mary ringer försäkringsbolaget innan hon och Constantin lämnar krogen.

Hon får beskedet att det inte finns någon gällande försäkring för fastigheten. Ingen premie har heller betalats under det senaste året – trots påminnelser. Man beklagar.

Världen ser ut att ha rasat för Mary, färgen viker från hennes ansikte, hon faller mot golvet. Constantin och en av servitriserna reser henne upp och sätter henne på en stol. Krögaren kommer springande med ett glas cognac, han ser orolig ut, när han för glaset till hennes mun. Han lägger en tablett i hennes hand.

Mary stoppar tablett i munnen och dricker. Hon hämtar sig snabbt, färgen kommer tillbaka på hennes kinder. Hon ser på Constantin och håller hårt i hans arm.

”Det finns ingen försäkring”, säger hon och stirrar rakt ut i luften.

”Kom Mary vi går ut och sätter oss i bilen.” Constantin hjälper henne ut.

Under färden ner till serveringen, säger Constantin tröstande till Mary, att han är beredd att hjälpa henne, så som han sagt tidigare.

Han lovar att ta hand om det formella, skaffa fram entreprenörer och se till att reparationerna kommer igång snabbt. Mary lyssnar, men verkar liksom avtrubbad – bedövad.

Constantin parkerar bilen och de går in genom grinden till serveringen.

De får inte komma in och se på skadorna i huset eftersom inspektören, utredaren, är på plats för att göra undersökningarna han talat om. Han kommer ut till dem.

”Kom tillbaka om en timme, då kan jag vara klar här, och då ser ni också om avspärningarna är borta. I så fall kan ni bara gå in. Här, Mary Goldwater, har jag en extranyckel till den provisoriska låsningen. Använd den så länge. Jag återkommer till er och talar om vad jag funnit, om jag nu finner något.” Han nickar åt Mary, återvänder in i huset och fortsätter sin undersökning.

”Kom Mary, vi går upp och sätter oss i solen bakom kvarnen och pratar litet.”

Constantin går före upp till Klagan. De sätter sig på bänken och har utsikt ut över havet. Mary ser bara hopplöshet. Hela hennes värld har rasat. Constantin tar hennes hand i sin.

”Jag är beredd att hjälpa dig, som jag sa nyss. Vill du ha min hjälp, det måste jag få veta, annars kan vi inte gå vidare.”

”Jovisst vill jag det, men vad innebär det, när du säger att du vill hjälpa mig?”

”Först en fråga: har du några pengar?” Constantin ser på Mary forskande.

”Inte något stort kapital på banken; inte så stort, så att det räcker till de här omfattande kostnaderna; till att sätta huset i stånd, menar jag. Pappa kanske har litet på sitt bankkonto – jag vet faktiskt inte. Det mesta, av det kapital han haft en gång, satte

han ju i den här fastigheten med serveringen, som han köpte för min räkning och gav till mig, för att trygga min framtid.”

”Du vet ju mina planer”, Constantin tittar ut över havet. ”Jag vill ställa i ordning den här kvarnen och använda den som en del i min totala verksamhet. Det måste finnas vatten och avlopp i kvarnen. Jag tänker ansluta till ditt system, det är enklast. Jag kan betala reparationerna av ditt hus, men då vill jag göra affär eller räkna med motprestationer.”

”Vad skulle det vara?”, Mary ser orolig på Constantin.

”Antingen säljer du fastigheten till mig, för en överenskommen summa, där jag drar av reparationskostnaderna, det är förslag nummer ett. Eller också – förslag nummer två: vi blir kompanjoner. Jag övertar ägandet av halva din fastighet. Du går med på att vi bygger ut serveringsdelen, och du betalar halva utbyggnadskostnaden genom att stå för den totala driftskostnaden framöver.

Du behöver inte lämna svar nu. Fundera litet över natten så tar vi upp det i morgon igen. Under tiden, som reparationerna pågår, kan du bo på hotellet hos mig och du har maten fri under tiden. I gengäld räknar jag med, att du tar hand om serveringen på kvarnen Högan tillsammans med en rar flicka, som hjälper mig på krogen för närvarande. Hon heter Ludmilla och bor i rumsavdelningen på Buckanjären som krogen heter. Det var där vi åt frukost nu på morgonen. Vill du hellre bo hos henne för sällskaps skull, så har jag ingenting emot det. Skall vi åka ner och höra om inspektören är klar med undersökningen?”

Constantin reser sig upp och hjälper Mary som ser litet vilsen ut.

FÖRÖDELSEN.

”Jaha”, säger inspektören som just kommer ut ur huset. ”Då är jag klar med mitt. Jag tar kontakt med er i morgon, efter det att jag har gjort en del sammanställningar. Ni kan gå in i huset om ni vill. Vi hörs i morgon.”

Mary går in och ser förödelser inomhus, men det är liksom att allt försiggår på film, hon har svårt att ta till sig verkligheten.

”Ja du”, säger Constantin till Mary. ”Fjorton dagars reparation, är nog det minsta du måste räkna med är jag rädd – kanske längre tid ändå – det beror på hur mycket vatten som har trängt ner i trossbotten. Fundera på mina förslag. Nu bjuder jag dig på lunch i Centrum, sedan överger jag dig för arbete som väntar. Kan vi träffas under kvällen och äta middag tillsammans på krogen? Då kan du också träffa Ludmilla samtidigt. Kanske har du rent av övervägt mina förslag till dess. Lås nu så går vi.”

”Det som gläder mig”, säger Mary, ”är att kassaskåpet verkar vara orört. Jag tror att pappa har en del handlingar i ett skrin. Jag litar inte på bankerna’ brukar han alltid säga.”

Constantin tittar på henne. ”Kassaskåp”, tänker han, ”var står det någonstans?”

CONSTANTIN BJUDER PÅ LUNCH

Det är en god lunch Constantin bjuder på vid en uteservering på Stora torget. Mary njuter av maten, miljön med glada människor i torghandel, solen och livet – trots allt som inträffat. Hon har klagat på huvudvärk tidigare, men Constantin har gett henne en tablett och värken är som bortblåst. Hon känner sig riktigt lätt om hjärtat och när Constantin reser sig för att gå, ger hon honom en kram.

Mary får en kram tillbaka. Han stryker smeksamt och prövande med ena handen utmed hennes rygg.

Hon hänger kvar med armarna om hans hals och trycker sin mage mot hans. Han lossar försiktigt hennes armar, ger henne en kyss på kinden och försvinner över torget. Hon står kvar en stund och ser efter honom. Så här underbart skönt har hon inte känt det förut. Hon sätter sig ned igen och beställer en drink.

”Nu skulle pappa se mig” tänker hon. Då skulle han ha sagt: ”Så där gör inte kapten Goldwaters flicka ostraffat.” Hon fnittrar för sig själv.

ASTA KOMMER GLIDANDE

Asta kommer glidande över torget på väg från Lokaltidningens kontor och ställer ifrån sig cykeln. ”Hej! Sitter du här i eget majestät?”

”Ja, det gäller ju att försköna omgivningarna så mycket som möjligt”, säger Mary och ler, reser sig upp och kramar om Asta.

Asta blir inte så litet förvånad över att finna Mary vid så gott humör; senast de sågs, tillsammans med Mickey och Ego, hade hon ju närmast intagit det absoluta bottenläget på sin egen glädjemätare.

”Hur är det?” Hon ser Mary i ögonen och tycker att hon ser litet vimsig ut. ”Hur går det med din servering? Vad dricker du förresten – bjuder du?”

”Jag mår prima just nu, har väl aldrig mått bättre egentligen. Serveringen har visserligen gått åt pipan, men det ordnar sig nog med restaureringen. Vad jag dricker? Inte en aning, men det var en god drink, jag skall beställa en åt dig också.”

Mary sticker två fingrar i munnen och blåser ”Alle man på däck” – en signal hon övat många gånger ombord på sin pappas skepp. Serveringspersonalen kommer rusande; ställer sig i givakt och flinar upp sig.

”Fly oss varsin drink innan vi äntrar masterna och skär ner seglen”, säger Mary med ett leende. ’Låt det gå undan för bövelen’, som min far Kapten Humpfrey Goldwater brukar säga. ’Vi törstar’, brukade han också lägga till.”

Asta kan inte göra annat än le åt Mary, som mitt i alla bedrävelse tydligen kan hålla humöret uppe på ett beundransvärt sätt. Hon ger Mary en kram.

”Jag beundrar dig verkligen”, säger hon. Du är härmed medlem i min fun club, sträck på dig!”

”Tack skall du ha. Hur gick det med byggnadsnämnden, fick du veta något om Kärringen och min fastighet?”

”Din fastighet finns det inget särskilt om i sammanhang som byggnadsminne eller världskulturarv. För kvarnen Kärringen har Constantin utverkat ett löfte om att få hyra och använda, hur nu det har gått till. Han får också ansluta vatten och avlopp. Man ser det hela tydligen som en turistattraktion, som kan dra inkomster till Ön.”

Serveringspersonalen kommer rusande med deras drinkar. De har tydligen fattat galoppen, gör honnör och går ut igen, skratande åt sina egna upptåg. Mary skålar med Asta.

”Har du träffat Deckaren Mickey något?”, Mary ser frågande på Asta.”

”Ja, det har jag, men ännu har han inte hittat något att ta på, det är som vanligt, när det gäller Munken, han är hal som en ål.”

”Vi kan nog blåsa faran över. Jag tror att jag har en lösning.” Mary ler mot Asta. ”Men jag har ett litet problem. Det är Gretchen. Serveringen måste ju repareras och det innebär att jag har svårt att hålla henne sysselsatt under den tiden. Litet kan hon nog hjälpa till med under några dagar, eftersom jag skall plocka undan en del saker innan entreprenörerna kommer. Men det kan i alla fall röra sig om kanske tre veckor, som hon blir utan arbete. Vad säger du, kan hon komma till dig?”

”Ja, det ordnar sig lätt. Jag måste ut och göra en del reportage under en tid och då är det bra, om hon kan serva kontoret.”

”Bra”, säger Mary, ”då fixar den saken sig också.”

”Nu måste jag vidare”, säger Asta. ”Tack snälla du för drinken, det var roligt att prata med dig. Nu ser du också så glad ut igen. Puss och kram!” Asta glider vidare.

MUNKEN KÖR TILL SAGOSKOGEN EFTER ATT HAN LÄMNAT MARY VID TORGET.

Munken inspekterar allt, och ser till att allt fungerar under de olika enheternas chefer.

Besättningen på de snabba båtarna får instruktioner om att hämta turister i Polen och att bunkra sprit, vin och öl samtidigt. De får order att göra klart skepp och sticka över redan under kvällen, så att det inte blir något mankemang i sista stund – vädret skulle kunna slå om.

Han kallar in de vakter, som utförde sabotaget mot Marys servering och ger dem en grundlig avhyvling för att de inte bröt upp kassaskåpet eller tog det med sig.

De sa att de inte sett något kassaskåp. Visserligen var de tvungna att arbeta i nästan totalt mörker, eftersom huset låg så nära genomfartsleden, men hade de sett skåpet, i det svaga skenet från sina handlampor, så hade de naturligtvis fixat det, sa de.

Klockan fem infinner sig entreprenörerna, dem han haft engagerade i arbetet med Högan, på hans kontor intill stora entrén. Han talar om vad som behöver göras med kvarnen Kärringen och promenadvägen, före detta järnvägsbanken, mellan Kärringen och Högan. Han förbereder dem också på arbetet med att restaurera Serveringen, så att de skall kunna ta fram material i god tid.

”Troligen kommer ni att få fortsätta omgående med en tillbyggnad på serveringens mark. Det låg ju en ladugård där tidigare, så det skall nog inte bli svårt att få byggnadslov för den uppbyggnaden på gammal grund. Som vanligt gäller att ni tiger om mina planer. Annars är det adjöss, det vet ni, och det blir inget återseende. Ni kan ställa upp ett arbetstält intill Kärringen. Jag har vakter ute hela dygnet där ute, så det kommer inte att vara någon stöldrisk. Är det någon, som har någon fråga så här långt? Inte? – okej, då träffas vi vid Kärringen i morgon klockan åtta.”

Constantin tar jeepen bort till Krogen Buckanjären och förbereder krögaren på kvällens middag med Mary som gäst. Han talar också med Ludmilla om att hon skall ställa upp snygg och pryddlig som vanligt.

”Det blir ju du och Mary, kvällens gäst, som skall jobba ihop på Högan och jag vill att det samarbetet skall gå bra. Det kan tänkas att hon vill bo hos dig, på ditt rum, för att slippa vara ensam, och det har du väl inget emot i så fall, inte sant? Du kommer ju att arbeta utanför Sagoskogen, men behärskar svenskan så bra att det inte bör bli något problem. Ingen myndighet skall få veta nåt, menar jag. Jag vill ju inte att du skall gå samma väg som Linda. Vi förstår ju varandra rätt bra, du och jag, eller hur?”

Ludmilla nickar. *”Det skall bli roligt att komma ifrån Sagoskogen ett tag, även om jag trivs rätt bra här på krogen”*, tänker hon.

Constantin växlar några ord med krögaren och lämnar sedan krogen. Båda ler som i samförstånd.

Constantin ringer Mary. Det går fram många signaler, men ingen svarar. Han provar igen efter tio minuter.

”Ja, det är Mary Goldwater.”

”Hej Mary, det är Constantin. Kan jag komma och hämta dig till middag?”

”Jag har just stigit ur duschen, vänta en kvart så att jag hinner bli klar.” Hon lägger på telefonluren.

Constantin tar en tur upp till Eremitaget och ser till så att allt fungerar som det skall vid roulettborderna och vid pokerborderna. Värdinnorna hänger på och vill ha sin ranson. Han ger var och en den lilla gröna tablett de är i så stort behov av.

”Hej Mary! Det är Constantin igen, kan jag komma och hämta dig nu?”

”Ja, jag är färdig, kom du.”

Han knackar på. Hon öppnar dörren, går baklänges och tar nästan snedsteg.

”Hur är det med dig?”

”Jag vet inte riktigt. Jag träffade en kvinnlig bekant på torget, efter det att du gått din väg, och vi drack var sitt glas av jag vet inte vad, och nu känner jag mig faktiskt litet dålig, om det nu är av det jag drack. Nyss, när du ringde, kände jag inget särskilt.”

”Vi gör så här Mary. Jag går och hämtar en smörgås och något åt dig att dricka. Du kanske har fått en mindre chock av allt som inträffat under dagen och du behöver kanske vila dig. Klä av dig och lägg dig så kommer jag snart tillbaka.”

Constantin tar jeepen till Eremitaget. Han säger åt en värdinna att göra i ordning en sandwich och en lättdryck.

”Ta med dig en nattdräkt också. Du skall stanna hos en kvinnlig bekant under natten och vaka över henne nere på hotellet. Hon säger att hon inte mår bra, har tydligen druckit något tillsammans med en väninna nere på torget, som hon säger. Gör i ordning smörgåsarna och följ med mig. Jag väntar här.”

Constantin skjutsar värdinnan till hotellet och stiger in genom dörren till Marys rum. Mary sitter på sängen och verkar alldeles skakig. Värdinnan ser omedelbart vad det är för fel med henne.

”Det här, är en vän till mig som skall stanna hos dig under natten, så att du kan sova lugn”, säger Constantin. ”Vi har tagit

med några smörgåsar åt dig och litet att dricka till. Ta den här tabletten först innan du äter.”

Constantin ger henne tabletten och kontrollerar att hon sväljer den.

”Jag kommer och ser till dig i morgon vid tiotiden. Då är du säkert återställd. Du behöver nog bara sova ordentligt. God natt med er båda.” Han ger Mary en kram och värdinnan får en klapp på armen.

”Nu ansvarar du för Mary”, säger han och håller upp ett pekfinger i luften liksom för att markera allvaret.

Constantin åker tillbaka till Krogen och avbeställer middagen.

”Min vän Mary Goldwater är inte riktigt kry”, säger han till Krögaren. ”Hon känner sig litet trött och vilar efter en jobbig dag. Vi gör om det här en annan gång.”

Constantin talar om för krögaren att han skickar två båtar över Baltiska havet för att hämta turister under morgondagen och för att samtidigt ta hem vinerna och spriten som krögaren beställt.

”Det kommer en hel del turister även till helgen, så det är bäst att du fyller dina frysar inför invasionen. Jag startar upp verksamheten på Högan i mitten av nästa vecka och det innebär kanske att du redan nu skall utbilda fler servitriser. Ludmilla är ju språkkunnig och van att lära ut. Hon vet ju hur du vill ha det med personalen: ordning, reda och korrekt uppträdande.”

”Har du några nya, lämpliga flickor på lager?”, Krögaren torkar sina händer mot varandra i luften – liksom förväntansfullt.

”Ja, jag kommer ner med några från klostret i morgon, så får du ta dig en titt på dem. De kan ju inte svenska, men det spelar väl mindre roll, kan de bara litet engelska, så löser det sig nog. Du har väl menyn skriven på flera språk antar jag.”

KLOCKAN ÄR 0800

Klockan åtta finns alla entreprenörer på plats vid Kvarnen Klagan och Constantin informerar om hur han vill att de olika planen skall iordningställas, hur ledningsdragningen skall göras ner mot Serveringen och hur promenadvägen bort till Kvarnen Högan skall anläggas med stensättning, belysning och soffor.

”Vet ni om att järnvägen gick här förbi en gång i tiden. Det kanske man skulle satsa på förresten? Tänk er själva! Ett rart litet ånglok som stånkar förbi här på klinten med några personvagnar påhängda. Det vore väl en upplevelse.” Han skrattar.

”Nej, nu skall vi inte stå här och prata. Sätt igång och jobba nu. Ni kan kontakta mig, som vanligt på mobilen, om det dyker upp några problem. För övrigt är jag snart tillbaka.”

När Constantin knackar på hos Mary och värdinnan från Eremitaget, är de klara med sin morgondusch och sin sminkning. Värdinnan hade sin beautybox med sig och båda damerna ser riktigt uppsnofsade ut och ler tillbaka, när han låtsas göra stora ögon.

”Hoppsan, så snygga ni är då. Är ni klara så åker vi. Hoppa in där bak, så skjutsar jag dig tillbaka till Eremitaget säger han till värdinnan. Mary Goldwater och jag far vidare mot staden. Är det något du funderar över rent allmänt, så ring mig, annars träffas vi under eftermiddagen. Jag kommer över som vanligt.” Constantin skjutsar Mary till krogen, där han bjuder henne på frukost. Ludmilla serverar.

Hon ser vänligt och uppskattande på Mary och dröjer litet vid bordet. Med en blick från Constantin återtar hon sitt arbete bland övriga gäster.

De äter under tystnad och ser bara på varandra då och då.

”En stilig kvinna”, tänker Constantin. ”Hon har klass. Nu gäller det bara att få henne att dansa – utan att bryta ner henne.”

”En spännande och tjugig karl, tänker Mary. Nu gäller det bara att ta över hans imperium – många vill nog hjälpa till att bryta ner honom.”

”Har du funderat något på mina förslag?”, Constantin tittar upp då och då, från kaffekoppen han sitter och rör i, och ser in i Marys vackra ögon. Det är en ny glans i dem, en glans som han inte lagt märke till tidigare.

”Kan det vara tableterna jag gav henne? Reagerar hon på det sättet på dem? Det var en ny erfarenhet tänker han.”

”Ja jag har funderat både fram och tillbaka på dina förslag och jag tror att det bästa är att vi blir kompanjoner”, säger Mary. ”Jag vill att du tar hand om det praktiska, så att vi får själva affärsöverenskommelsen klar och att du sedan tar hand om reparationerna i huset och annat som vi diskuterat. Kom med ett kontraktsförslag.”

”Nu är det ett annat ljud i källan, nu gäller det att smida medan järnet är varmt”, tänker Constantin.

”Det var ju roligt att du kommit fram till det beslutet. Du kan väl ta en titt i huset, och se om det är något du vill ta med dig till hotellet, medan jag går upp och pratar litet med gubbarna i kvarnen? Det kan väl ta maximalt en halvtimme. Sedan tycker jag, att vi tittar in i Högan, och ser närmare på vad som behövs inför starten som jag planerar till mitten av nästa vecka. Först tänkte jag att du skulle jobba tillsammans med Ludmilla på krogen, men så kan det ju inte bli nu, när vi är kompanjoner. Vi måste ju hålla ett visst avstånd till allmogen, annars fungerar det inte. Jag skall ringa min advokat och låta honom upprätta ett förslag till kontrakt, som vi kanske kan titta på i morgon. Det är ju bra att ha det juridiska klart, innan entreprenörerna sätter igång med restaureringen av Serveringen. Tycker du att det är i sin ordning?”

”Det låter genomtänkt”, säger Mary. ”Jag går in och tittar i huset om det är något som behöver plockas ihop eller täckas över innan entreprenörerna börjar sitt arbete. När kan det bli förresten?”

”Om vi är klara med varandra rent juridiskt i morgon, så kan de börja så fort de är klara med Klagan – inom ett par dagar alltså. Nu går jag och pratar med dem. Vi ses om en stund.” Constantin går.

Mary låser upp och går in i sitt hus. Röran är enorm.

”Hur kan någon ha glädje av att sabotera för andra? Jag har väl inte stått i vägen för någon, tänker hon. Vem vill mig så ont?”

Hon ser sig om och bestämmer sig för att plocka undan i morgon eller någon annan dag. Nu gäller det att ta hand om pappans skrin i kassaskåpet. Hon går fram till den gamla bakugnen och drar i spaken till luftspjället; frigör låsanordningen; svänger bakugnskåpan åt sidan. Där i väggen är kassaskåpet.

Hon matar in låskombinationen, vrider om handtaget och öppnar luckan. Hon ser skrinet, men hör samtidigt steg på altanen. Snabbt skjuter hon till luckan; vrider om handtaget; svänger tillbaka bakugnskåpan; skjuter tillbaka spaken till luftspjället; öppnar dörren till källaren; går ner tre trappsteg; vänder sig om och låtsas komma upp från källaren i samma ögonblick som Constantin visar sig i dörren.

”Phu”, säger hon, ”rätt unket och dammigt där nere.”

”Ja, det tror jag säkert, huset är ju gammalt. Vad sökte du där nere?”

”Jag ville se om det fanns något, som kan ha tagit skada av att vatten runnit ut över golvet.” Mary borstar av sig låtsat damm. ”Men jag kunde inte se något speciellt.”

Constantin ser litet misstänksam ut. ”Är du klar här, så kan vi väl lämna stället? Har du sett, vad du vill flytta på innan gubbarna börjar med restaureringen?”

”Ja, men det får jag ta i morgon. Annars är jag klar här för tillfället.”

”Kan jag då få bjuda min kompanjon på en god lunch, som jag hoppas. Vi kör ner till Hamnkrogen, det är ett trevligt ställe. Dessutom känner jag krögaren på stället, en skolkamrat för övrigt, som jag hjälpt litet med det ekonomiska. Han får bjuda på något

gott. Sedan måste jag ge mig iväg och styra och ställa litet i Klostret.

Vi håller kontakten, så att vi inte missar det juridiska. Jag har satt advokaten i arbete och hoppas att han har slipat på kontraktet, så att vi kan klara ut den biten i morgon. Klarar du dig själv till hotellet efter lunchen?"

"Jodå, det ordnar sig. Jag skall gå litet på stan och eventuellt göra några inköp. Sedan tar jag mig till ditt hotell på något sätt, fundera inte på det."

"Dåså! Skall vi gå in?" Constantin håller upp dörren för Mary. Constantin morsar på Hamnkrogens krögare. De verkar känna varandra väl och krögaren kommer genast fram till dem och visar på ett bra bord med utsikt över hamnen. Han räcker Mary och Constantin varsin meny och ler mot Mary uppskattande.

De beställer och de småpratar.

"Hur gick det med den där grejen jag hjälpte dig att föra fram och tillbaka i laptopen med färjan?", Mary ser på Constantin.

"Jo, det fungerar bra. Det är redan placerat och allt verkar fungera. Tack skall du ha än en gång för hjälpen. När reser du över nästa gång och hälsar på din far?"

"Det blir på måndag i vanlig ordning, om inget oförutsett förstås inträffar." Mary ser på Constantin. "Min far verkade litet tröttare än vanligt. Sjukdomen tar hårt på honom."

"Vill du ha kaffe på maten?"

"Ja, tack! Det skulle smaka gått ovanpå den här goda lunchen." Mary nickar.

De reser sig upp efter att ha avslutat lunchen. Constantin ser på krögaren.

"Tack för lunchen. God mat som vanligt. Sätter du upp det här på mitt konto?"

"Som vanligt", säger krögaren och bockar. Han ler mot Mary. Constantin håller upp dörren. Mary går ut före honom.

"Jo, som jag sa förut, skulle vi ju egentligen ha hunnit titta in på Högan för att se vad som behöver beställas inför starten, men nu har jag en del jag måste styra med, vi får ta det vid ett annat tillfälle." Constantin kramar om Mary och går.

MARY SER UT ÖVER HAVET.

De vinkar åt varandra. Han fortsätter till sin jeep. Hon ser sig om på hamnplan, sätter sig på en bänk och ser ut över havet. Hon tar upp sin mobiltelefon och ringer till Mickey, detektiven.

”Mickeys detektivbyrå, det är Mickey.”

”Hej Mickey, det är Mary. Jag behöver din hjälp och nu är det på konsultbasis jag vill att du skall arbeta.”

”Hördu Mary...!”

”Kom inte med några men nu, jag behöver din hjälp omgående, och jag vill betala för den tid, du lägger ner för min räkning från och med nu. Har du tid? Kan du komma loss?

Ta på dig spikskorna, det är bråttom, Jag sitter och väntar på hamnplan intill sädessilon. Puss!” Mary avslutar samtalet innan det kommer några ytterligare men.

Mickey förstår att nu är det något som är litet akut, och han tar sig omgående ner till hamnplan, där han också hittar Mary, mycket riktigt, på en bänk intill sädessilon.

”Ja, nu är jag här”, säger han och sätter sig ned bredvid Mary. ”Jag brände faktiskt litet däckgummi på vägen.”

”Bra”, säger Mary. ”Sätt upp posten: Bränt däckgummi, två kronor, på räkningen. Den kostnaden tar jag. Lyssna nu!”

Mary sätter Mickey in i historien med sitt vandaliserade hus och Constantins planer. Hon berättar för honom om kassaskåpet och att hon vill hämta skrinet.

”Det är som du förstår litet bråttom och jag vill att vi åker dit omgående. Entreprenörerna jobbar med Kärringen och annat i närheten av serveringen, men dom har ingenting med huset att göra än så länge. När jag nämnde för Constantin tidigare, att jag var glad över att vandalerna inte hade hittat kassaskåpet tittade han så konstigt – först på mig, och sedan rakt ut i luften. Jag undrar om han vet något som jag inte vet? Nu vill jag att vi åker dit omgående.”

Medan Mary är inne i huset står Mickey vakt utanför. Någon har varit inne i huset. Hon märker det på att en del saker, som hon ställt litet strategiskt, är flyttade.

Snabbt flyttar hon spiskåpan; öppnar kassaskåpet; lyfter ut skrinet; stänger kassaskåpet; svänger tillbaka spiskåpan och går ut ur huset med skrinet under armen. Hon och Mickey sätter sig i bilen. Mickey startar och kör bort från parkeringen.

”Stanna!”, säger Mary. ”Jag tyckte att jag såg Constantins jeep.”

Hon vänder sig om igen. Helt riktigt, det är Constantins jeep som står på parkeringen. Ut stiger Constantin och ...

”Nej men!”, utbrister Mary. ”Det är ju Constantin och *polisinspektören*. Han skulle ju ringa mig idag och tala om resultatet av undersökningen han gjort. Vad skall dom göra? Titta! Dom går in i mitt hus.”

”Jo, jag ser detsamma som du ser, men vi kan nog inte göra mer än titta på. Du antas ju var på stan. Det kan ju uppfattas litet underligt, att vi två är här. Varför skulle du komma tillbaka till ditt hus nu, och dessutom tillsammans med mig, en detektiv – till ett hus, som du lämnade alldeles nyligen?”

Det skulle kunna förstöra dina planer och få Constantin misstänksam och på sin vakt. Det vill du väl inte? Kanske finns det en enkel förklaring till att dom är i huset tillsammans. Kanske vill inspektören fråga Constantin något om någon detalj, han behöver ha klarhet i för komplettering av sin utredning. Du vet ju att Constantin är gammal i gården. Han har lekt här som barn och känner kanske till något som kan ge ljus över något – vad vet jag? Jag föreslår att vi sticker härifrån.”

Mary inser att Mickey kan ha rätt. Hon nickar till honom och menar därmed att hon har förstått.

”Vi sticker”, säger hon. ”Kan du ta hand om det här skrinet för min räkning, jag tar det med mig till pappa, när jag besöker honom nästa gång. Han har nyckeln till låset.”

”Javisst, kan jag ta hand om skrinet. Vi tar svängen upp till mitt kontor. Jag låser in skrinet i mitt kassaskåp; vi kan behöva prata litet också.”

Mary berättar för Mickey om Constantins planer med kvarnarna på klinten och de överenskommelser hon och han har gjort om kompanjonskap och utbyggnad av serveringsverksamheten. Hon talar också om att det här samarbetet var ett tvång mer eller mindre, för att få reparationerna gjorda efter vandaliseringen. Alternativet hade varit, att hon tvingats sälja rörelsen till Constantin, eftersom hon inte har tillräckligt med pengar för att klara reparationerna. Hon tyckte själv, att hon satt i en rävsax, en rävsax som Constantin gillrat.

”Han såg så underlig ut, när jag berättade för honom, att jag var glad över att vandalerna inte hade hittat kassaskåpet och undrar faktiskt, om inte han har haft ett finger med i det här spelet”, säger Mary. ”Det skulle inte förvåna mig.”

”Nej, inte mig heller”, säger Mickey. ”Vad vill du att jag skall göra för att hjälpa dig? Kan jag skjutsa dig någonstans? Jag skall i alla fall ut på stan, och börja forska litet i det, du har på gång.” Mickey gör sig klar.

”Nej, det är nog bäst att vi, som du sa, inte ses allt för mycket tillsammans. Jag går som sagt till stan och sedan tar jag tåget till Sagoskogen.”

Mary går sakta ner till Hamnen och njuter av det vackra vädret. Hon köper sig en mjukglass, går bort och sätter sig på en parkbänk, tittar ut över havet och tänker.

”Vad var det Constantin hade sagt i samband med hennes fråga om laptopen? ’Det är redan placerat’. Det? – var det inte en censor eller en styrenhet hon hade transporterat i laptopen? – i så fall skulle han väl ha sagt: ’Den är redan placerat’.”

Mary börjar ana, att allt inte står rätt till, och att hon deltagit i något skumt utan att veta om det.

Hennes mobiltelefon ringer.

”Hallåja! Det är Inspektör Käck. God dag! Jag har slutfört undersökningen i själva huset, och skall göra en sammanställning av vad jag sett, men det är inte mycket att fästa på papper. Det är dock en sak jag undrar över. Har ni inte haft något kassaskåp i

huset? Jag menar – dagskassorna, var har ni förvarat dom efter stängningsdags? Att stöldrisken varit stor, det kan vi ju se av det nyligen inträffade inbrottet.”

”Nja, det har jag väl aldrig tänkt på att skaffa något, jag brukar gå ner på kvällarna och lägga pengarna i bankens box. Det har alltid fungerat bra.”

”Fruentimmer”, tänker Inspektören Käck. ”Hur snart lär sig inte buset att det finns pengar att hämta hos någon, som kväll efter kväll gör en tur till bankfacket? Man tar sig för pannan!” Han ruskar på huvudet. ”Ja, det var väl allt för tillfället, jag återkommer om det skulle finnas flera frågor. Tack så mycket för hjälpen!”

”Varför var Constantin med och inspekterade?” Mary funderar.

MARY TAR TÅGET TILL SAGOSKOGEN

Efter att ha köpt en del nödvändiga småsaker tar Mary tåget till Sagoskogen. Hon stöter på Constantin i entrén, och han föreslår henne, att de skall äta en gemensam middag under kvällen på krogen Buckanjären. Mary accepterar förslaget och lovar att infinna sig till klockan sju. Hon går till hotellet för att vila sig och för att göra sig i ordning. Constantin ringer bort till Krögaren och ber honom reservera ett bra bord.

Klockan sju sitter Constantin och väntar på Mary. Klockan tjugo minuter över sju har Mary fortfarande inte infunnit sig. Constantin ringer till henne och hon säger att hon har en fruktansvärd huvudvärk.

Constantin tar sin jeep bort till hotellet och knackar på hos Mary. Hon öppnar efter ytterligare en knackning och håller upp dörren, så att han kan komma in. Hon håller sig om huvudet.

”Hur är det?”, säger Constantin. Du ser inte ut att må så bra.”

”Nej, jag mår inte bra, jag är yr och har ont i huvudet.”
Constantin hämtar ett glas vatten.

”Tag den här tablettan och lägg dig och vila dig en liten stund, så skall du se att allt blir mycket bättre. Jag kommer tillbaka om en halvtimme och ser till dig.”

Constantin ser att Mary sväljer tablettan. Han lägger en filt över henne och går ut och stänger dörren. När han knackar på hos henne igen efter tre kvart, är hon pigg och glad, har bytt om och sminkat sig.

”Så roligt att du piggnat till. Har huvudvärken släppt?”

”Ja, den släppte nästan så fort som jag svalt den där tablettan du gav mig och efter att jag legat en stund. Vad är det för medel du bjuder på?”

”Det, kära Mary är samma sort som den du fick förra gången – en specialare som vår klosterläkare skriver ut vid behov. Den är bra för mycket. Om du är klar så väntar jeepen här utanför.”

Mary följer Constantin ut till jeepen.

Under middagen serverar Ludmilla dem, där de sitter i en alkov litet avsides och kan föra ett samtal utan åhörare. Ludmilla ser av glansen i Marys ögon att hon är hög på något hon har tagit in. Hon anar att Constantin har ett finger med i spelet, men visar inte med en min, att hon lagt märke till något ovanligt. Mary ler mot henne och Constantin på ett nästan uppsluppet sätt och verkar vara riktigt i gasen.

”Vi kan väl göra så här i morgon”, säger Constantin under middagen. ”Vi tar min jeep bort till Högan vid niotiden och ser över det hela. Ludmilla skall också följa med. Vi klarar ut, vad vi behöver anskaffa inför öppnandet, och hur mycket personal vi behöver på de olika stationerna. Vad tycker du om det?”

”Det låter mycket spännande”, Mary ser begeistrad ut. ”Med rätt personal kommer det hela att bli stor succé, det är min övertygelse. Eftersom det kan dröja ett tag innan serveringen är renoverad, skulle det kanske passa bra om serveringsflickan och gårdskarlen kan sysselsättas under tiden. Med rätt skolning kan de bli riktigt bra.”

”Ja, vi får se hur de kan passa in i bilden.”

”Hur blir det nu med kontraktet? Har du det klart? På måndag tar jag en tur över till fastlandet och min far och då vore det bra, om jag kunde informera honom litet.”

Constantin ser henne i ögonen och säger: ”Vi skall träffa min jurist under eftermiddagen – klockan tre exakt, och då skall vi se över kontraktets delar.” Han ser att Marys pupiller är stora och djupa som brunnar. ”Passar tiden dig?”

”Ja då! Det passar alldeles utmärkt.”

”Bra! Du tar alltså färjan över till fastlandet på måndag morgon?”

”Ja, den går vid sjutiden som vanligt.”

”Kan du ta med dig laptopen över? Jag har en del värdepapper, som jag vill att en bank i Stockholm skall titta på. Det skulle vara bra, om du kunde ta väskan med dig på resan. Det är inte riktigt klart med banken ännu, men vi hinner ju prata om det fler gånger. Jag vill bara höra mig för om du är villig att hjälpa mig?”

Constantin väntar inte på svar, utan vänder sig om och ger tecken till Ludmilla som genast kommer fram till deras bord.

”Jag kommer och hämtar dig i morgon vid åttatiden säger han till henne. Vi skall gå igenom personalansvaret här på krogen, och sedan skall du följa med Mary och mig bort till Högan. Du kommer att få ansvaret för serveringen där borta, så som jag berättat för dig tidigare. Det blir väl roligt för dig?”

Ludmilla ser riktigt glad ut.

”Din lön kommer naturligtvis att öka nu, när du stiger i graderna och får eget ansvar för verksamheten i kvarnens servering. Det är, som du ser, bara fördelar om du håller dig till spelreglerna. Eftersom kvarnen Högan kommer att var öppen långt in på nätterna behöver du avlösning – du kan ju inte jobba jämt, och därför skall du få extra personal från Eremitaget att utbilda. Din och andras säkerhet kommer mina vakter att svara för och dom kommer också att transportera samtliga anställda mellan Sagoskogen och Högan. Så har vi tänkt Mary och jag eller hur Mary?”

”Ja, sedan får vi slipa på konceptet, så att allt klaffar.” Mary ler.

”Skall vi bryta taffeln?”, Constantin ser på Mary. ”Jag skjutsar dig gärna till hotellet, men först skall jag vilja bjuda dig på en tur med motorbåt på havet, om du inte har något emot det?”

”Det låter trevligt. Vart skall vi?”

”Nja, bara en liten sväng i månskenet. Kan det vara något för Kapten Goldwaters flicka? Det vore väl roligt för dig att trampa däck igen?”

Han skjutsar Mary ner till marinan och de stiger ombord på en av de snabba båtarna, som tar dem till Herrvik, en liten idyllisk plats på östra sidan av ön.

Constantin hjälper Mary av båten och de gör sällskap upp till en plats bredvid kajen, där personal från restaurangen intill, har gjort upp en liten eld och dukat fram plockmat och vin. Mary njuter av utsikten över hamnen med småbåtar och fiskarekojor. Dyingarna från havet glider mjukt in mot kajbanden, där de med ett sugande ljud upplöses i ett skvalpande. Mary njuter av synen.

”Här landar många turister från andra sidan Baltiska havet. Mina gubbar skjutsar dom sedan till klostret, där deras grott-äventyr börjar. Sedan kan dom njuta några dagar av den här charmiga ön, mitt nöjesetablissemang och den vackra Staden.”

”Du har verkligen lyckats i din verksamhet, det måste man erkänna”, säger Mary, ”och nu skall du alltså utvidga?”

”Ja, det gäller ju att få ön att leva vidare. Nej Mary, skall vi dra oss hemåt innan det ljusnar? Får jag fylla på ditt glas, så att vi kan skåla för vårt gemensamma projekt?” Han fyller hennes glas, där tabletten, han smusslat i, har smält. ”Skål Mary!”

Mary känner sig lätt och lustfylld där hon sitter bredvid Constantin under hemfärden.

Hon lutar sig litet lätt mot honom och han lägger försiktigt en arm runt henne och drar henne till sig. Hon försvinner in i en sfär av ljus som långsamt tonar ut i ett skönt mörker.

En av besättningsmännen leder henne upp till Conrads jeep. Han kan inte låta bli att treva på hennes välformade kropp, samtidigt som han håller henne upprätt. När Constantin vänder sig om, tar han fort bort handen, han håller mellan hennes lår.

Constantin öppnar jeepdörren. Båda hjälps åt att lyfta upp Mary på sätet. Besättningsmannen lägger omkull henne och stänger dörren.

Constantin kör upp till Eremitaget och hämtar en värdinna. Han kör sedan till hotellet, där båda hjälps åt att leda Mary in på hotellrummet. Värdinnan hjälper Mary in i badrummet och därefter med att ta av henne kläderna och lägga henne på sängen.

”Tack”, säger Constantin. ”Nu klarar jag resten. Du får gå tillbaka.”

När Mary vaknar morgonen därpå, ligger hon kvar en stund och mornar sig. Hon känner sig rätt nöjd med gårdagen, middagen, båtturen och den lilla festen i hamnen. Den var en upplevelse – allt var så fint arrangerat. Men hon har inget minne av resan hem och hur hon kom i säng. Långsamt reser hon sig upp.

Hon är yr, men huvudvärken är borta. Hon går inpå toaletten, duschar, borstar tänderna och står stilla och tittar in i badrums-spegeln.

Hon tycker att hon ser bra ut; litet trött under ögonen kanske. Hon hänger ifrån sig handduken och tittar in i golvspeglarna.

”Pappa Goldwater kan vara nöjd med sin dotter”, tänker hon. ”Mamma hade också en vacker kropp. Pappa skulle gärna ha modellerat henne, om han bara haft den konstnärliga ådran, sa han ofta.”

Mary ser i spegeln att hon är litet röd i ljumskarna. Hon ömmar litet när hon stryker med handen på lårens insida.

”Ungefär som när jag red en gång i tiden, så känns det – märkligt, tänker hon, klär sig och ser samtidigt på klockan.

”Vad sa han nu då? Klockan nio skulle vi ta hans jeep ut till Högan. Vad är klockan? Åtta. Då hinner jag faktiskt få i mig litet frukost. Aj, vad öm jag är i ljumskarna. Gå nu Mary, annars hinner du inte!”

Mary skyndar sig till krogen Buckanjären och möter krögaren som ler vänligt mot henne, vrider sina händer belåtet mot varandra och frågar henne vad som önskas.

”Ett kokt ägg, litet filmjolk, kaffe och en smörgås med ost, skulle smaka bra.” Mary ler tillbaka.

Krögaren lotsar henne till uppläggningsbordet och hon kan själv förse sig med det hon vill ha.

”Jag kommer strax med ägget. Skall det vara löskokt, hårt eller mellan?”

”Litet lagom så där, det blir bra. Tre minuter brukar jag själv koka dom.”

”Då får det bli tre minuter. AjAj-kapten!” Krögaren gör honnör.

”Har Ludmilla och Constantin varit synliga?” Mary ser frågande på krögaren.

”Ja, dom åkte för en liten stund sedan, dom sa inte vart, men dom skulle vara tillbaka före klockan nio. Jag brukar inte lyssna på sådant, jag inte har med att göra, men det är svårt att inte veta, vad det är man inte har med att göra, om man inte lyssnar ordentligt – haha. Dom skulle tydligen upp till Eremitaget och prata med en del värdinnor om tjänstgöring på Kvarnen Högan. Sedan skulle Constantin också göra upp något schema för vaktpersonalen som skall bevaka området mellan Kärringen och Högan, det skall tydligen göras en säker promenadväg där borta på klinten. Det kan behövas, annars tar buset över helt och hållet. Nu skall jag förbereda lunchen. Ursäkta mig om jag verkar oartig, men det är alltid en del som måste beställas och ordnas med så här tidigt på morgonen. Jag skickar en servitris med ägget. Smaklig måltid!” Krögaren avlägsnar sig.

Mary avslutar frukosten, vinkar åt krögaren och går ut och sätter sig på en bänk en bort från krogen. Hon ringer till Asta reportern.

”Hej Asta, det är Mary. Har du fått fram något nytt om Constantin?”

”Nej, jag har grävt en del, men det är svårt att få fram något speciellt att ta på, jag stöter hela tiden på låsta dörrar. Var är du nu?”

”Jag sitter och väntar på Constantin, vi skall gå igenom programmet med Kvarnen Högan. Det är meningen, att den nyinredda serveringen, som finns där, skall startas upp nu i

veckan. Jag skulle behöva tala med dig litet om både det ena och det andra. I eftermiddag skall jag möta en jurist, men efter det kan vi väl höras per telefon. Jag vill gärna visa dig Högan också under eftermiddagen. Du skulle ju kunna göra ett reportage. Jag skall tala med Constantin om det. Jag ringer dig.”

”Ja, ring mig, men du aktar dig väl för att sylta in dig i affärer med Munken. Var rädd om dig Mary. Hej så länge!”

INSPEKTION AV KVARNEN HÖGAN

Mary, Constantin och Ludmilla inspekterar Högan tillsammans. Ludmilla blir lika begeistrad som Mary, när hon ser hur fint allt är.

”Jag vill att du Ludmilla beställer hem allt som behövs, för att vi skall kunna börja servera under mitten av nästa vecka. Saknas det något så köper du det. Du har fria händer att komplettera med vad som behövs. Marys serveringspersonal, och en av mina vakter utrustad med bil, får du till hjälp att köra hem grejor och ställa i ordning allt. Jag har kredit överallt, så bara skriv upp varorna på mig. Vakten är tillsagd att vara här klockan tio nu på förmiddagen. Har du något som du vill tillägga Mary?”

”Nej, det verkar väl genomtänkt det hela. Jag skall meddela serveringspersonalen vad som gäller, och att de skall infinna sig här hos dig Ludmilla. Det är nog lika bra att de kommer efter lunch eller vad tycker du?” Mary ser frågande på Ludmilla.

”Ja”, säger Ludmilla och ser riktigt glad ut. Ju förr desto bättre. Jag vill sätta dom in i sysslorna ordentligt, så att allt klaffar. Hur blir det med kläder? Vi kan väl inte gå i våra egna?”

”Det är rätt tåga i dig Ludmilla, du tänker på allt. Ni skall infinna er i en kostymateljé i morgon klockan åtta. Där har man förberett en hel del, och det som återstår för er, är egentligen bara att prova ut rätt storlek bland alla uppsydda dräkter. Behöver

något ändras, så fixas det snabbt. Vakten är tillsagd att prova ut sin dräkt samtidigt, han måste ju passa in i sammanhanget han också. Han vakar över er säkerhet, men får ju inte avvika från miljön på något sätt. Har du någon ytterligare fråga Ludmilla? – annars har du fria händer enligt våra överenskommelser. Vakten, chauffören, är snart här till din hjälp – hej så länge!”

”Kom Mary, vi går en trappa upp.”

Mary följer Constantin uppför trappan, men blir tvungen att ta stöd mot räcket. Hon sätter sig ner på trappsteget.

”Hur är det Mary? Du är ju alldeles blek. Kom så får jag hjälpa dig upp.”

Constantin halvvägs bär henne uppför trappan.

”Sätt dig här i soffan och vila dig litet. Du får inte bli dålig nu, när vi har så mycket framför oss som måste klaras. Är det dina månadsbesvär som sätter in eller är det något annat?”

”Så här har jag inte känt mig förut, jag vet inte vad det kan bero på.” Mary är svettig och darrar. Förut hade jag huvudvärk, men nu känner jag mig darrig också. Antagligen är det någon influensa. Det är kanske bäst att jag får tag i någon läkare som kan undersöka mig.”

”Jag skall tala med läkaren jag har på sjukstugan vid klostret, han kan nog hjälpa dig. Jag har kvar några stycken av de tablettor du fick mot huvudvärken, prova om dom hjälper nu också. Jag hämtar litet vatten.”

Constantin går till bardisken och fyller ett glas med vatten.

”Här, svälj den här tablettan och lägg dig ned en stund, så går det onda nog snart över. Jag går ner och ser om vakten har kommit. Jag är snart tillbaka hos dig.”

Constantin ringer till vaktstyrkan i klostret och säger till om komplettering av spritförrådet i de båda barerna i Högan; han ringer till Eremitaget och säger att han kommer över och hämtar de värdinnor, som skall tjänstgöra i Högan och att de skall vara beredda att följa med honom under kvällen; han går bort till Kvarnen Kärringen och kontrollerar arbetena och ser att allt löper normalt; han går in på Serveringen och ser sig om.

När han återvänder till Högan möts han av Mary som står och talar med Ludmilla.

"Hon har tydligen hämtat sig snabbt", tänker han.

Ludmilla och Mary skrattar åt något; Constantin vet inte vad; han ser misstänksamt på dem, men låtsas om inget.

"Nu har jag tagit en runda bortåt Kärringen och allt verkar gå fort framåt, det är pålitliga entreprenörer jag har anlitat, dom vet vilka krav jag har. Constantin ser belåten ut. Ja, Mary skall vi åka en sväng?"

"Ja visst", säger Mary, jag är klar. Hej då Ludmilla – vi ses!"

"Vi hinner med en lunch innan vi skall träffa juristen. Skulle det smaka bra?" Constantin ser på Mary. Han ser att hon har återfått färgen på kinderna och hon verkar riktigt uppåt.

"Mår du bättre nu?"

"Ja, jag piggnade till bara jag fick vila mig litet."

"Jag har ett par tabletter i den här asken, som du gärna får av mig och som du kan ta om den där influensan skulle sätta krokben för dig igen. Jag vill att du skall vara alert och ställer gärna upp för dig om jag kan. Vad tyckte du förresten om middagen och båtturen till Herrvik i går?"

"Tack Constantin, jag skall spara tabletterna och ta dem om jag blir krasslig igen, men nu får det hela snart gå över. Middagen i går kväll var riktigt god och båtturen och besöket på Herrvik var en upplevelse. Kvällen var så fin. När jag vaknade i morse kände jag mig behagligt utvilad – jag hade en så skön dröm. Jag låg liksom och svävade mellan lakanen, men så fort jag svängde benen över sängkanten försvann den sköna drömmen. Jag försökte minnas, men bilden vek bara undan och nu kommer jag inte ihåg något av den."

"Så är det alltid. Vackra drömmar skingras lätt." Constantin ser på henne. "Här är vi framme", säger han och svänger in på parkeringen framför restaurangen Burmeister. "Har du varit här någon gång tidigare?"

"Kanske var jag här någon gång för länge sedan, tillsammans med min pappa. Jag har ett svagt minne av det, men då såg det väl inte ut så här om jag minns rätt. Men jag var ju bara en liten flicka

på den tiden och allting är ju så stort och begränsat, när man är liten. Men jag har för mig att hela huset var inbakat eller övervuxet av murgröna – det var fantastiskt grönt.”

”Du har gott minne, Mary. Kom nu så går vi in och beställer något gott.”

De slår sig ner vid ett av de många vackra borden klädda med vita dukar, blänkande glas, vackert porslin och elegant brutna servetter. Mary njuter av den vackra interiören, där solen strilar ner mellan lövverken bakom den gamla ringmuren, som ligger liksom infälld i byggnadskonstruktionen.

”God dag herrskapet. God dag chefen.”

Krögaren kommer in, ställer sig vid bordet, håller ihop händerna, lutar sig litet framåt – halvt bugande. Vad får jag bjuda på? – det bästa huset har av lammstek eller skall jag hämta en meny?”

”Som vanligt litar jag på din förmåga att arrangera lammkött. Passar det dig också Mary, eller satsar du på oxen?”

”Lamm blir bra, det vill jag gärna ha”, säger Mary och iakttar Krögaren leende. Han avlägsnar sig mot köksregionen.

”Jag talade med Asta på Lokaltidningen nu på morgonen”, säger Mary. Hon är en väninna till mig, vi trivs bra i varandras sällskap och har litet förtroliga samtal. Man är glad över att ha någon i sin egen ålder att byta tankar med, och gå och shoppa med, ja, du vet kanske hur det är? Du har väl också kompisar?”

”Jo, några kompisar har jag väl, men mitt liv innefattar ju mycket arbete, vilket innebär att jag för det mesta är i selen så att säga. Vad talade ni om i dag då? – ursäkta om jag verkar nyfiken?”

Mary märker att Constantin stelnat till. Han intar en avvaktande attityd, samtidigt som han försöker att låtsas om intet. Han ser sig omkring, snuddar vid hennes ansikte och ser henne i ögonen – väntande.

”Nja, litet tjejsnack så där i största allmänhet. Jag talade om för henne att vi tänker öppna Högan nästa vecka och hon verkade intresserad. Jag visar henne kanske runt i kvarnen i eftermiddag, när vi är klara med kontraktet. Hon vet ju väldigt mycket om

stadens historia och jag tänkte bilda mig litet där uppe, där du har tittskåpen och de grafiska bladen. Jag tycker att det är så spännande, allt om den här anrika ön. Skulle inte hon kunna göra ett reportage om Högan förresten, det vore väl väldigt bra reklam så här i starten av verksamheten?” Mary ser inspirerande på Constantin.

Constantin ser leende på Mary. ”Jo, det ligger något i vad du säger. Du får gärna visa henne kvarnen, men vi väntar med reportaget, till dess vi är klara med Kärringen och Serveringen tycker jag.”

Den reportern har jag haft mycket ont av, tänker Constantin, hon gräver för mycket i mitt förflutna och i allt jag sysslar med. Hon och den där deckaren rotar i sådant dom inte har med att göra. Det måste bli ett slut på deras nyfikenhet.”

”Men då gör vi så”, Mary ler tillbaka mot honom.

”Så där, här har vi lammsteken.” Krögaren ler med hela ansiktet. ”Den här anrättningen är mycket älskad – också av andra gourmeter, och jag hoppas verkligen att den skall smaka edra kulinariska smaklökar. Varsågod – smaklig måltid.” Krögaren avlägsnar sig smågnolande på någon italiensk romans, som bara han själv vet namnet på – antagligen.

Mary njuter av maten. Constantin njuter av att se på Mary under det att båda äter. ”Skall vi ta in en kopp kaffe på maten?” Han smeker henne med ögonen. De sitter tillbakalutade i fåtöljerna efter att ha ätit färdigt.

”Tack skall du ha, men jag är nöjd ändå.” Mary ler och känner hans blickar.

”Ja, då får vi väl tänka på att bryta”, säger han. ”Tiden går alltför fort.”

”Ja, det gör den verkligen, tack skall du ha för en härlig lunch.” Mary reser sig. ”Det är gott med lamm, speciellt de gotländska, uppfödda med timjan.”

”Var så god. Nu måste vi skynda oss.” Han tecknar åt krögaren att skriva räkningen på det löpande kontot. Krögaren bugar och kramar sina händer.

KONTRAKTET

Advokatbyrån.

Constantins advokat Knoster verkar vara en oljig typ. Han gör inte något positivt intryck på Mary.

”Nu tänker du dig för noga Mary”, säger hon till sig själv. ”Kom ihåg att du har satt sjöbusar på plats förr. Kom ihåg att du har pappa Goldwater som stöd i ryggen.”

Advokaten Knoster sträcker fram sin hand och säger välkommen, var så goda och sitt ned. Han pekar på två läderklädda fåtöljer. Mary sätter sig i den ena. Knoster räcker över handlingarna i ärendet.

Mary och Constantin ser igenom var sitt exemplar av utskrivet kontraktförslag. Constantin har ju dikterat kontraktet tidigare, tillsammans med juristen, så han behöver bara se att allt har hamnat rätt och nu är det upp till Mary att läsa.

”Det här”, säger Mary efter en stunds genomläsning, ”att vi skall bli kompanjoner, det är i sin ordning; likaså att serveringsdelen byggs ut, men det skall stå i kontraktet att utbyggnadsdelen skall utgöra ombyggnad av ladugården invändigt.”

”När det gäller min fastighet, och att Constantin skall ta över halva ägandeskapet mot att jag skall betala halva ombyggnaden av ladugården, det kan jag inte gå med på. Min fastighet är alltför värdefull för att jag skall kunna acceptera en sådan överenskommelse, speciellt som det står här i handlingen, att jag också skall stå för de totala driftskostnaderna. Den punkten är litet diffus, anser jag. Nej, skall vi bli kompanjoner får det bli på mina villkor.” Mary lägger papperen framför advokaten.”

”Jag vill att du Constantin står för reparationerna av mitt hus. Du står också för utbyggnadskostnaderna gällande serveringen, det vill säga inredning av ladugården. I kontraktet skall ingå delat ägande av rörelsen i Kärringen och Högan med kvarnarna i färdigställt skick. Du övertar halva ägandet av min fastighet.”

Constantin blir förbannad, men han visar ingenting utåt. Han ler mot Mary.

”Du är lika hård i affärer som du är vacker. Vänta litet så får jag prata med advokaten Knoster.”

Båda går i ett angränsande rum. Mary hör inte vad som sägs, bara ett mumlande och att en skrivare börjar trycka ut en del papper efter en stund.

”Nu har vi skrivit ut nya kontraktshandlingar” säger advokaten förbindligt, när Constantin och han kommer tillbaka in till Mary.

”Du får som du vill, jag har gått helt på din linje. Läs igenom och skriv under är du vänlig, jag har redan skrivit under kontrakten.” Constantin ler.

”Det där gick alldeles för lätt”, tänker Mary. ”Vad har han nu i siktet? Har jag missat något av betydelse? Nåja, har man tagit fan i båten, så får man ro honom i land. Men nu gäller det att var dubbelt försiktig. Vad brukar min pappa Kapten Goldwater alltid säga: ’Sitter man till bords med djävulen, skall man ha en sked med långt skaft’ – han har så rätt, min kära pappa.”

”Nja, det där gick ju inte riktigt så som jag ville”, säger Constantin till Mary, när de kommer ut från advokatbyrån. ”Men i gengäld har jag nog fått en av de snyggaste kompanjonerna på den här ön. Kanske skall man skatta sig lycklig. Har man inte tur i affärer jämt, så kanske man kan ha tur i kärlek någon enstaka gång. Nu har jag en del saker jag måste ägna mig åt resten av dagen och kvällen. Kanske ses vi till frukosten i morgon – klarar du dig själv?”

”Ja, det gör jag. Vi ses.”

Mary ringer Asta. ”Hej, det är Mary, kan vi träffas och titta på Högan? Just nu är jag nere på stan.”

MARY OCH ASTA TRÄFFAS PÅ STAN

”Du”, säger Asta. ”Jag är också nere på stan. Då kan vi väl fika och göra sällskap ut till kvarnen sedan? Jag är just nu framme vid den där uteserveringen intill ruinen du vet. Jag sätter mig ner och väntar så länge. Kom när du kan, det är ingen brådska för min del, jag tänker använda den kvällen tillsammans med dig. Vi har en del att prata om ska du veta. Jag berättar mer när du kommer – hej så länge!”

”Vad har hon nu grävt fram”, tänker Mary. ”Det är bäst att jag skyndar mig. Eller är det något som Mickey har hittat i gömmorna? Kanske något nytt om mitt hus och inbrottet? – eller kanske något om Constantin?” Hon skyndar på stegen.

”Hej Asta, säger Mary, när de träffas, nu skall vi ha en kopp gott kaffe. Får jag bjuda dig på en läcker bakelse också? Jag är själv mycket sugen på en riktigt kladdig en.”

”Hej Mary, det var väldigt vad du är uppåt. Går du på knark eller något? HaHa! Jag skojar bara. Hur går det för dig med Munken?”

”Det rör sig i rätt riktning, vi har skrivit ett samarbetskontrakt nu på eftermiddagen och det är till min favör – tro det eller inte, men så är det.”

Mary ser frågande på Asta.

”Berätta nu! Vad har du fått fram, du lät så hemlighetsfull i telefonen.”

Asta sätter sig tillrätta.

”Som jag sa förut, finns det inget påtagligt om Constantin, som jag kan sätta pekfinger på, men totalbilden av honom, när man skummat färdigt, är inte positiv för hans del. I all smutsig byk har han sina fingrar med på ett eller annat sätt. Man får inget grepp om honom, det är alltid någon annan som utför operationen i slutfasen och sedan försvinner denne någon spårlöst. Själv sitter han sedan där helt oåtkomlig. Däremot har jag fått veta, genom

Mickey, att inbrottet i ditt hus och din servering iscensattes av Constantin. Det var hans manskap som utförde jobbet. Mickey lyssnade litet med en av dom och efter några öl försade sig den grabben och hela operationen avslöjades. Mickey har talat med Inspektören Käck om det hela. Jag vet inte vad det har resulterat i.”

”Jaha”, säger Mary. ”Är det så det är? Kan du förstå hur en människa kan bära sig åt på det sättet, bara för att uppnå ekonomiska fördelar? Jag håller med dig, då du säger att Constantin kan gå över lik för att nå sitt mål. Frågan är bara hur jag skall agera taktiskt för att slå honom ur brädet? Men, vi tar en sak i taget!”

”Här kommer kaffet. Nu skall vi njuta riktigt av den här bakelsen, som ser så härligt kladdig ut – visst gör den? Sedan tar vi en tur till Högan, det är en bit att gå visserligen, men det är så skönt väder och så kan vi ju fönstershoppa på vägen.” Mary sprudlar av entusiasm.

”Så glad du är trots allt”, säger Asta. ”Jag skulle behöva litet av din livsglädje jag också.” Hon ler mot Mary. ”Den här bakelsen var verkligen läcker.”

Asta och Mary trivs bra i varandras sällskap. Emellan dem uppstår en varm vänskap, och båda känner det som att det här är en väninna man kan anförtro sina innersta tankar åt utan att bli utsatt för negativ kritik.

”Det här betalar jag”, säger Mary leende. ”Det var min idé, du får bjuda nästa gång. Skall vi gå?”

”Tack skall du ha Mary. Tack för kaffet och tack för den läckra godbiten. Jag kommer på ögonblicket, skall bara uppsöka ett enklare ställe och pudra näsan.”

”Då betalar jag under tiden.”

De lämnar uteserveringen. Mary tar Astars arm under sin och de går i armkrok gatorna fram genom stadens vackra kvarter med småaffärer bort mot södra byrummet med Kvarnen Högan.

ASTA OCH MARY INSPEKTERAR HÖGAN

”Hej på er!” Mary vinkar åt serveringspersonalen och Ludmilla. ”Går allt framåt och som planerat? Roligt att du ser så glad ut Ludmilla – det smittar av sig. Får jag presentera: Det här är Asta, min väninna från Lokaltidningen, vi skall gå en runda i kvarnen. Jag vill visa henne allt på de olika planen.”

Mary visar Asta alla olika plan och hur allt är tänkt att fungera. Asta är imponerad av allt och förbluffad över att utrymmena är så stora och att färgsättning och kompositioner verkar så väl avvägda.

”Det här med Högan kommer nog att bli en succé, något annat vore understatement att säga.”

”Ja, jag har samma uppfattning”, säger Mary. ”Kom nu, vi skall se litet mer ingående på planet med tittskåpen. Nu får du vara min läromästare och berätta om en del av allt du vet.”

Asta stannar framför de olika, grafiska bladen och fotografierna och berättar om allt som hänt i den anrika staden under sekler, och som är avbildat här uppe. Båda vevar fram bilder i de olika tittskåpen, bilder som på ett handfast sätt tar dem in i historien och vardagslivet förr.

”Här kan du se hamnen och hur högt vattnet stod en gång, Almedalen var en stor, inre, skyddad hamn. Strandgatan var verkligen en strandgata i rätt bemärkelse; vattnet gick nästan ända upp till packhusen. Här har du bilder från yttre staden, där höns och kreatur gick lösa på gatorna. Kan du tänka dig att det verkligen sett ut så en gång? Här har du bilder av de gamla järnvägsloken, tågagnarna och människorna.” Asta pekar på olika detaljer.

”Damerna var rätt elegant klädda. Titta vilka hattar!” Mary skrattar.

”Ja, var dom inte fina i sina söndagskläder”, Asta ler. ”Här på Stora torget – i ena hörnet – ser du schavotten med skampåle och

spöpåle, det var Rackaren som fick utföra bestraffningen av dömda missdådare. Han hade sin gård vid östra muren, intill rackarbacken, som den döptes till, vägen in genom porten i ringmuren. Rackaren var underställd Bödeln, men Bödeln åtog sig bara att knipsa huvudet av människor eller att hänga dem. Här intill Norderport kan du se hans hus.” Hon pekar på en annan bild. ”Här har du repslageriet och tjärkoket. Den gatan, dom låg vid, kallas Reeperbahn idag, haha!”

”Här intill ser du också horornas kyrka S:t Nikolaus. I dag återfinns inte ens ruinen. Här, öster om söderport, hittar du den gamla krogen med inte alltför gott rykte.”

”Få se hur det såg ut inne i den krogen”, säger Mary och vevar fram bilder. ”Så simpelt allt verkar ha varit. Här söp man och slogs också tydligen. Ölmadamen ser rätt manhaftig ut på bilderna, där hon bär fram stänkor med öl.”

”Ja, hon var nog tvungen att ha skinn på näsan, den kvinnan. Exercisfältet låg ju utanför porten och soldaterna blev väl törstiga efter dagens värme på klinten, sinnet rann kanske snart nog på en del hetlevrade bassar. Är det något annat du vill veva fram?” Asta ser frågande på Mary.

”Ja, jag skulle gärna vilja se mer av S:t Nikolai kyrka invändigt. Är det inte litet hädiskt att tala om kyrka i sammanhang med det lätta gardet?” Mary ser frågande på Asta.

”Jo, kanske, men du skall veta, att kyrkorna under gammal tid i Visby, var också lagerutrymmen och en form av köpcenter samtidigt som de användes i ritualsammanhang. Det gällde ju också att ha betryggande lagring av varorna mot tjuvnad. Men visst, litet hädiskt kan det kanske tyckas. Du har inte vevat fram några bilder ännu. Till verket kära manvettsbräcka, veva på nu.”

Asta småler inför vad hon anar komma skall.

”Det kanske är bäst att jag vevar först förresten, man vet aldrig vad som dyker upp. Det kanske blir för hett för dina svaga nerver, dessutom kanske jag måste svara på dina frågor medan du vevar. Sätt dig i soffan så länge, du som är litet pryd av dig!”

Kyrkorummet, som Asta vevar fram och ser i titthålet, visar upp ett altare där Frej, fruktbarhetsguden är avbildad – uthuggen i trä – utrustad med en enorm fallos.

Till höger om centralfiguren i triptyken, återfinns hans syster Freja på bild – kärleks-gudinnan – liggande i en plöjd fåra på åkern och avbildad under en kopulationsakt tillsammans med en man, allt för att påverka årsväxten. På bilden till vänster i triptyken återfinns en del vaner – fruktbarhetsgudar och trollkarlar – i olika, rätt avancerade sexuella ställningar.

Utmed kyrkoväggarna är träskulpturer av asagudar uppsatta mellan kandelabrar med ljus och under skulpturerna, i avgränsade båsar, deltar kyrkvärdinnor i initieringsriter och sexuella aktiviteter för att i sin kyrkliga verksamhet och i sin religiösa tro, med sin kropp medverka för kyrkans materiella underhåll.

”Det här är nog litet för starkt för dig kära Mary. Jag vet ju att det historiskt sett är en vanlig företeelse i många kyrkor världen över, men du kanske inte känner till att det faktiskt är så här det alltid har gått till – och pågår fortfarande.”

”Jag förstår inte vad du pratar om”, säger Mary. ”Flytta på dig syster! Släpp fram Kapten Goldwaters flicka till gästbudsbordet. Det hon inte sett eller inte läst om, det är heller inte värt att anteckna i nöjesbladet.”

Mary vevar.

”Ja, nog är det magstarkt, för oss i nutid, att ta del av vad våra förfäder sysslade med, men nog är det väl också spännande att få veta ett och annat som sätter fantasin i rörelse. Antagligen kommer jag att drömma om det jag sett i det här tittskåpet, under nätter framöver, och då skall jag passa på att ta in alla dofter och alla ljud. Ett och annat stönande av vällust i alkoverna kan jag kanske spela in på min diktafon också, och sedan spela upp allt, med diktafonen under huvudkudden, medan jag sover. Tycker du att jag är frivol? Då har du inte sett mycket av mig, kära syster – Kapten Goldwaters dotter har varit med om en del, kan jag lova.” (Mary skrattar.) ”Jag tyckte att jag såg dig i en avslöjande ställning i en av alkoverna kära Asta. Är det sådana rituella övningar du

deltar i, när du inte skriver kåserier i Lokaltidningen? Du är nog den sybarit, du troligen alltid försökt att dölja att du är. Nu kom jag allt på dig, när du minst anade det. Det var förstås därför jag skulle sitta på soffan, medan du njöt av föreställningen i fulla drag. Fy på dig!” Mary skrattar och kramar om Asta.

”Du är nog inte litet tokig du”, Asta måste också skratta.

”Nu har du lärt mig så mycket om öns historia, så nu är jag fullproppad, men det har varit en upplevelse att ha dig som ciceron. Du måste helt enkelt göra ett reportage om kvarnarna och min servering när allt är klart, det måste du – lova det.”

”Jo, visst kan jag lova att ställa upp, men tror du att Munken vill det?”

”Jag har redan talat med honom och sagt att det vore bra för affärerna och han har jakat. Visserligen sa han att vi skulle vänta litet, men det behöver man väl inte ta så stor hänsyn till eller hur – reportaget måste helt enkelt göras. Kom nu så går vi ner till Ludmilla och ser om hon har en kopp kaffe att bjuda på.”

Asta och Mary går trapporna ner till bottenplanet. Ludmilla bjuder på en kopp kaffe ute i gröngräset. Hon ser så lycklig ut att Mary måste krama om henne.

”Jag kunde aldrig drömma om att jag skulle bli föreståndare för något så fint som det här”, säger hon. ”Det här är ju något helt annat än att vara instängd på Buckanjären. Jodå, det var ju bra det också, jag har ingen rätt att klaga, men det här är något speciellt. Vet ni förresten, att det skall komma en del värdinnor från Eremitaget hit till Högan och arbeta på de olika planen. Det är tydligen sådana värdinnor som Chefen litar extra mycket på och dom är dessutom specialutbildade.”

”Hur då specialutbildade?”, Mary ser på Ludmilla.

”Jo, dom kan ju ta emot våra kunder på rätt sätt. Dom vet ju allt om drinkar och kan servera. Dom är utbildade på rouletterna, har varit i Monaco tillsammans med Chefen och studerat spelhallarna. En av värdinnorna sa till mig att dom också passat på att ragga tänkbara kunder, när dom var där nere. Dom är som sagt välutbildade, kan en del språk och vet vad kunderna vill ha. Dessutom är dom utbildade i självförsvar och kan avvisa stökiga

gäster på ett smidigt sätt, det är ju skönt att veta för mig, som arbetar mycket på kvällstid. Ja, det gör ju vakten också, men han är brutalare på något sätt, det blir gärna så att aggressioner skapas fort och kräver hårda tag. Kvinnor är trots allt litet smidigare, mycket tack vare sitt kön. Män vill ju inte gärna komma i gurgel med en kvinna på allmän plats. Dessutom blir dom fogligare när dom får en kvinnas arm runt halsen.”

”Du vet mycket du Ludmilla. Jag fäste mig för din fina utstrålning redan tidigt.

Du och jag kommer att ha ett fint samarbete, det känner jag på mig. Behöver du min hjälp, tjejer emellan, så hoppas jag att du kan ge mig ditt förtroende.” Mary ler.

”Tack skall du ha för kaffet Ludmilla, det smakade bra och det var roligt att prata med dig. Det skall vi göra flera gånger.” Mary ser på Ludmilla i samförstånd.

Mary och Asta lämnar Kvarnen Högan, går en bit bort, vänder sig om och ser tillbaka på Kvarnen, som står där så majestätisk med sin imponerande profil och sina väldiga vingar.

”Följer du med ut till Sagoskogen och går en vända? Jag ringer efter vår vän chaffisen, du känner väl honom sedan tidigare? Han får köra oss ut; tåget går ju inte så här dags på dagen. Säg ja! Jag bjuder dig på middag där ute.” Mary ser uppmuntrande på Asta.

”Ja visst gör jag det, jag har ju sagt att den här dagen ägnar jag helt åt dig Mary. Tag mig till havet... nåja det är väl ganska lätt gjort, eftersom vi har havet runt om, vart vi än går.

Mary ringer chaffisen och inom fem minuter kör han fram bilen och bromsar in. ”Det var snabbt!” Mary höjer på ögonbrynen, böjer huvudet litet bakåt och ser honom i ögonen.

”Ja, jag har stått här bakom busken och väntat på att damerna skulle beställa skjuts. Nja, det var väl inte sanningen precis. Jag fick en körning för deckaren vår vän Mickey – ja, honom känner ni ju båda. Någon hade skurit sönder däcken på hans bil och jag körde honom till kvarnen Kärringen nu på middagen. Han skulle gå ett varv sa han. Han ringde för en halvtimme sedan och ville bli hämtad på parkeringen vid serveringen, men han fanns inte där, när jag körde fram.”

DETEKTIVEN ÄR FÖRSVUNNEN

”Jag gick ett varv runt kvarnen och tittade, men där fanns bara en vakt och han visste inget. Så ringde ni och här är jag nu. Han hör väl av sig. Jag ringde honom, men mobilen svarade att han inte var anträffbar för tillfället, men att jag kunde lämna ett meddelande, så skulle han ringa upp. Det är ju inte första gången sådant här inträffar. Han kan bli anlitad för en spaningsgrej, som han måste slänga sig över omgående, därför att det är akut, men vi känner varandra, inga sura miner, han betalar alltid för tomkörningen. Vart får jag köra så vackra damer en så vacker afton?”

”Kör oss till Sagoskogen”, säger Mary. Vi vill gå en runda utmed stranden. Men du får kanske inte köra in på området, så om du sätter av oss vid entrén så blir det bra.”

”Jodå, jag har tillstånd att köra in på området. Jag brukar skjutsa många prominenta gäster till Eremitaget, där de kan rulla runt i sänghalmen ett tag eller spela bort en väl tilltagen månadslön eller tömma delar av ett fett bankkonto. Jag har sett en del, vill jag lova, men det här stannar oss emellan.”

”Ja i så fall kan du ju skjutsa oss till Krogen Buckanjären, jag skall bjuda Asta på en god middag, har jag lovat. Vi ringer dig sedan, när det är dags för henne att åka hem, men då får du hämta vid hotellet här på området. Jag bor där. Mary ler mot honom.

”Jag undrar vad som kan ha hänt Mickey”, Asta ser orolig på Mary. ”Kan han ha råkat ut för något?” Hon tar upp sin mobil och ringer upp Mickey – flera signaler går fram – en röst säger det vanliga om att abonnenten är inte anträff... Asta stänger av.

”Det kan mycket väl vara så som chaffisen säger, att han kanske har stuckit iväg på något akut uppdrag. Vem vet. Du kan nog vara lugn. Skall vi äta?” Mary ser frågande på Asta samtidigt som hon vinkar åt en servitris att hon vill beställa.

Asta ser inte glad ut och de äter under tystnad, växlar bara några ord då och då.

”Förlåt mig”, säger hon och ser ledsen ut, jag vill naturligtvis inte lägga sordin på den här goda stämningen som råder, men jag är orolig för Mickeys skull. Vi har ett förhållande och är så lyckliga tillsammans. Han betyder mycket för mig, och jag är alltid orolig för att något skall hända honom, när han är ute på uppdrag.”

”Nu gör du mig orolig också. Det är på mitt uppdrag han arbetar. Det är jag som bett honom forska litet runt inbrottet i mitt hus och min servering och ta reda på vem som ligger bakom. När du sa att han klarat ut vem som är den ansvarige kändes det som en kall hand runt hjärtat. Men vi får inte tro det värsta. Följ med mig till hotellrummet. Vi kan prata bättre där.” Mary vinkar till servitrisen att hon vill betala.

De gör sällskap till hotellrummet efter att ha betalat och gett dricks till en överlycklig servitris. Hon talar dålig svenska, men niger djupt – ”något ovanligt för svenska förhållanden”, tänker Mary. ”Varifrån kommer hon, kan man undra?”

”Du kan ta en sådan här tablett och lägga dig en stund på min säng, så skall du se att oron går över. Jag har litet huvudvärk, så jag tar en jag också – det brukar hjälpa. Jag sätter mig i fåtöljen och vilar.”

De tar varsin tablett. Asta somnar efter en stund och Mary sitter och ser på henne.

”Stackars lilla vän” tänker hon, ”nykär och naturligtvis dubbelt orolig.”

Astas mobil ringer.

Mary tar upp mobilen och svarar.

”Det är Mickey. Är Asta där?” Han stönar.

”Ja, hon finns här, hon vilar sig litet, det här är Mary, var är du någonstans?”

”Jag sitter fastspikad på väggen i en av sjöbodarna i Flundreviken, du vet var Snäck ligger? Skynda er hit, jag är rätt dålig, måste få se Asta.”

”Ring Chaffisen, han får ta loss mig och köra mig till sjukhuset. Ring inte polisen. Lova att ta med dig Asta, jag är inte säker på att jag klarar det här länge till. Måste få se hen...” >>>> mobilen tystnar.

Mary ringer chaffisen och informerar honom snabbt, hon hör honom skrika samtidigt som han tydligen springer: Djävlar, djävlar, djävlar... mobilen kopplar ur.

”Asta, hör du mig?” Mary skakar om Asta. ”Du måste vakna. Mickey ringde nyss, han är i knipa, men allt kommer att bli bra, kan du sätta dig upp? Här, här får du litet vatten. Lyssna nu på mig!” Mary hjälper henne upp. ”Du somnade så skönt, och jag ville inte väcka dig. Det är så här: Jag har skickat chaffisen att hämta Mickey borta vid Flundreviken och köra honom till sjukhuset. Han har råkat ut för någon olycka. Jag har ringt efter en annan taxi, som kan ta oss till honom, så att du kan vara vid hans sida så snart som möjligt. Kom! Vi går ut i friska luften och väntar på taxin.”

Asta ser litet vimmelkantig ut och verkar inte fatta situationens allvar. ”Jag drömde så skönt om att du och jag var i den där kyrkan och hade kul. Vad sa du om Mickey?” – Hon sätter sig upp klarvaken. Ångesten gör att hon bleknar.

”Vad är det med Mickey? Vad har hänt? Var är han? Åh! Hjälp mig då, jag måste se honom. Hjälp mig!”

”Så lilla Asta, lugna dig, jag är här, taxin kommer ... snart.”
En taxi bromsar in och chauffören vevar ner sidorutan.

”Kör oss fort till sjukhuset”, säger Mary. Det är väldigt bråttom, kanske är det redan för sent, men vi måste ta vara på varje sekund. Kör! Jag betalar dina böter. Kör fort som fan! Om du nu kan stava till det namnet.”

”Oroa sig inte för det, lilla damen. Jag kunde stava det namnet rätt första gången jag såg dagens ljus. Bara ta plats, så flyger vi.”

CHAUFFÖREN VRÄKER SIN BIL FRAMÅT

Chauffören vräker sin bil fram genom de folktomma gatorna, kör mot enkelriktat där han behöver, för att vinna tid; pressar alla hästkrafter ur motorn. Väl framme stiger Mary och Asta ut ur bilen och springer in till sjukhusets reception.

Efter samtalet med Mary, slänger sig Chaffisen i bilen och kör som en rasande genom gatorna ner mot hamnen och pressar motorn till det yttersta på Norderstrand ut mot sjöbodarna i Flundreviken. Han rundar stoppbommen, bromsar in håftigt, vräker sig ut genom bildörren, står stilla och lyssnar. Ett svagt knackande leder honom rätt till Mickey, där denne hänger på den yttre sjöbodens dörr.

Försiktigt bryter chaffisen sönder dörrbrädorna med hjälp av sin kofot. Först frigör han Mickeys fot. Sedan lägger han Mickeys arm runt sin egen hals och håller honom upprätt samtidigt som han bryter sönder brädan som håller den fastspikade armen. Mickey hänger tungt på hans axel. Det är mycket blod att trampa i. Han bär Mickey ut till bilen. Han kan inte hålla tillbaka tårarna. Torkar bort dem med skjortärmen hela vägen till sjukhuset. Han lyckas slå SOS och talar om att han är på väg med ett olycksfall akut.

För att kunna se vägen kör han med helljuset påslaget och signalerar för att hålla undan andra trafikanter och djur från vägen. Sjukhuspersonal står beredda med rullbår när han svänger upp framför akutintaget.

Asta och Mary, kommer fram litet senare och väntar nu på besked från jourläkaren. Chaffisen håller dem sällskap. "Vill någon ha något att dricka? Det finns kaffe och te." En sjuksyster hjälper dem tillrätta.

Efter en timma kommer jourläkaren ut till dem.

"Läget är stabilt. Patienten, Mickey, har förlorat mycket blod, men kommer att klara sig utan några bestående problem, som jag ser det idag. Han behöver vila några dagar och bör stanna här för eftervård. Ni kan lugnt gå hem var och en till sitt. Jag tar ansvaret för honom. Ring mig om ni känner oro. Syster ger er ett lugnande

medel att ta med er hem, så att ni kommer över chocken av vad som hänt. Vi håller kontakten.”

”Jag skjutsar er hem”, säger chaffisen.

”Det är visserligen trångt hemma hos mig”, säger Asta. ”Du vet Gretchen – damen utan underkropp – kinesar ju hos mig, men på något sätt fixar jag det. Du får inte bo ensam. Jag är orolig för dig och vill ha ögonen på dig till dess att vi klarat ut vad som ligger bakom det här med Mickey, dessutom behöver jag ditt stöd, på samma sätt som du antagligen behöver mitt.

Hon tittar på chaffisen, han ser tagen ut han också. ”Kör oss hem, så bjuder jag dig på kaffe. Vi kan behöva prata litet innan du kör hem till din fru. Du måste spänna av litet först.” Hon klappar honom på handen.

När de stiger ur bilen märker Asta att Mary blundar och tar stöd – hon mår inte bra.

”Hur är det Mary? Du är ju alldeles blek.

Chaffisen hjälper Mary in i Astas lägenhet. Hon sätter sig i en stol. Håller sig om huvudet och svajar fram och tillbaka. Gretchen håller henne i handen – undrande.

”Ge mig litet vatten.” Hon tar en tablett ur asken i fickan och sväljer. ”Det går snart över. Låt mig ligga ner en stund. Det går snart över, det går snart öv..”

Chaffisen tar emot henne just som hon skall falla. Han bär henne till sängen och lägger henne ovanpå den. Asta kommer med en pläd.

”Vad är det som har inträffat? Är hon sjuk? Varför kommer ni så sent?” Gretchen ser frågande på än den ena, än den andra.

”Det är nog en övergående sjuka, hon har drabbats av. Jag tror att jag har svaret, men läkaren på sjukhuset får bekräfta mina teorier i morgon, när vi besöker sjukhuset och hälsar på Mickey samtidigt. Nu låter vi tabletten, som hon har tagit, få verka under natten. I morgon är hon som vanligt igen – förhoppningsvis. Tack för all din hjälp!”, säger hon till chaffisen. ”Du är ovärderlig. Hoppas att din fru också inser det, även om du kommer sent hem, som i kväll, när du egentligen skulle ha varit ledig.

ÅTERBESÖK

Asta och Mary besöker Mickey tidigt nästa dag. Han är blåslagen och har huvudet, ena handen och ena foten omlindad. Asta smeker honom lätt över pannan, tar hans friska hand i sin och ser ömt på honom.

”Så mycket du råkar ut för”, säger hon. ”Du lever allt ett farligare liv än man kan ana, jag menar, vem kan tro att sådant här kan hända, på den här lugna ön? Orkar du berätta för oss, vad som har inträffat?”

”Eftersom däcken på min bil hade skurits sönder, ringde jag till Bergningstjänst och bad dem hämta bilen och transportera den till Gummimakaren. Sedan ringde jag till min vän chaffisen och bad honom om skjuts till Marys hus eftersom jag ville göra en undersökning. Vi bestämde, att jag skulle hämtas efter en timme. Jag hade ju nyckeln, som jag lånat av dig Mary, och kunde alltså gå in och se mig om litet. Du hade ju talat om var kassaskåpet fanns och jag kunde alltså ta reda på om allt fortfarande var intakt. När jag går fram emot dörren på baksidan, ser jag att den står på glänt.

Jag går in. Jag hör att någon rör sig i köket, jag skjuter upp dörren och ser en person i camouflagedräkt som står på knä på golvet. Jag känner en enorm smärta i huvudet och det blixtrar till. Något mer minns jag inte från själva huset. När jag vaknar upp, har jag en fruktansvärd värk i huvudet. Jag har kramp i vänster ben, det gör så obeskrivligt ont, där jag står på knä. Jag försöker resa mig, men sitter fast med handen och ena benet. Genom springorna i väggen ser jag lyktorna och Strandhotellet i Snäck. Av vågskvalpet, bakom mig, förstår jag, att jag befinner mig i en av sjöbodarna. På något sätt får jag upp mobilen ur bröstfickan och kan ringa Chaffisen – ja, resten vet ni ju.”

”Hur känner du dig?” Mary ser medlidsamt på Mickey. ”Jag skulle aldrig ha bett dig om att forska i vem som ligger bakom inbrottet.”

”Så får du inte känna det Mary. Polisen har varit här på salen och frågat en del, eftersom läkaren tydligen alltid rapporterar olycksfall och skador av våda, men jag har inget sagt om inbrottet. Jag antar att Inspektören Käck har hand om den biten. Det man inte vet har man heller inte ont av. Det jag inte vet, men som jag har mycket ont av, är vad det har blivit av grabben – väktaren, som gav mig upplysningar om inbrottet.” Mickey ser bekymrad ut.

”Jag frågade den väktare som jobbar uppe på klinten mellan Kärringen och Högan, men han påstod, att han inte visste något om den mannens öde. Han var litet avvisande, samtidigt som han såg sig om, ungefär som att han var rädd för frågan, och att någon skulle höra vad vi stod och pratade om.”

”Mitt förslag är, att du avslutar hela det här ärendet”, säger Asta. ”Du märker väl att det är saker på gång, som kan sluta på ett sätt du antagligen inte räknat med. Du betyder dessutom så mycket för mig, och jag vill att du drar dig tillbaka och låter polisen sköta det hela.”

”Ja”, säger Mary. ”Hade jag vetat att ärendet skulle ta en sådan här vändning, hade jag väl aldrig bett dig att forska i det. Jag håller med Asta, avsluta det hela medan du fortfarande är vid liv – låt polisen sköta det hela.”

”För närvarande ligger jag ju ner och är rätt ofarlig, men snart nog skall jag nog kunna komma med ett och annat infall.” Mickey ler litet underfundigt.

”Helt passiv kan jag nog inte ställa mig. Munken och jag har en del oplockade fåglar oss emellan, dessutom är det så, att jag, förutom målaren Ego, antagligen är den enda, som vet hur han tänker. Ego kan ju inte engagera sig på annat sätt än att ge bakgrundstips av lättförståeliga skäl, alltså är det jag, som måste vara i hetluften – men det är klart att jag tänker vara försiktigare i fortsättningen.” Han håller Astas hand och ler mot Mary.

”Då lämnar vi dig”, Asta böjer sig ner och ger honom en kyss mellan bandagen. ”Vila dig nu. Jag kommer tillbaka till dig ikväll. Tag den här mobilen, den är laddad och här har du dessutom laddningsgrejorna. Ring mig om det är något du vill att jag skall anteckna. Puss!”

EN INBOKAD TID

Asta och Mary lämnar salen där Mickey ligger. De går ut i receptionen.

”Vi har en tid inbokad för besök hos doktor Ohlsson – klockan tio”, säger Asta till receptionisten.

”Hur är namnet?”

”Mary Goldwater.”

Receptionisten tittar i liggaren. ”Ja, det stämmer. Doktorn kommer snart. Var så goda och sitt ner i väntrummet så länge.”

Mary tittar förvånad på Asta. ”Vad i hela friden sysslar du med? Jag har väl inga krämpor att söka en läkare för?”

”Det här var enda tiden, att få akut hjälp för dina behov, älskade Mary. Jag tog en tablett ur asken du hade och lät analysera den. Det är knark. Jag lyckades få ur dig, under din halvsömn, att det är Munken som gett det till dig. Du är inte den enda. Han har försökt att knarka ner, för sina fortsatta avsikter. Jag sa dig ju, att han kan gå över lik för att uppnå sina syften. Du gav ju mig en sådan tablett, och jag anade att det var något sorts knark. Doktor Ohlsson, som jag konsulterat tidigare, beskrev efterverkningarna och då blev det hela solklart. Han gav mig ett motmedel och ...”

”Hej, jag är doktor Ohlsson. Ja, vi har ju pratat nyligen du och jag.” Han ser på Asta. ”Men vi har inte mötts tidigare.” Han ser på Mary. ”Var så goda, vi går in på mitt rum.”

Doktor Ohlsson lirkar snart ur Mary allt om fadern, resorna till fastlandet, illamåendet, yrseln, tabletterna, serveringen, laptopen och Constantin. Han ordinerar henne ett medel mot knarket och undrar om hon har haft sexuell förbindelse med någon man nyligen eller en tid tillbaka.

”Nej, det finns ingen sådan man i mitt liv för närvarande”, säger Mary. Någonting slår henne, där hon sitter mitt emot läkaren. Hon ser ner på sina händer.

”Låt mig höra nu”, säger doktor Ohlsson. ”Det är något du kan berätta eller hur?”

Mary berättar om motorbåtsfärden till Herrvik, om minnesförlusten och uppvaknandet på hotellrummet, om ömheten i ljumskarna och om den tilltagande yrseln och illamåendet. Under det att hon berättar, förstår hon plötsligt att allt pekar på att hon är gravid. Hon ser på läkaren – förtvivlad.

”Det är ju lika bra, att vi gör en graviditetstest”, säger han. ”Vi går ner till Gynekologen.”

Asta viker inte från Marys sida på hela den dagen. Båda har gjort upp planer. När de besöker sjukhuset och Mickey på kvällen, hjälper han dem att justera litet här och var i det kommande scenariot. Han ser riktigt konspiratorisk ut, där han ligger omlindad, i alla fall så konspiratorisk han kan, mellan springorna i bandaget.

Mary talar åter med doktor Ohlsson.

”Ja, Mary, det är nog inget tvivel om att du är gravid, allt tyder på det. Full bekräftelse får vi vid noggrannare analys. Du kan få svaret inom de närmaste dagarna.

CONSTANTIN LETAR EFTER MARY

Constantin har sökt Mary både på hotellrummet, där han upptäckt att hon inte varit under natten, på serveringen, på Krogen Buckanjären och hos Ludmilla på kvarnen Högan. Han har ringt på mobilen. Hon har varit som uppslukad. Han förstår ingenting. Han har kallat ihop hela vaktstyrkan till ett möte klockan 16.00, hela vaktstyrkan utom grabben som golade om inbrottet i Marys servering.

Grabben, som golade om inbrottet i Marys servering, kommer inte att göra fler avslöjanden om Munkens verksamhet. Han står sänkt med huvudet före i gårdsbrunnen på Marys tomt. Han har

en bit av en kvarnsten fastbunden om halsen och kommer inte att flyta upp. Snarast möjligt kommer han att transporteras till fiskdammarna nedanför klostret, där hammarhajarna snabbt kommer att tillgodogöra sig munsbiten. Problemet för närvarande, är att polisen har viss uppsikt – fortlöpande – över Marys servering. Vakten vid Kärringen rapporterar, via mobilen, polisens rörelser.

Klockan 16.00 informerar Constantin vaktstyrkan om läget. Han skickar ut dem i olika riktningar för att luska litet i var Mary kan ha tagit vägen. För att dom inte skall väcka uppmärksamhet, har han beordrat dem civil klädsel.

”Gå lugnt fram i ert eftersök, jag vill inte ha onödig uppmärksamhet.” Han beordrar återsamling klockan 22.00 vid kommandocentralen.

GENOMGÅNG PÅ POLISHÖGKVARTERET

Vid genomgången på polishögkvarteret meddelade Inspektören Käck, att han inte funnit något anmärkningsvärt vid undersökningen i Mary Goldwaters servering.

”Det verkar vara ett kvalificerat pojkestreck, där man roat sig med att enbart vandalisera i fyllan och villan. Ett stort antal ölburkar har återfunnits i trädgården och även inne i huset, dit man berett sig tillträde genom att helt enkelt slå ut fönsterrutorna. Ölburkarna har lämnats in för analys vad beträffar fingeravtryck. Hur många som deltagit i vandaliseringen är obekant. Ärendet har låg prioritet.”

Polismästaren Qvist informerar om överfallet på detektiven Mickey.

”Motivet, liksom vilka förövaren eller förövarna är, är höljt i dunkel, vi har inget att gå på, men spanar vidare. Ärendet har låg prioritet.

Under instundande firande av Medeltidsveckan, kommer viss del av poliskåren: noga räknat tre konstaplar ur vår egen kår, jämte sex konstaplar från fastlandet, att utrustas med kläder i karnevalsstil, för att därigenom muntra upp ”tillställningen” och, framför allt, för att väcka så litet uppmärksamhet som möjligt. Meningen är att de samtidigt skall ha uppsikt över festdeltagares alkoholintag och allmän ordning.

Övriga mannar i vår kår uppträder i polisuniform. Ärendet har hög prioritet. Information om personalinsatsen ges efterhand som vi kommer närmare dagen D.

Vad gör cirkusfolket under tiden i England?

SAMLING I ENGLAND CIRKUSFOLKET INFORMERAS

Vid morgonträffen klockan nio meddelar Cirkuskungen att han fått ett meddelande från ledningsgruppen i Visby, att han skall avgå till Ön och landa senast inom sex dygn.

”Det kan låta tufft, men vi har vädrets makter på vår sida. Det kan innebära att vi eventuellt kan ligga stilla i någon hamn på vägen. Ni har den här dagen på er att plocka ihop edra pinaler och säga adjö till dem, som skall vara kvar och driva rörelsen. Lisa har begärt att få stanna kvar hos sina elefanter och sin nya domptör och älskling – det får vi väl gå med på. Då är vi ju också ur vägen för hennes snabbt huggande tänder.

Vi avgår klockan tjugo hundra straight. Är det någon som har någon fråga? – bra. Då gör vi klart för avgång på utsatt tid – tack skall ni ha.”

”Det är väl roligt med en utsatt tid – tack skall ni ha”, sa Bodyguarden.

”Ge mig batongen!”, Cirkuschefen spänner ögonen i Bodyguarden.

”Att du aldrig kan lära dig att det är Tjifen som för ordet.” Indianen ruskar på fjäderdräkten. ”Du måste ta till dig väsentligheter.”

VAKTSTYRKAN i KLOSTRET

Klockan är 22.00 och vaktstyrkan är samlad i kommando-centralens utrymme i Klostret.

Ingen av utsända spanare har någon upplysning att lämna om Mary. Constantin ställer därför in allt aktivt eftersök, men uppmanar alla att hålla ögonen öppna.

”Samtidigt med medeltidsveckans start planerar jag en Karneval”, säger han – en Karneval med stora bokstäver. Många gäster kommer att flygas in från de baltiska länderna. Många kommer att transporteras med våra snabba båtar över det Baltiska Havet. Många kommer också i den vanliga turistströmmen från fastlandet med färja eller på egen köl. Tillsammans med alla Gutebor kan vi räkna med en större invasion av vår stad och till vårt etablissemanng. För att inte lägga sordin på stämningen skall ni under festligheterna lägga av camouflauniformerna och byta till de karnevalskostymer som sytts upp, provats och nu ligger klara att ta’s i bruk. Tjänstgöringschema för tiden omkring medeltidsveckan kommer att delas ut, så att ni vet tid och plats – jag återkommer till den punkten längre fram. För att skilja er från deltagare med snarlika kostymer, kommer ni att utrustas med baret i ensartad färg. En av mina informatörer har talat om för mig att polisen har låtit sy upp snarlika kostymer – det kan vara bra för er att känna till.

Är det någon som har någon fråga så långt? ... Inte? ... Då så! ... Då bryter vi här och var och en intar sin post. Utgå!”

Constantin är inte belåten med händelsernas utveckling. Det här, med att Mary är försvunnen, tilltalar honom inte alls. Han känner sig litet oroad för första gången i sitt liv. ”Den kvinnan kan bli en svår nöt att knäcka,” tänker han.

”Det var ju onödigt att de spikade fast den där deckaren – det hade ju räckt med att de lämnat honom bunden i båthuset. Fan också! Sådant här skapar bara onödiga rubriker. Den där förbannade reportern, med sin aggressiva skrivstil – henne måste jag få tyst på.” Constantins tankar far kors och tvärs i hans huvud, där han sitter och trummar med fingrarna på jeepens ratt. ”Jag måste få tag i Mary. När sa hon, att hon skulle besöka sin far? Måndag. Övermorgon alltså. Bra! Då har jag i alla fall styvt ett dygn på mig.”

”Hej Ego, det är Constantin. Har du möjligen Marys mobilnummer? Det är litet akut och jag kan inte nå henne på hotellrummet. Jag har letat litet på andra ställen också, men utan resultat.”

”Hej! Jo, jag har hennes nummer här, det är: 070- 22300xx. Hon har haft något mankemang med mobilen, men de har lovat att fixa det åt henne. Jag följde henne till telebutiken i går, jag känner grabbarna – hon fick en lånemobil att använda under tiden.”

”Vet du var hon är någonstans?”

”Nej, men hon sa att hennes far var sämre, och att hon skulle ta flyget till Bromma, så snart det fanns en lägenhet.”

”Tack skall du ha Ego, vi hörs!”

MARYS FLYG LANDAR PÅ BROMMA

Marys flyg landar på Bromma och hon tar taxi till sjukhuset, där fadern kapten Goldwater är intagen akut. Han lider av bentuberkulos i framskridet stadium. Läkarna har konstaterat att tuberkler spritt sig till lungorna.

Mary sitter vid faderns säng och håller hans hand.

”Jag har tagit med mig skrinet, så som du ville. Orkar du tala nu, eller vill du vila dig?” Mary smeker hans hand.

”Det kan inte vänta”, säger fadern. ”Jag känner att slutet nalkas och måste få allt klart innan jag dör. Ge mig min plånbok, den ligger här under huvudkudden.” Han lyfter litet på huvudet så att Mary kommer åt.

”Här är nyckeln” säger han. ”Lås upp skrinet är du snäll.”

Mary låser upp skrinet och håller fram det till fadern.

”Här finns kopior på de handlingar som har med fastigheterna att göra”, säger han. ”Dels hittar du ägarehandlingarna beträffande fastigheten med din servering och dels hittar du de handlingar, som visar din äganderätt till Klostret och den mark som arrenderas av Constantin Bremer. Det arrendet är skrivet på tjugofem år och arrendetiden går ut om tretton månader. Originalhandlingarna finns inlåsta i bankfack.” Fadern tar sig åt bröstet och hostar.

”Här ligger nyckeln till det bankfacket och här på visitkortet ser du namnet på bankjuristen som jag anlitat. Han har redan fått order om att säga upp arrendeavtalet. Vill du inhibera, så bör du göra det omgående. I bankfacket hittar du en del värdepapper, smycken efter din mor, några askar med diamanter och andra ädla stenar, några mindre guldtackor och en del lösa sedlar. Inventarierna i min lägenhet gör du naturligtvis som du vill med – du är ju min dotter och som du vet, min enda arvtgare.”

Mary ser, att den här stunden som han talat, har tagit hårt på hans krafter. Hon torkar hans fuktiga panna och sitter stilla vid hans bädd.

Fadern tar hennes hand.

”Du undrar naturligtvis varifrån förmögenheten i bankfacket kommer?” Han blundar ett ögonblick.

”Det är så, att din farfarsfarfarsfar, under sin tid som skeppsläkare på kaparfartyg – under den Brittiska Kronan, kunde spara ihop en del värdefullt gods, i form av guld och ädla stenar. Mycket, av det arvet har jag omsatt i värdehandlingar. En del markinköp och fastighetsinköp har jag också gjort.” Han hostar.

”Din mor hade också egen förmögenhet med sig i boet, när vi gifte oss, och allt finns nu efterlämnat till dig.” Han kramar Marys hand.

”Släktled trehundra femtio år tillbaka i tiden, berättar jag om i den bok, som också finns i bankfacket; där kan du läsa om vår tid som kapare eller sjörövare i farvattnen utanför Port Royal, med södra Jamaicas guvernör som beskyddare och understödstagare. De skatter, som sjöröveriet inbringade, hittar du delar av i bankfacket, vi på fartyget betraktade godset som lön för nedlagt arbete, och du behöver inte ha några betänkligheter, när det gäller att använda dig av allt. Som du vet adlades ju många kapare som tack för sina insatser i regeringens tjänst; ta Lasse i gatan som exempel – Gatenhjelm, Karl XII: s kapare.”

”Vila dig nu pappa. Du tar ut dig fullständigt. Vila nu! – jag sitter här hos dig.” Mary tar hans hand och smeker den sakta. Hon ser på honom, där han ligger så blek, vilken kontrast mot hur hon minns honom, där han stod så kraftfull på kommandobryggan. Hon minns hur han visade henne allt på fartyget och hur stolt han var över henne, när han visade upp henne för sin besättning och alla vänner i land; hon minns...

Hans hand känns med ens så lapp.

Mary blir mycket upptagen, de närmaste dagarna efter faderns död. Hon bestämmer sig för att ha hans lägenhet kvar, och att behålla den som den är, med alla möbler kvar; en del med minnen från sin uppväxttid, då modern fortfarande var i livet. Visserligen fick hon inte umgås så mycket med henne efter det att modern ”gått i kloster”. Fadern fick ju därför fungera som både far och

mor för henne, men Mary hade i alla fall ett vackert minne av hennes person.

Bankpersonalen var mycket tillmötesgående och chefsjuristen ställde gärna upp på hennes sida; "även i framtiden", som han sa. Mary gick igenom bankfackets innehåll, förde över en del sedlar till sitt löpande konto, och kom överens med chefsjuristen om att hon skulle återkomma snart nog beträffande arrendeavtalet. De gick tillsammans igenom alla handlingar om fastighetsinnehavet, där även faderns lägenhet ingick som bostadsrätt.

Mary kontaktade en begravningsbyrå och fick allt ordnat runt faderns begravning som var utsatt till en tid fjorton dagar senare. Efter kremeringen skulle faderns aska föras över till Ön.

Constantin ringde flera gånger under de här dagarna.

Mary kände igen hans telefonnummer på nummertablån, men hade ingen lust att tala med honom, så hon svarade inte. Han skickade ett SMS och hon svarade, att hon återkom med ett meddelande till honom, när hon kände för det. Hon lät honom förstå att fadern var död, och hoppades att han skulle vara taktfull nog att lämna henne ifred – han hade inte hörts av därefter.

Mary ringde till Asta redan omgående, efter det att hon landat på Bromma, och höll henne sedan à jour med läget. Därför möttes hon av Asta och chaffisen, när planet landade på Ön.

"Det var snällt av er att ställa upp." Mary kramar båda när hon möter dem i ankomsthallen.

"Hur skall vi göra nu? Jag är hungrig som en varg. Skall vi äta en bit mat tillsammans, så att vi får prata litet, medan vi stilla hungern?"

"Ja, det tycker jag låter bra" – Asta visar upp en rad vita tänder.

"Men vad har *du* gjort? Har du skaffat nytt garnityr inför medeltidsveckan?" Mary tittar Asta i munnen. "Och plomberna, vad har du gjort av plomberna? Det är ju helvitt så långt ögat skådar."

"Här", säger Asta, "låna mina solglasögon, så slipper du bli bländad; jag har målat mina tänder – snyggt inte sant?"

”Vad svarar man på det, när man är avundsjuk?”, säger Mary.
”Snyggt!”

De stiger ur taxin nere på hamnplanen och promenerar runt litet.

”Berätta nu”, säger Mary – hur är det på Ön, vad finns att berätta?

”Mickey är mycket bättre, han har fortfarande en del bandage, men kan gå uppe; ja, i alla fall halta fram. Han blir nog utskriven i slutet på den här veckan.” Asta ser glad ut. ”Han har faktiskt börjat planera sitt arbete.”

”Jaha, det var ju skönt. Har ni reda på vad Constantin sysslar med då?”

Chaffisen: ”Jag har ju kört runt litet och snappat upp en del detaljer. Entreprenörerna är tydligen färdiga med installationerna i Kärringen. Munken har startat upp tillbyggnaden och utbyggnaden av ladugården, en del hantverkare har påbörjat renoveringen av ditt hus, det verkar vara full fart. Ludmilla har gjort klart i Högan, hon startar ju serveringen i morgon onsdag. Hon har tydligen nytta av servitrisen och gårdskarlen; jag var förbi och fikade igår och då jobbade dom på. Det är också full fart på vissa förberedelser inför Karnevalen på sagoskogsområdet, har jag förstått. En del passagerare snappar alltid upp en del som de vill berätta om, när man kör dem runt på stan; när något nytt är på gång, så att säga. Sedan har ni det där med de snabba båtarna – de går tydligen i skytteltrafik mellan Öststaterna och Ön med leverans av förnödenheter inför festen om fjorton dagar. Han tänker tydligen slå på stort – Munken. Det ligger förresten två nya, större, snabba båtar i marinan förutom de två andra, gamla – här laddas verkligen stort! Eftersom jag hade några körningar till Eremitaget, passade jag på att se mig om litet, när jag i alla fall var där. Man känner ju igen mig och min bil – därför väcker jag inget intresse för min person, tror jag. Ja, det var det hela, man blir törstig av att prata så här mycket.” Chaffisen torkar sig om munnen.

”Tack skall du ha för den fullödiga rapporten. Vad gjorde jag utan er vänner?”

”Skall vi gå in på hamnkrogen och äta den där biten mat någon gång?”, Asta ser undrande på Mary och börjar gå mot ingången. Jag klarar inte det här mycket länge till. Jag är utsvulten.”

”Jo visst, nu skall vi äta litet gott, jag bjuder. Klarar dina nylackade tänder annat än flytande föda, eller vågar du dig på något knaprigt, nygrillat?” Mary tittar forskande på Astas tänder och skrattar.

”Du kan vara lugn. De här tänderna har garantilack.” Asta skrattar och nafsar efter Mary på låtsas.

”Tråkigt nog måste jag lämna er, jag har en körning som väntar”, säger Chaffisen. ”Hej med er så länge, slå en signal om det är något akut, ni behöver hjälp med.”

Asta och Mary stiger in genom dörren till Hamnkrogen. Krogvärdens visar dem ett bord. De slår sig ned och läser meny.

”Nej men titta där! Välbekanta damer! I dag har man tur.” – Constantin ler. ”Jag beklagar sorgen.” Han tar om Marys hand mellan båda sina och ser deltagande på henne. *Konstigt att hon inte har några abstinensbesvär tänker han.* ”Jag skall inte störa er, men vi kan väl höras av litet längre fram, beträffande den där artikeln du Asta sa, att du ville skriva om Högan?”

”Ja, det vore intressant”, Asta ser på honom.

”Jag återkommer till dig Mary, vi har en del detaljer som behöver diskuteras när du får tid.” Han nickar åt båda och drar sig tillbaka till sin middagsgäst vid ett bord längre in i lokalen.

MARY OCH ASTA HAR EN DEL ATT PRATA OM

Mary och Asta har en del att prata om och lunchen drar ut på tiden. När den är avslutad går de en runda på stan och gör en del småinköp.

”Hur skall vi göra med ditt boende?”, Asta ser på Mary frågande. ”Du vet, Gretchen bor ju hos mig, och det blir trångt, om vi skall bo ihop tre tjejer med tvätt och sminkgrejer. Hoppsan, där rimmade jag visst. Har du några planer?”

”Frågan är, hur långt gubbarna som renoverar mitt hus har kommit. Vi skulle ju kunna göra sällskap dit och kontrollera arbetsgången. Är dom inte klara, så kan jag alltid bo på Constantins hotell, så det ordnar sig alltid. Det gäller bara att hindra honom från att stoppa i mig knark. Det slår mig en sak – jag har glömt att kontakta doktor Ohlsson.”

”Vi kan väl ta kontakt med honom om du följer med mig och tittar till Mickey under kvällen – hoppas att Doktor Ohlsson har jour.”

”Jag har en ljus idé!, Mary stannar upp och tar tag i Aastas arm. ”Du kommer och bor hos mig – jag känner att jag behöver en bodyguard. Då kan vi också smida litet planer, och du är mera i händelsernas centrum, där du kan hämta stoff till din artikel. Visserligen skall den ju endast handla om kvarnarna, men det är inget som hindrar dig från att samla in stoff till en fortsättning och utvidgning av reportaget – du är ju van att gräva. Kan du dessutom gräva fram flera, komprometterande saker om Constantin – på kort tid, så skall du få en guldspade av mig”. Mary skrattar. ”Ge mig solglasögonen, om du tänker visa garnityret.”

”Ja, du Mary, du är då för tokig. Jag ger mig. Jag kommer och bor hos dig.”

Asta spänner tillbaka läpparna, biter ihop käkarna och visar veckans vita painting. Vad tycks?, säger hon mellan tänderna? Snyggare än så här kan det väl inte bli?”

”Jodå, du skulle ju kunna borra in en glittersten också – det vore liksom pricken över i-et. Kom nu tokstolla så går vi till mitt hotellrum.”

MARYS HUS OCH SERVERING

Gubbarna, som jobbar med renoveringen av Marys hus, beräknar att vara klara med bostadsdelen på övervåningen om ett par dagar, säger de till Mary.

Bottenplanet är snickarfärdigt och skall bara färdigmålas och tapetseras – grundmålningen är klar. Egos mannar jobbar för högtryck. Ego syns inte till.

Mary och Asta går runt och ser på allt nytt som installerats. Mary är nöjd med resultatet så långt. De går ut och tittar på tillbyggnaden och ombyggnaden av ladugården. Här har det också gått undan med arbetena.

”Om en och en halv vecka, då kan det vara klart”, säger gubbarna. ”Chefen är som en blåslampa i häcken på oss; det är knappt att vi får sova om nätterna, men han har lovat att bjuda oss och våra familjer på en resa till Jamaica, om vi bara blir klara i tid före den karneval han pratar om. Vi hänger på, allt vad vi orkar, som ni förstår.”

”Kan vi gå upp till Kärringen och titta”, säger Mary. ”Är det öppet, så att vi kan komma in?”

”Jo, det skall det vara, annars finns väl någon av Chefens vakter på plats och kan släppa in er.” Gubbarna pratar och nickar.

Kärringen är uppsnyggad utvändigt och inredd och klar invändigt. Vakten visar dem omkring. Det finns olika spelmaskiner uppställda runt väggarna på nedre planet. Vakten visar dem också musikanläggningen på övre planet. Allt verkar välordnat och genomtänkt. Han följer dem ut och låser dörren. Mary och Asta tackar för visningen.

”Vi går bort till Högan och ser hur Ludmilla har det”, säger Mary. ”Orkar du hänga med?”

”Orkar jag hänga med? Men snälla Mary!” Asta fyller sina lungor med syremättad luft och vibrerar med stämbanden. ”Vem av oss är yngst i den här lilla gruppen – jag bara frågar?” Hon tar Mary under armen och de går bort mot Högan – skrattande.

Ludmilla, Marys servitris och gårdskarlen är klädda i de nya kostymer Constantin låtit sy upp åt dem. De ser riktigt glada ut och har fullt upp med att servera alla kaffegäster. Gårdsplanen är full av glada människor, Färgglada parasoll lyser upp vid caféborden.

Utsikten, över slänten ner mot stranden och havet utanför, är enormt vacker. En behaglig musik strömmar ut genom de öppna fönstren i Högan – Mary och Asta står stilla och bara njuter av scenen.

”Hur är det Ludmilla?” Mary går in och ger henne en kram. ”Klarar du det här, eller behöver du mera personal till din hjälp?”

”Jo, det skulle jag nog behöva, men jag vågar inte be Munken.”

”Då skall jag ordna om så att du får Gretchen till hjälp. De andra: serveringsflickan och gårdskarlen, var mycket nöjda och hade ett bra samarbete med henne. Jag skall tala med Constantin, så att du får henne till hjälp redan i morgon.”

”Ja, bara jag inte får obehag, för att jag pratat med dig. Du vet, vi är rädda allesamman, för att råka ut för hans dåliga humör. Han känner sig trampad på tårna om man tar egna initiativ. Jag vill ju inte sluta på samma sätt som Linda, utnyttjad på bordellen och sedan slängd som föda till hajarna.”

”Men älskade Ludmilla, vad är det du säger. Du gör mig förfärad. Jag skall ordna om, så att vi får tillfälle att prata mera om det här – ostörda. Nu måste du lita helt på mig och att jag vill dig bara väl. Vi tar ett steg i taget. Jag kommer att säga till Constantin, att det nog behövs en servitris till, efter vad jag har förstått, och att jag har Gretchen på lut, för den uppgiften. Kom nu ihåg att du inte är inblandad – arbeta som vanligt bara. Lita på mig!”

CONSTANTIN HOTAR ASTA

Asta möter Constantin ute på gårdsplanen framför Högan.

”Det var ju bra, att jag fick tag i dig.” Constantin ler. ”Du planerar ju ett reportage om kvarnarna och kanske också om mitt etablissemang i övrigt? Det tycker jag låter intressant. Du har ju gått runt litet på de olika planen i Högan tillsammans med Mary, inte sant? Jag har ett nytt tittskåp jag gärna vill visa dig. Har du tid, så kan vi se på det omgående?”

Asta ser sig om efter Mary, men hon syns inte till.

”Ja, det går bra, vi kan ta det omgående”, säger hon.

”Kom då så går vi.” Constantin går före Asta upp till Stjärnhjulsloftet. Här visar han det nya tittskåpet.

”Ja, det är som vanligt, du vevar fram bilder. Jag har inte fått upp tavlan på väggen bakom tittskåpet ännu, men tänk dig nu, att du befinner dig ombord på ett sjörövarskepp på redan utanför Port Royal – den syndigaste och rikaste staden på jorden – en hamn för sjörövare, belägen på Kingstonhalvön, södra Jamaica.

Ombord på skeppet ser du en societetsdam, en guvernörs unga, bortrövade hustru i kaptenshytten. Hon har tagits till fånga vid ett överfall på ett handelskepp.”

Asta vevar fram bilder. Constantin fortsätter:

”Hon har just fått ett förslag från kaparkaptenen att ta av sig sina kläder och ge sig åt honom. Vägrar hon finns det bara ett alternativ: nu ser du ner i manskapsrummet under däck.”

Asta ser hur societetsdamen leds in bland piraterna under däck, där hon tvingas att dansa, framför den skrånande hopen, som undan för undan sliter av henne kläderna, till dess att hon står naken. De skändar henne, en efter en.

Constantin ser att Asta bleknar, han tar emot henne, när hon faller mot golvet.

Han stänker vatten i ansiktet på henne och hon kvicknar till.

”Förstår du, vad det är jag vill säga dig, med den här visningen? Sluta upp med dina grävningar i min verksamhet, eller jag slänger dig till min vaktstyrka vid tillfälle. Ett reportage får du

gärna göra, men det skall ha karaktären av vänlig information. Har vi förstått varandra?”

Asta nickar.

”Det här intermezzot stannar oss emellan. Läcker du en enda stavelse till någon, vem det vara må, kan du räkna med represalier omgående. Jag har ögonen på dig och håller noga reda på vad du gör och skriver framöver. Är allt klart?”

Asta nickar igen.

”Hallå där uppe, jag tyckte väl att jag hörde röster.” Mary kommer uppför trappan. ”Vad gör ni då?”

”Jag har just visat Asta litet mer av tittskåpen. Hon behövde mer information för kompletteringar i sitt kommande reportage. Nu är det klart det hela, så nu kan vi återvända till entréplanet, eller har du flera frågor Asta?”

”Nej, bilden är helt klar.”

”Då så! Skulle vi träffas något Mary?”

”Nej, den här dagen är jag upptagen. Jag kan berätta för dig att Asta kommer att dela rum med mig på hotellet. Jag behöver litet stöd de här närmaste dagarna efter min fars död. Vi har tittat på arbetena med mitt hus och det verkar som att allt går framåt med stormsteg. Antagligen flyttar jag in igen kommande vecka. Har du träffat Gretchen? Min vän som hjälpte till med serveringen före inbrottet? Det har du inte? – nåja, det spelar nog ingen större roll, ni blir snart bekanta.

Gretchen får hoppa in här på Högan och hjälpa till med serveringen. Det är ju en sådan anstormning av kaffegäster och de får inte vänta för länge på servering. Har du någon dräkt som hon kan använda? Det måste vara en med lång kjol.

Du vet kanske inte, att det är hon, som är damen utan underkropp? Så är det, och hon kommer att sväva fram mellan borden, det är liksom hennes gångstil.”

Constantin svär inombords, men håller masken utåt. Han känner att snaran dras åt långsamt runt hans egen hals – han har känt obehaget tidigare.

”I morgon klockan två, är jag beredd att träffa dig på Mickeys kontor.” Mary ser honom i ögonen. ”Det kommer en bankjurist med flyg från fastlandet. Han har med sig arrendeavtal gällande min mark och en del handlingar som bekräftar mitt fastighetsinnehav här på ön bland annat. Kan du inte ställa upp själv föreslår jag att du skickar ett ombud.”

Mary ser Constantin i ögonen. Hon märker att han flackar med blicken. Hon ser hur hans näsvingar spänns; mungiporna dras bakåt; överläppen lyfter för att visa tänderna – men bara en aning, samtidigt som öronen dras liksom litet bakåt och ögonbrynen försiktigt glider ihop en aning mot näsroten – vilddjuret i honom kan uppfattas bara under delar av en sekund. Han återvinner snabbt fattningen och ler.

”Jaha? Det var intressant att få träffa en kvinna av den kalibern, vem kunde väl ana, att du går omkring med fiktiva, finkalibriga vapen i strumplinningen. Vad har du nu hittat på kära Mary? Kan du möjligen ge mig ett förhandstips om kommande övningar?”

”Nej du får vara snäll och vänta till i morgon. Nu måste Asta och jag fortsätta.”

ALLE MAN PÅ DÄCK!

Mary och Asta promenerar ner till centrum, där de går in på den välbekanta gatuserveringen vid Stortorget. Servitrisen ler igenkännande. Hon stoppar två fingrar i munnen och blåser ”Alle man på däck” och innan Mary vet ordet av står övrig personal uppsträckt och gör honnör. Alla skrattar. Asta kramar om Mary.

”Det var väl en välkomsthälsning, om något”, säger hon.

”Tack skall ni ha för den saluten.” Mary är riktigt glad. ”Ge oss nu varsin smarrig bakelse och gott kaffe, innan vi äntrar masterna och skär ner seglen.”

Alla skrattar, personalen rusar in och hämtar det beställda, och sätter sig sedan själva ned vid bordet intill Marys och Aastas med varsin egen kopp kaffe. Efter en stund dyker en positivhalare upp med sitt positiv. Han har en liten apa med sig. Apan har en röd jacka med guldkanter. På huvudet har han en lustig liten hatt med hakrem och i sin lilla hand håller han en bleckburk att samla pengar i.

Mary och Asta lyssnar en stund på den ovanliga, litet söderhavsinfluerade musiken, medan de dricker ur sitt kaffe i sällskap med personalen på gatuserveringen.

De reser sig så upp, tackar alla, går ut och lämnar ett bidrag till apan, som piruetterar av glädje, ler mot positivhalaren och går ut på torget, där de anropar en taxi, som tar dem till sjukhuset och Mickey.

I receptionen frågar Mary efter doktor Ohlsson.

”Han har gått för dagen”, säger receptionisten. Vem är det jag talar med?”

”Mitt namn är Mary Goldwater, jag skulle egentligen bara ha ett slutgiltigt besked om eventuell graviditet.”

Ja, tänker Mary, det är ju egentligen inte så där bara, hela min framtid hänger ju på detta besked.

”Doktor Ohlsson har sökt er under en tid, och om ni hörde av er, ville han att ni skulle ringa honom privat. Här har jag hans telefonnummer.”

”Gå in till Mickey så länge och krama om honom” säger hon till Asta. ”Jag måste ringa det här samtalet omedelbart, det har betydelse för sammanträdet med Constantin i morgon. När jag har talat med doktor Ohlsson, kommer jag in till er båda.”

Mary går ut ur sjukhusbyggnaden och ställer sig på altanen och ser ut över havet. Hon ringer doktor Ohlsson.

”Ja, det är doktor Ohlsson.”

”Mary Goldwater här.”

”Mary Goldwater, jag är ledsen över att behöva säga dig, att sjukhuset har gjort en stor miss. Den som är ansvarig för graviditetstesterna har blandat ihop ditt test med en annan kvinnas. Du är inte gravid.”

”Inte gravid”, säger Mary, ”men illamåendet och yrseln då, vad kom det sig i så fall av?”

”Ja, jag kan inte ge ett klart besked om det, men du berättade ju om knark, oro för din far, inbrottet i ditt hus och annat; allt tillsammans taget och påspätt med trötthet kan mycket väl ge samma symptom. Kom upp till kliniken i morgon eller när du har en möjlighet, så får vi talas vid. Hur du än tar det här beskedet, måste jag meddela dig att du inte är gravid. Har du någon i närheten som kan stötta dig, om du skulle överreagera på beskedet?”

”Ja, jag har goda vänner omkring mig.”

”Bra, Mary – då möts vi igen och får prata litet. Vila dig nu! Ring igen, om det är så, att du känner att du behöver det. Adjö så länge!”

PÅ SJUKSALEN HOS MICKEY

Mary kommer instormande på sjuksalen där Mickey ligger, hon är överlycklig. Asta har redan kramat om Mickey tillräckligt mycket, men Mary spår på litet till med pussar mellan plåsterremorna i hans ansikte.

”Vad har det tagit åt dig nu då?”, Mickey spärrar upp ögonen, tittar överraskad på Mary, men får inget svar. Asta ser också, förvånad, på Mary.

Mary tar Asta avsidet och viskar i hennes öra. Asta skiner upp och kramar om Mary.

”Vad håller ni på med, vad är det för glädjande nyheter jag inte får ta del av?” Han sätter sig upp.

”Det är kvinnosaksfrågor, som du inte har med att göra”, säger Asta och ger honom en slängkyss. ”Du skall få besked så småningom – var inte orolig, men nu är det så här, förstår du älskling, att Mary och jag har litet problem för natten. Munken är kallad till sammanträde i morgon, men det har inträffat en del saker under dagen, som gör, att vi måste använda oss av ditt kontor som sängkammare under natten, för att undvika väntade repressalier från hans sida.

”Ut med språket nu, annars ställer jag inte upp.” Mickey väntar på svar.

”Okej då”, säger Mary.

Hela historien forsar därpå fram, så som ett vattenfall störtar över klipporna. Mickey anar vidden av vad som komma kan och han tar sig en ordentlig funderare.

”Nej”, säger han efter att ha tänkt färdigt. ”Är det så illa, som ni tror, kan ni inte sova över där, det är nog ett av de ställen, där Munken letar först. Nej, vi får hitta på något annat. Däremot får du Mary gärna använda mitt kontor för sammanträdet du skall ha i morgon.”

GOLDEN STAR ANLÄNDER TILL ÖN MED CIRKUSFOLKET OMBORD

Under skymningen glider Golden Star in i hamnen. Cirkuskungen tar kontakt med Mickey, och talar om att han just anlant, och att besättningen vilar ut ombord efter den långa resan. Mickey gratulerar till den lyckliga resan och säger att han skickar ner två vänner i taxi, som behöver komma ombord. Han talar om att de behöver en skyddad plats att sova på under natten.

”Det går bra”, säger Cirkuskungen. ”Här är gott om plats. Kom när ni kan, jag är vaken några timmar till. Det skall bli roligt att få prata litet. Jag kan låta Bodyguarden göra i ordning en smörgås och ta fram några buteljer gott engelskt öl.

Mickey ringer till Chaffisen och beskriver läget.

Chaffisen skjutsar Asta till hennes lägenhet, så att hon kan få en möjlighet att plocka ihop litet nattkläder och annat som kan behövas. Hon tar med litet kläder åt Mary också, eftersom Mary inte vågar besöka sitt hotellrum. På vägen ner till hamnen säger Mary till Chaffisen att stanna till vid en affär som har kvällsöppet. Hon köper en del toalettartiklar, hoppar in i bilen igen – chaffisen släpper av dem i mörkret intill landgången som är utlagd. De går ombord på Golden Star. Asta hälsar alla välkomna hem och presenterar Mary för alla ombord.

”Det här är Cirkuskungen – chef för cirkusen, här är Nippon, här har du Otto med knallen och det här är Bodyguarden. Mannen där borta, han som smyger omkring klädd i fjäderskrud är Indianen. Säg Uhg! Hon talar till Indianen.”

”Uhg!”, säger Indianen.

”Välkomna ombord säger Cirkuskungen. Vem kunde ana att Deckaren hade så vackra klienter. Bodyguarden har fixat en nattsmörgås och några goda öl från England. Sitt fram nu och låt er väl smaka. Än så länge är vi en man kort, eftersom fartygschefen ombord är på stan och klarerar fartyget, men han dyker snart upp, om inget oförutsett inträffar. Sedan kan det vara dags att koja. I morgon får vi diskutera fortsatta övningar. Resan har varit lång och vi kan behöva all tänkbar sömn.”

”Var så goda, nu hugger vi in på godbitarna”, säger han.

”Nu gäller det att hugga in på en och annan godbit – det verkar väl lajban?”, säger Bodyguarden.

”Ge mig batongen”, säger Cirkuskungen och sträcker ut armen.

”Här!”, säger Indianen. ”Ta min tomahawk. Bodyguarden kan behöva få sin mittbena fixad, så han lär sig att det är Tjifen som för ordet.”

Mary ser frågande på Cirkuskungen, Bodyguarden och Indianen; hon anar gurgel.

”Det är ett sätt de har att umgås på”, viskar Asta. ”Det är inget allvarligt.”

”Nej”, säger Indianen, ”det är inget allvarligt, men Bodyguarden kan aldrig lära sig att det är Tjifen som för ordet.”

Alla hugger in på smörgåsarna och det goda engelska ölet – stämningen stiger. Bodyguarden bär upp mer öl ur kölsvinet – stämningen stiger ytterligare. När kaptenen och ägaren till Golden Star kliver ombord, efter att ha fullföljt klareringen av fartyget, möts han av glada skratt, allsång och några nattmackor för egen del. Bodyguarden räcker honom ett stop öl.

Tröttheten är som bortblåst hos alla; passagerare och övriga verkar ha hamnat i läge av ”andra andningen” – så som terränglöpare och maratonlöpare brukar i ett långlopp. Till slut reser sig Cirkuskungen upp och tackar alla för i dag, frågar om Kapten och hans besättning vill anvisa några kojplatser för damerna, så att alla kan gå till kojs.

Mickey tackar för sig, ringer efter Chaffisen och berättar litet för Cirkuskungen och Kapten om vad som pågår, och säger att han vill, att dom skall skicka med några man som beskydd av damerna, när de lämnar Golden Star, för sammanträdet med Munken.

SAMMANTRÄDET MED MUNKEN

Besättningsmännen, vältränade, hårdföra män, vana att utföra givna order utan att ställa frågor, har tagit plats på bänken utanför Mickeys kontor.

Mary och Asta har hämtat upp bankens chefsjurist på flygplatsen och samtliga befinner sig nu inne på kontoret tillsammans med Mickey i väntan på Constantin. Bankjuristen har alla aktuella handlingar med sig och har tagit kopior på allt, så att alla skulle kunna ta del under sammanträdets gång.

Asta för protokoll.

Constantin kommer ensam. Han parkerar sin jeep utanför ingången, observerar besättningsmännen, tar trappan i ett par steg och kliver in genom dörren till Mickeys kontor. Man hälsar på varandra. Stämningen är litet tryckt. Bankjuristen tar till orda.

”Varför Mary Goldwater har kallat till det här sammanträdet, är med anledning av att hon vill säga upp det arrendeavtal gällande mark, som löper på tjugofem år och löper ut om tretton månader.”

”Arrendeavtal”, säger Constantin, ”det finns inte något gällande arrendeavtal, marken är min.”

”Där har nog ni, Constantin Bremer, och Mary Goldwater divergerande åsikter – juristen skärper tonen.

För att göra bilden klar, rent juridiskt, ser väl alla närvarande, i de kopior av originalet, som delats ut, att det faktiskt förekommande arrendekontraktet är utskrivet att gälla i tjugofem år. Frånträdesdag är om trettonmånader och i kontraktets sida nummer tre, punkt tretton står angivet att uppsägning av arrendet skall ske skriftligen senast ett år före arrendetidens utgång. En sådan skriftlig uppsägning är skickad på jordägarens, Mary Goldwaters begäran, från banken till arrendatorn. Har denna handling emottagits?”

Constantin nickar. ”Men därmed är ju inte sagt att Mary är ägare till marken. Den är faktiskt min och utgör mitt arvegods.”

”Som framgår av original och kopior på fastighetsbrev och köpebrev, kan alla se att Mary Goldwater är laglig ägare till Klostret och marken öster om och intill kalkstensklippan. Hon är också laglig ägare till den jordbruksmark som ligger väster om kalkstensklippan och sträcker sig norrut mot Staden. Det är ju, som alla vet, där nöjesfältet Sagoskogen är uppbyggt.

Arrendekontraktet, som är ett jordbruksarrende utan byggnader, innehåller en del punkter värda att belysas. Bankjuristen putsar sina glasögon.

Första sidan i arrendeavtalet Alt.2, punkt 3 säger att arrendeavgiften, med viss angiven storlek, skall ackumuleras. Den skall,

enligt punkt 5, räknas upp med angivet krontal. Betalning av arrendeavgiften skall, enligt punkt 6, betalas vid frånträdet.

Enligt Sida 2 Alt 2, punkt 9 har arrendatorn fri bruksrätt. Vid till- och frånträdet skall dock mark avlämnas i följande skick: A. Skog skall vara vårdad, ängsmark skall vara nyslagen, åkermark skall vara plöjd.

Enligt Sida 2 Alt 2 punkt 10 skall naturmarken vara röjd från sly, stängsel och stenmurar skall vara väl hållna.

Enligt Sida 2 Alt.2 punkt 11 skall marken vara obebyggd. Kalkstensbrytning får icke förekomma.

”Ja, det var väl det huvudsakliga, det som Mary Goldwater vill understryka i det förekommande arrendeavtalet.” Bankjuristen lutar sig tillbaka och ser på Constantin.

Constantin säger ingenting. Han tar sig om hakan och låter handen glida ner mot sin hals, samtidigt som han lutar huvudet bakåt och tittar i taket.

”Det betyder, i klartext, att Mary Goldwater ser fram emot, att den uppräknade och ackumulerade arrendeavgiften erlägges vid frånträdet – banken kommer att beräkna storleken. Eventuella byggnader på jordbruksmarken skall vara bortförda och ytor med eventuella vägar skall återställas. Eventuella bryggor utmed strandkanten och eventuella arrangemang i klostret och på klostrets mark skall rivas och rumsvolymerna skall återställas. Mary Goldwater vill att alla markytor skall återställas till ursprungsskick enligt arrendeavtalet.

Enligt övriga kontrakt, som nyligen undertecknades av er båda: Mary Goldwater och Constantin Bremer, framgår att ni har delat ägande av Mary Goldwaters tidigare, enskilt ägda fastighet och att Mary Goldwater äger hälften av verksamhet och inredning i kvarnarna Kärringen och Högan.

MAN KAN HÖRA DEN FIKTIVA NÅLEN FALLA.

”Jaha! Det var väl det hela”, säger bankjuristen. ”Är det någon av er som har några synpunkter som skall beaktas, eller kan vi avsluta sammanträdet?”

Mary ser på Constantin. Constantin tittar i taket.

”Nej, det är nog bra så här långt, i varje fall för min del.” Mary ser nöjd ut.

”Då avslutar vi – tack för er närvaro.”

Constantin plockar ihop sina papper, knölar ihop dem till en boll, och slänger bollen i papperskorgen på vägen ut till sin jeep. Han gör en burn-out och försvinner i ett moln av vrede.

”Honom är det synd om”, säger Mickey.

”Inte ett dugg”, säger Asta och Mary i korus.

”Han förtjänar allt han får ta emot – han är ond.”

”Där har du rätt”, säger Asta.

EN RUNDTUR MED GOLDEN STAR

Alla gör sällskap ner till Golden Star. Gretchen hämtas också upp för säkerhets skull... Kapten bunkrar för fest och efter en timma lägger man ut och går mot Lauterhorn.

Bankjuristen, som inte har varit på Ön tidigare, tycker att upplevelsen med att se staden, vara ombord, andas luften, känna naturen så tätt under huden, och att få ta till sig utsikten över havet och insupa atmosfären är underbar. Han är rörd, av den obeskrivliga lycka han känner. Man lägger till i Lauters hamn och dukar upp för fest.

EN OCH ANNAN GUTE STIRRAR STORÖGT

En och annan gute stirrar storögt på lustfartyget och går fram och tillbaka på kajen och kommenterar detaljer, sätter sig ner på pollare och fisklådor och iakttar alla festdeltagare på stranden, där de grillar, under det att solen sakta sänker sig i havet.

”Ohoj grabbar!”, Mary ropar och vinkar. ”Kom över och ät en bit. Vi tycker om att ha människor omkring oss, det är bara roligt.”

Undan för undan fylls stranden av gubbor. Det tjoas och glammas. Bodyguarden bär fram mer kött att grilla och varvar med att bära upp gott engelskt öl ur Golden Stars välfyllda mage.

”Vad tycks om det ölet?”, säger han till en av infödingarna, en skäggig gubbe med krumma ben.

”Jo-Jo”, säger denne på sitt fårönmål och låter Bodyguarden förstå att det är nog rätt bra öl. ”Men, dricku är nog ett strå vas-sare.”

Bodyguarden förstår inte riktigt vad som sägs, men när gubben hjular iväg och kommer tillbaka med en kagge i famnen, anar han att nu är det grejor på gång.

”Nu är det nog bäst att jag glider in på scenen,” Gretchen viftar med båda händerna i axelhöjd och tar några danssteg. ”Jag är väl rätt ensam om att förstå det tungomål, som talas på den här breddgraden.” Hon visar garnityret – det lyser vitt i skenet från grillen – hon är också nylackad i tandraderna liksom Asta.

Natten sänker sig långsamt över hamnen i Lauterhorn. Efterhand, som det reflekterade ljuset, från den sjunkna solen, slocknar i molnen på himlen ovanför, somnar passagerare och besättning efter en händelserik dag med mycket spänning och en hel del glädje – för en del.

GOLDEN STAR LÄGGER UT

Golden Star lägger ut under förmiddagen, går genom Fårösundet med Fårösund om styrbord, passerar Bungeviken och glider vidare utmed östra sidan av ön. Golden Star glider innanför Skenholmen.

I höjd med Sildnäs ser de ett fartyg inne i viken vid ett gammalt kalkbrott. Kapten riktar kikaren.

”Man lossar visst luftvärnspjäser, gå litet närmare!”, säger han till styrman.

Nippon och Otto med knallen känner igen den snabba båten som syns bakom fartyget.

”Det där, är en av Munkens snabba båtar. Det är alltså här, man tar iland vapen från Öststaterna”, säger Otto. ”Jag undrar om Kustbevakningen har ögonen på den här landningsplatsen? Man skulle kanske ge dem ett tips.”

Golden Star styrs mot Herrvik. Man landar inne i den skyddade hamnen och går en runda på kajerna, innan man samlas och äter lunch på Hamnkrogen.

Tre stora, snabba båtar kommer in och lämnar av passagerare, som samlas på kajen i grupper. En man i camouflagedräkt kommer ner ifrån parkeringen och visar dem vägen till jeeparna.

De nyanlända sitter upp i trupptransportvagnarna och fordonen kör uppför backen och försvinner bakom krönet. De snabba båtarna försvinner ut mellan hamnpirarna i accelererande fart.

”Vad var det där?”, Gretchen vänder blicken från fönstret och ser på Mary frågande.

”Antagligen ny mat till hammarhajarna”, säger Mary och ryser.

”Ny mat till hammarhajarna?” Gretchen tittar på Mary. ”Vad drömmer du om under nätterna?”

”Ja, det är ju inga drömmar jag har under nätterna direkt, utan det är obehagliga realiteter under dagtid, som dessutom har med mitt kloster att göra. Men vi tar det en annan gång. Du skall få ta del av verklighetsbilden, så att du förstår att skydda dig, men vi tar det i morgon. Nu skall vi inte bryta den goda stämningen under den här trippen.”

Kapten meddelar att hans mannar har gjort klart skepp och att han är beredd att transportera gruppen vidare, när så önskas. Man avslutar måltiden och går ombord på Golden Star. Fartyget stävar ut ur den vackra hamnen och glider vidare, rundar södra udden och fortsätter norrut.

HANDELSMÄNNENS KOGGAR SEGLADE HÄR

”Här utanför gick traden under Hansatiden.” Kapten pekar och berättar. ”Cirka sjuttio städer ingick i handelsunionen, när den var som störst på trettonhundratalet. Handelsmännens koggar seglade mellan städerna i Tyskland, Sverige, Baltiska länderna, Finland, Norge – ja, ända bort till England. Visby var navet i unionen. Det var mycket sjöröveri på den tiden och många krig, det liknade nästan orostiderna på Biscaya”

”På den tiden var det sjöröveri – spännande värre”, sa Bodyguarden.

”Gå ner och hämta upp några öl, är du klämmig, man blir törstig av att prata.” Kapten tittar på Bodyguarden.

”Han lär sig aldrig nåt!”, säger Indianen. ”Det är ju intelligent-sian som skall tala.”

”Var det någon som sa något om Biscaya?” Gretchen kommer glidande uppför trappan. ”Då skall jag be att få läsa upp något jag minns ur historieboken:

Hon niger och håller ut ena handen i en teatralisk gest:

Lord Nelson for kring på Biscaya.

Spanjorerna sa Aja Baja!

Gör så där än en gång –

vi säger: ”Fy på lång stång”,

och skickar dig till Surabaya.

Gretchen niger igen och tar ner handen. Besättningen klappar händerna och skrattar gott åt Gretchens mimik och gester.

Solen dalar. Kapten får order om att gå mot staden "Havets Drottning".

REGINA MARIS – HAMNEN

Golden Star glider in genom hamninloppet efter ett par timmars behaglig gång och lägger till vid den inre kajen. Allt verkar lugnt. Mary går upp på däck och ringer till Constantin.

"Hej Constantin, det är Mary. Jag skulle vilja träffa dig och diskutera våra gemensamma affärer – antingen i morgon, eller också när jag kommer tillbaka från Stockholm om ett par dagar. Jag skall ta farväl av min far. Det vore bra om vi kunde klara ut en del redan i morgon, medeltidsveckan närmar sig ju och semesterlediga börjar redan strömma till Ön. Går det bra i morgon? Perfekt! Då ses vi på Mickeys kontor i morgon klockan tio. Tack skall du ha."

Mary avslutar samtalet och går ner under däck.

JAHA, SÄGER MARY...

"Jaha ... skall vi ta en enkel, torftig nattmacka eller skall jag skicka efter något riktigt gott att tillfredsställa smaklökarna med?" Mary tittar på övriga. "Eller vill ni kanske hellre gå till Hamnkrogen?"

"Men", säger Gretchen och räcker upp en hand. "Det där var ju en ledande fråga om något. Skall vi hålla ihop gänget, så föreslår jag att vi skickar efter det där, som skall vara bra för smaklökarna. Dessutom slipper ju Cirkusfolket och besättningen sitta här övergivna och gråta, samtidigt som vi smörjer kråset; men å andra sidan är det ju inte min plånbok som skall åderlåtas. Förresten är

jag ju endast anställd i det här företaget och skall väl egentligen vara tyst. Tack för ordet.” Gretchen tar ner handen.

”Då beställer jag. Vi skickar väl någon besättningsman att hämta maten?” Mary tittar på Kapten. ”Ja, det blir ju en del att bära, så det bra om dom blir flera. Cirkusfolket får ju inte röra sig på land annat än i karnevalskostymer, så dom kan inte hjälpa till. Däremot kan Gretchen följa med, hon har ju dessutom lång kjol, som hon kan hålla maten varm under.”

Mary går upp på däck och ringer till Hamnkrogen och beställer maten för avhämtning. Hon går ner igen under däck.

”Maten är klar om så där en femtio minuter”, säger hon, ”då kan vi planera morgondagen under tiden.”

”Ja, jag måste nog visa mig på Lokaltidningen, i alla fall någon halvtimme då och då, hur det nu än är, så är jag ju anställd.” Asta visar upp garnityret.

”Är det inte så att du håller på med världens scoop? Då får du väl vara där det händer saker hela tiden.” Mary visar också garnityret och skrattar. ”Du måste vara vid min sida i morgon klockan tio – liksom Mickey. Får jag låna ditt kontor då Mickey? Jag skall träffa Constantin och lägga upp riktlinjerna för de fortsatta verksamheterna. Det är viktigt för mig att klara ut med honom vad det är som gäller. I morgon kväll flyger jag över till fastlandet, för att ta slutligt farväl av min far; då vill jag gärna att du eller Asta – eller kanske båda –följer med. Ställer ni upp på det?”

Asta och Mickey nickar.

”Jag skulle vara mycket tacksam om besättningsmännen, som var med sammanträdet i förrgår, kan vara närvarande vid mötet i morgon, jag skulle känna det som en trygghet.” Mary ser bedjande på Cirkuskungen och Kapten.

Båda nickar. Besättningsmännen spänner upp sig. Mary berättar för alla om anledningen till att hon behöver deras närvaro. De gör stora ögon och visar förvånade och indignerade miner efterhand som hon redovisar delar av scenariot, där Constantin är huvudpersonen. De skakar på huvudet och har svårt

att fatta vidden av så mycket ondska och att någon kan iscensätta något så infamt.

”I morgon, Gretchen, vill jag gärna att du hjälper Ludmilla med serveringen på Högan.

Innan du somnar i kväll, skall jag berätta för dig om hammarhajarna, så att du vet vad som pågår och så att du kan ta dig i akt. Nu är det kanske dags för er att hämta maten – det har gått en halv-timme.”

”Du Mickey skulle nog informera polismästaren och chefen för kustbevakningen om våra iakttagelser. Säg ingenting om inspektören och att vi tror att han är en läcka som utnyttjas av Constantin. Man vet aldrig var haren har sin gång.”

Cirkuskungen ger tecken åt Mary att följa med upp på däck.

”Ledningen för festligheterna vet att jag har anlänt med båt och passagerare. Det var bra det här med turen runt Ön idag, eftersom gubbarna har litet svårt för att vara overksamma och sitta inlåsta ombord; jag tänker då närmast på cirkuspersonalen. Jag skulle gärna se, att de kunde få dra på sig karnevalsdräkterna redan nu, så att de kan röra sig fritt på stan, utan att bli igenkända som den cirkuspersonal, som antas vara död och ligga på havsbotten utanför Bornholm. Sedan, när du kommer tillbaka, kan de gärna vara i din närhet – jag förstår att det är ett och annat som gör att du känner dig otrygg och då skulle de kunna vara i din närhet. Vad anser du om det?”

”Jag är naturligtvis mycket glad och tacksam för din omtänksamhet. Kom hit, så att jag får ge dig en kram.”

”Hallå där!” – Steg hörs på landgången. ”Vad pågår här i mån-skenet?” Gretchen och besättningsmännen kommer klivande. ”Är det allmänt, eller är det enskilt pusskalas? Jag är också litet sugen.” Gretchen skrattar. ”Jag skall inget säga till de andra, bara jag får en puss också.”

”I så fall kommer du att bli besviken på tilldelningens omfattning, det var en kram Cirkuskungen fick, för att han är så snäll och tillmötesgående i ett specifikt ärende.”

”Är han så där snäll och tillmötesgående, som du säger, så kan han väl följa med under däck och äta en specifik bit mat: nu tänker vi nämligen bulla upp, så att ni förstår, att vi har skövlat Visby värre än Valdemar Atterdag en gång förmådde. Vi har till och med burit upp faten ur vinförråden och rivit borddukarna av de redan dukade borden.”

Gretchen steppar lite fram och tillbaka när hon balanserar fram över akterdäck. Besättningsmännen skrattar åt Gretchens tokerier och stödjer henne när hon svävar trappan ner till de väntande, hungriga.

”Misströsten icke kära vänner, här kommer karavanen som bunkrat godis. Røj av borden och bred ut dukar taffeltäckare; här skall borden digna av läckerheter inom kort; vinglasen skall klinga mot varandra och glädjesånger skall åter höras i Kapernaum.” Gretchen ser ut att må bra.

En av besättningsmännen placerar en vinkagge lättåtkomlig för samtliga bredvid en kagge med öl. Tallrikar och matbestick trollas fram ur tomma intet. Ölsejdlar står strax på bordet liksom remmare och vattenglas. Bilden är komplett. Besättningen har varit med förr. Man hugger in på anrättningarna.

Bankjuristen nyper sig i armen – tror att han är i himlen. Sådana här uppdrag skulle han vilja ha många och uppradade liksom smultron på ett grässtrå – ett långt ett. Han känner fartygets lätta gungning i takt med dyningarna, som sakta häver in genom hamngattet. Han kan följa sin egen andningsrytm och märker att den överens stämmer med havets vilsamma, rytmiska hävning. ”Mycket bättre än så här kan det väl inte bli”, tänker han. ”Det är som att sitta vid dukat bord i paradiset.”

”Hör nu han juristen! Gretchen knuffar honom milt i sidan. ”Ska han ha nå mat, eller ska han sitta så där, som att han va i himlen eller nåt? Åt nu, medan maten är varm – det sa alltid min mamma till mig, när jag satt försjunken i drömmar och var liksom borta från världen i övrigt. Ta nu för sig, så skall jag fylla på hans glas med gott vin ur tunnan – eller vill han kanske hellre ha öl? – det är bara att välja det som smakar bäst; här vilar inga

ledsamheter, det är bara att stå på i grötfatet, som farmor alltid sa.”

”Farmor sa alltid, att man skall stå på i grötfatet, är inte det ett trevligt sätt att umgås?” Bodyguarden ser frågande på övriga närvarande runt bordet. ”Är det någon, som har en susning om var man hittar det fatet?”

”Ge mig batongen!”, säger Cirkuskungen och sträcker utarmen.

”Att du aldrig kan lära dig, att det är Tjifen som för ordet”, säger Indianen och laddar slangbellan.

”Inget skjutande här ombord”, säger Cirkuschefen. Sådana där pansarbrytande vapen får överhuvudet taget inte lyftas ovan livremmen enligt svensk lag och i varje fall inte under kvällstid ombord på fartyg, när innehavaren dessutom uppträder i berusat sällskap.”

”Är det någon, som vill ha engelskt öl istället för fatöl?”, säger Kapten. Jag kan skicka en man och hämta upp ur kölsvinet.

”Ja gör det! Det skulle smaka gott i torra strupar.” Otto viftar med näven i luften.

Månen glider vidare över himlavalvet.

GEMENSAMMA AFFÄRER

Scenen är likartad med den, som spelades upp under gården. Utanför Mickeys kontor sitter två maffiga besättningsmän från Golden Star avvaktande på bänken. Inne på kontoret väntar Mary tillsammans med bankjuristen, Asta och Mickey. Bankjuristen fungerar som Marys juridiska ombud och Mary har gett honom en total bild av läget.

Constantin stiger in genom dörren och har sin advokat med sig. Alla hälsar till höger och vänster. Constantin ser litet blek ut under solbrännan.

Bankjuristen knackar med pennan i bordsskivan.

”Som Mary Goldwaters juridiska ombud kan jag framföra följande:

Du, Constantin Bremer, har gjort intrång på mark och kloster tillhöriga Mary Goldwater. Du har också gjort vissa installationer på mark och i byggnader på klosterområdet. Den skada du förorsakat henne, vill hon kvitta genom att du avstår din halva ägardel på serveringsfastigheten till henne. Mary avstår till dig, sin del i inredning, inventarier och bruksrätt avseende kvarnarna Högan och Kärringen.

När det gäller jordbruksfastigheten och arrendet, som är uppsagt, är Mary beredd att låta dig Constantin ha kvar dina anläggningar och byggnader orörda på området arrendetiden ut. Det innebär att du slipper de kostnader, som är förenade med rivning av byggnader och återställning av mark. Mary övertar alla anläggningar och byggnader och beslutar om vad som skall gälla för området efter arrendetidens utgång. Mary är också beredd att efterskänka summan och kravet på den totala arrendeavgift, du Constantin skall erlägga vid tillfället för arrendeavtalets upphörande. Jag föreslår att vi tar en kort paus om det skulle vara så, att du vill tala med din advokat i väntrummet här intill.”

Constantin nickar, reser sig och går in i väntrummet tillsammans med sin advokat. Från väntrummet hörs vredgade röster. Våra vänner runt Mary ser på varandra – alla undrar – alla utom Mickey. Han har haft ett samtal med advokaten tidigare,

utan Constantins vetenskap. Mickey har ingående redovisat allt skumrask runt den så kallade Munken. Advokaten hade sett minst sagt betänksam ut.

Väntrumsdörren öppnas och Constantin och advokaten kommer tillbaka in. Constantin sätter sig ned. Advokaten går ut genom ytterdörren högröd i ansiktet.

Constantin skriver på avtalshandlingarna.

Mary, Asta, Mickey och bankjuristen tar flyget till Stockholm under kvällen.

ENTREPRENÖRERNA AVSLUTAR SINA ARBETEN

Medan Mary är i Stockholm, slutför entreprenörerna arbetet med tillbyggnaden av serveringen och restaureringen av hennes hus. Gretchen ansluter på Högan till Ludmillas stora glädje; hon, serveringsflickan och gårdskarlen har svårt att få en stund över för sig själva, eftersom tillströmningen av semesterfirare är så stor.

Constantin har hälsat på och sagt, att han inte är beredd att släppa upp besökare till Högans olika plan förrän till helgen.

Han har berättat för Ludmilla, att han tänker bemanna varje plan med två värdinnor och en väktare. Från och med lördag kommer samtliga att tjänstgöra klädda i karnevalsdräkter. Det bör bli en attraktion. Jag satsar, som du förstår, på feststämning och det betyder, att du skall se till så att serveringspersonalen alltid har fräscha kläder. Sälg till mig om det är något som behöver kompletteras, har han sagt.

”En del av flickorna känner du nog igen som Eremitagets lätta garde. Ett dussin nya flickor från Polen är inskolade under en fjortondagarsperiod, jag räknar med att de skall vara så kunniga och i så stort behov av min vänlighet, att de inte skall skapa problem för vakterna. Jag räknar med, att du Ludmilla är lojal och rapporterar till mig, om du märker några tendenser till flykt från

verkligheten, vi förstår ju varandra eller hur? Du har ju ansvaret för att allt klaffar.”

Ludmilla nickar. Hon vet alltför väl vad som gäller. Hon vågar inte fråga honom om Mary, men Gretchen viskar till henne – när de kommer för sig själva – vad det är som pågår.

”Egentligen vågar jag inte höra vad du säger”, säger hon till Gretchen.

I KARNEVALSKOSTYMER PÅ STADENS GATOR

Cirkusmedlemmarna har sluppit loss från det stilla livet ombord och har cirkulerat på hamnområdet under förmiddagen till allmän glädje för semesterfirare och inhemska gutar. Lunchen har de ätit ombord. Under eftermiddagen har de orienterat sig litet i stadens centrum. De går två och två och håller hela tiden kontakt via mobil när de vandrar runt på de stensatta gatorna och beundrar de medeltida husen. De samlas till trekaffe på Stora Torget och väcker en viss uppståndelse, och många glada leenden, när de passerar över torget och sätter sig ned vid en gatuservering intill en ruin.

”Så spännande säger servitrisen. Sitt här riktigt länge, det är bra för mina affärer. Nu vill jag gärna bjuda er på något gott – en bakelse till kaffet kanske?”

”Personligen satsar jag på en stor stark och ett sugrör”, Otto med knallen ler bakom masken.

”Ja, säger Cirkuskungen, vi kan bara inta flytande föda.” Servitrisen är snart tillbaka med det beställda. ”Kan vi säga så här”, säger hon: ”Ni landar på den här bryggan varje eftermiddag och då lovar jag att leverera gott öl – jag behöver litet uppståndelse runt mitt café, eftersom många tar det lugnt och förbereder för medeltidsveckan – är ni med på det?”

”Du är en rar flicka – rara flickor skall man tillmötesgå så långt som möjligt. Jag kan vara hur tillmötesgående som helst, när jag ser ett så vackert kjoltyg. Räkna med att åtminstone jag infinner

mig under din balkong vid tretiden, med eller utan gitarr. Där kommer ju en positivhalare, han kan ackompanjera. Ohoj Kapten!” Otto med knallen tjoar. ”Det är nog bäst att vi kommer samtliga, så som den här lustiga kavaljeren går an”, Nippon tar Otto under armen och drar iväg.

”Han är rätt lustig, den här kavaljeren, visst är han lattjo?”, Bodyguarden klappar i sina händer och ger Positivhalarens lilla apa en slant i bleckburken.

”Ge mig batongen”, säger Cirkuskungen och sträcker ut en arm.

”Att du aldrig kan lära dig nåt. Du vet ju att det är Tjifen som för ordet”, säger Indianen och trevar efter slangbellan.

Apan piruetterar. Positivhalaren visar ett tandlöst leende. Servitrisen bär ut sejdlarna och torkar av borden.

EN RUNDTUR PÅ STAN

Det är en bit att gå, men alla i cirkusgänget är nyfikna av sig och vill se så mycket som möjligt av den gamla staden. De fick aldrig tillfälle att se sig om ordentligt, när cirkusen gav föreställningar i byn intill, och nu vill de uppleva så mycket som möjligt av det, de bara hört berättas.

”Det här är antagligen Söder Torg, här låg i så fall den där ökända krogen man läst om i historieböckerna.” Cirkuskungen går ut genom Söderport. ”Kom får ni se! – där borta ligger Högan.” Han pekar. ”Orkar vi gå dit i dag eller skall vi ringa efter vår Chaffis, så att vi får skjuts hem? – det kan väl liksom vara dags att avsluta nöjesföreställningen för idag, eller vad tycks?” Alla nickar. Han tar upp mobilen och ringer.

”Vi sätter oss på Söder Torg. Kom när du kan.”

Cirkuskungen och mannarna går in genom porten. Just som Otto viker om hörnet blir han knuffad av en man i camouflaflagkläder. Han tappar masken och böjer sig ner för att ta upp den.

Mannen, en av Munkens väktare, knäar honom och springer sedan snabbt till en jeep, som väntar med motorn igång. Cirkusgänget hinner inte fatta vad som pågår, förrän alltsammans är över. Jeepen försvinner ner mot hamnen.

MARY ÅTERKOMMER FRÅN FASTLANDET

När Mary återkommer till Ön, står Chaffisens taxi framkörd och samtliga tar sig till Golden Star.

”Ja”, säger Cirkuschefen. ”Då behöver vi inte ha mask för ansiktet i fortsättningen. Nu vet Munken att vi finns i stan, men vi måste naturligtvis fullfölja uppdraget, det uppdrag vi fått av ledningsgruppen för Medeltidsveckan. Snart nog märker vi väl av Munkens nästa schackdrag, och då får vi väl se, hur vi skall hantera det hela.”

”Ja, nu kan det väl vara dags för polisen att agera litet aktivt.”, Mary ser på de närvarande. ”Du Mickey kan väl ta ett samtal med polismästaren, men engagera dig inte i inspektören, honom vet vi nog inte riktigt var vi har. Ta ett resonemang med kustbevakningscentralen också. De kan behöva litet upplysning om vad som pågår. Det kan inte vara lätt att sitta som ledningscentral i Stockholm och samtidigt ha kunskap om, vad som händer utmed kusterna och i kalkbrotten. Kanske har de viss information, men då kan man ju undra hur Munken kan agera nästan öppet. Är det kanske rent av så, att hans fräckhet gör att man inte misstänker honom, eller är det någon eller några som håller honom om ryggen? Det finns många obesvarade frågor.” Mary ser på de övriga, en efter en. ”Är det någon som vet hur det går för Gretchen?”

Ingen har tydligen haft tillfälle att besöka Gretchen, alla ruskar på huvudet.

”Om min fastighet är renoverad och klar, tänker jag öppna caféverksamheten på måndag – och kan jag det, skall jag se till, att även serveringsflickan och gårdskarlen kommer tillbaka: jag

måste tala med Constantin om det. Enligt Ludmilla, planerar han att föra över en del värdinnor från Sagoskogen, jag får låtsas att jag inget vet, med hänsyn till Ludmillas säkerhet. Inte så att jag har med verksamheten i kvarnarna att göra längre, men jag vill ha tillbaka min personal.”

”Gretchen kan man väl nå via mobilen, jag skall höra hur hon har det”, säger Asta. Om inte förr så kommer hon väl hem ikväll och sover hos mig i vanlig ordning. Jag skall lyssna.”

”För hur lång tid är det här fartyget chartrat?” Mary vänder sig till Cirkuskungen.

”Ledningsgruppen vill ha oss kvar över medeltidsveckan plus tio dagar, alltså under den intensivaste semesterperioden. Sedan tar det ju en vecka att gå tillbaka till England. Därefter är Kapten fri att göra som han vill. Han har väl en del chartertrafik på Frankrike och Spanien, om jag har förstått honom rätt.”

”Hur intressant är den cirkusverksamhet du vill hålla igång i England?”

”Vad får dig att ställa den frågan?” Cirkuskungen ser undrande på Mary.

”Jo, det kan bli så, att jag måste engagera mig i driften av Sagoskogen; allt beror på samtalet jag skall ha med Constantin inom kort. Låt det stanna mellan oss, men du kan väl fundera över ett stadigt engagemang för din cirkus hos mig?”

Cirkuskungen nickar, varpå han avlägsnar sig.

”Nu skall jag ta en tur ner till min fastighet och se om den är färdig”, säger Mary till Asta och tar upp mobilen och ringer till Chaffisen. Chaffisen svarar, att han skall komma omgående.

”Hur är det med din anställning på Lokaltidningen Asta? Klarar de av att du håller dig osynlig flera dagar i streck? Jag vill ju inte att du skall få obehag för min skull. Skulle inte du kunna tänka dig att arbeta som freelancer? Jag är beredd att anställa dig, men du har fortfarande frihet att arbeta så som du själv trivs med att ha det. Du kan väl tänka på det? Jag känner att jag behöver några vid min sida, när jag skall diskutera med Constantin under rådande förhållanden. Besättningsmännen ställer upp för mitt

personskydd och även för ert, ditt och Mickeys. Här kommer taxin.” Mary, Asta och Mickey sitter upp.

Mary konstaterar att allt är klart för nyöppning av serveringen. Hantverkarna har gjort ett gott arbete. Hon visar runt, så att Asta och Mickey kan se allt nytt och fint som färdigställts. Hon kontrollerar att kassaskåpet är intakt och lägger in skrinet hon fått av sin far.

”Egentligen skall väl de här sakerna ligga i ett bankfack, tänker hon. Det får bli senare.”

De går ut och inspekterar tillbyggnaden och ombyggnaden av ladugården.

”Ja, här skall det väl gå att laga härlig mat”, säger Asta. ”Det är ju komplett restaurangutrustning. Nu saknas bara personalen.”

Mary och Mickey går en vända på gräsmattan.

”Den här gamla brunnen måste jag nog lägga nytt lock över, så att ingen går och ramlar i.” Mary går fram och lyfter på locket. ”Kom Mickey får du se, här flyter ett par skor.”

Mickey tittar ner på skosulorna. Han försöker att se längre ner i brunnen, men urskiljer bara något tygartat. ”Har du en ficklampa i bilen?” – han vänder sig till Chaffisen.

Chaffisen hämtar. Mickey lyser ner i vattnet.

”Det står någon i brunnen” säger han högt.

Vakten, som befinner sig uppe vid Kärringen, kommer ner och frågar vad det är som står på.

”Se själv!” Mickey ger honom ficklampan.

Vakten lyser ner i brunnen, tar upp sin mobil och knappar in en del siffror. ”Jag ringer polisen” förklarar han.

”Jag väntar här, men jag tycker nog, att ni skall åka härifrån”, säger Mickey till Asta och Mary. ”Det här är ingenting ni skall se.”

En likbil med tonade rutor kör upp intill staketet. Tre män klädda i overaller kliver ur. Kroppen lyfts ur brunnen och placeras i en säck som lyfts in i likbilen som sedan vänder och försvinner.

”Nu börjar det nog dra ihop sig.” Asta ser på Mary. ”Det här måste ut i tidningen, som du nog förstår. Läger inte jag ut det, så

kommer de stora drakarna att basunera ut historien. Kommer jag först, kan jag lägga texten så, att den kommer litet i skymundan som en olyckshändelse och längst ner på en högerinnersida – jag skall tala med polisen, så att den förstår att det är större saker på gång och att de inte får sabotera genom att någon läcker. Polismästaren! – jag skall ringa honom omgående, så att han är införstådd.”

”Hur skall det här gå?” Mary ser på Asta. ”Allt är så hemskt. Det här kommer ju att förstöra för min verksamhet.”

”Det tror jag inte alls, människor reagerar inte så. Nyfikenheten kommer att ta överhanden och kunder kommer att strömma till din servering. Nu tar vi en sak i taget. Lugn, bara lugn.” Asta kramar Mary. ”Nu skall vi ha tag i Constantin, var det inte så du sa?”

Väktaren, vid kvarnen Kärringen, ser att likbilen avlägsnar sig. Han ringer ett samtal. Under kvällen stiger röken svart ur den höga skorstenen på Snäck.

MÖTE PÅ BUCKANJÄREN

”Ja, det är Constantin.” Constantin sätter mobilen till sitt öra. Marys påringning går fram.

”Det är en del praktiska saker jag skulle vilja tala med dig om, har du tid att träffa mig under kvällen?”, säger hon.

”Ja, naturligtvis har jag tid för dig. Kan du komma till Krogen Buckanjären vid åttatiden, så är jag beredd att möta dig då.”

”Det var väldigt så vänlig och tillmötesgående han var då. Vad har han nu i baktankarna?”, tänker Mary.

”Han kan ta emot oss på Buckanjären klockan åtta”, säger Mary till Asta. Då hinner vi äta en bit innan vi möter honom. Vad tycks? Skall vi ta krogen vid Stora Torget, vad heter den nu igen? Isola Bella. Jag glömmet alltid bort namnet.”

Chaffisen sätter av dem vid Stora Torget och de går de femtio metrarna upp på tvärgatan till den italienskt influerade krogen.

”Kom med du också”, säger Mary till Chaffisen. Jag har ett erbjudande till dig, som du nog inte kan säga nej till, häng med nu! Du kan behöva äta en bit, du vet väl att magsår lurar på taxiförare bakom knuten? Kom nu! Jag vet att du behöver mat.

KOMMANDOCENTRALEN I KLOSTRET.

Constantin kör upp till kommandocentralen i klostret och stiger in till vakthavande chef.

”Varför eldar ni? Har jag inte sagt till om att det är fiskodlingen som skall prioriteras? Fattar ni inte att vi drar blickarna på oss?” Constantin är rasande.

”Alla tuber är fyllda chefen. Hajarna äter ju inte hur mycket som helst och vi kan inte förvara en kropp i ett sådant tillstånd här i klostret. Vi var tvungna att bränna.”

”Varför i helvete hämtade ni inte kroppen tidigare?”

”Vi fick aldrig något tillfälle, byggjobbarna var ju där dygnet runt – chefen.”

”Och varför kontaktade ni mig inte nu då, innan ni brände kroppen?”

”Vi försökte. Man sa, att chefen var någonstans norröver. Det var tydligen ingen täckning, för vi fick ingen kontakt med chefen, när vi ringde.”

Constantin ser på vaktchefen. ”Det finns frysar, har ni inte tänkt den tanken?”

”Jag sa det till begravningsbyrån, men dom har fullt i facken. Jag har försökt med allt chefen, det fanns ingen annan möjlighet.”

”Havet är stort, vi har båtar och det är gått om ståplats där ute under ytan. Fan också!” Constantin spänner ögonen i vaktchefen. ”Det här är dåligt skött. Vem hämtade?”

”Vakten vid Kärringen ringde inspektören som skickade tre man att ta hand om det hela. Han ordnade hämtningen alltså.”

”Känner polisen till det här?”

”Det tror jag inte – i så fall skulle dom nog ha dykt upp i omgivningarna för länge sedan, men vakten har inte rapporterat något sådant intresse från deras sida.”

”Alltid något”, tänker Constantin. Han går ut till jeepen och kör genom tunneln ner till Sagoskogen och Krogen Buckanjären.

Han är sen och ser att Mary redan har anlänt. Han ser också att hon har reportern Asta i sällskap. *”Den där reportern måste jag ta hand om”, tänker han.*

Han stiger in genom krogdörren med ett charmerande leende.

”Ursäkta mig, jag var tvungen att ta hand om ett litet problem, det sinkade mig en aning. Jag ser att krogchefen har gett er någonting att dricka, det var ju bra. Är ni hungriga? Kan jag bjuda er på något?”

”Tack, det är bra som det är. Vi har redan ätit. Nu vill jag prata om en del praktiska saker, så som jag sa i telefonen.” Mary ser på honom. Hon tycker att han ser jagad ut – han verkar en aning blek.

”Hur är det med dig Constantin?” Hon ser frågande på honom.

”Det är helt okej, jag har bara mycket att stå i för närvarande.”

”Hur blir det om du skulle dö? – jag menar med din verksamhet och så? Vem tar över det hela, under det arrendeår som är kvar, om du skulle falla ur prästbetyget? Litet vanvördigt sagt kanske, men du är ju van att höra ett och annat, antar jag – du är ju ingen duvunge precis.”

”Det är nog inget du behöver fundera över – kära Mary! Jag är fullt frisk och skall nog klara det år som är kvar. Förresten går det att flytta verksamheten till en annan ö, med ungefär samma förutsättningar.”

”Annars skulle jag kunna köpa ut dig. Det vore väl behagligt för dig att kunna luta dig tillbaka i en vilstol i Port Royal – återvända till sjörövartrakter menar jag.” Mary ser honom i ögonen.

Constantin ser frågande på henne.

”Min far visste tydligen en hel del om de fäder du härstammar ifrån. Han har tecknat allt i en bok, som finns i mitt förvar. Jag har läst en del och förstått att ränderna går liksom aldrig ur. Men det där kan vi ventilera en annan gång om du är intresserad av släktforskning. Mitt förslag, om att jag är villig att köpa ut dig, står i alla fall kvar, du kan ju tänka över det. Skall vi övergå till att tala om det praktiska i nutid?”

”Ja, det är väl därför vi sitter här, Constantin ler svagt.”

Mary fortsätter:

”Eftersom min fastighet är iordningställd och tillbyggnaden är klar – tack skall du ha för det fina arbetet förresten – så tänker jag öppna för servering på måndag; mjukstart så att säga; därför behöver jag ha tillbaka Gretchen och den serveringspersonal du haft till låns. Du har ju Ludmilla till hjälp; antagligen har du redan tänkt över bemanningsfrågan och har den klar? I så fall slipper jag ha dåligt samvete för att jag eventuellt strandsätter dig. Är det rätt tänkt av mig?” Mary ser på Constantin.

”Du behöver inte fundera så mycket. Jag har resurser – det måste du ha insett vid det här laget.” Constantin ser Mary i ögonen. *Han ser också – ur minnet – bilden av henne naken på hotellrummet.* Han ser åter på Asta.

”Nej”, det här blir för torrt. Får jag bjuda på ett litet glas vitt vin åtminstone?” Han väntar inte på svar, utan ger tecken åt krogchefen att ta in vin åt dem. En av de nya servitriserna serverar.

Constantin värderar hennes rörelser och hennes kropp. *”Hon skulle kunna assistera uppe på Högans boudoir”,* han följer henne med blicken, när hon avlägsnar sig med serveringsbrickan. *”Snygga flickor skall glädja andra med sin kropp.”*

”Skål då för verksamheten kära Mary.” Constantin lyfter sitt glas. ”Hoppas att det går bra för dig, och att du slipper ny vandalisering av fastigheten, nu när medeltidsveckan ligger så nära. Det är väl skönt för dig att veta, att jag har vakter där uppe på klinten dygnet runt, som vakar över dig och din serveringsrörelse?”

Mary ser på honom och nickar. ”Ja, utan dig skulle nog livet se annorlunda ut. Tack skall du ha för det goda vinet och den här pratstunden. Tänk över mitt anbud. Jag kan köpa ut dig, men

anbudet gäller bara tio dagar från nu, därefter lägger jag om mina planer.”

Mary tar upp sin mobil och ringer efter Chaffisen. Asta och hon går ut i skymningsljuset och väntar. På avstånd ser de det upplysta nöjestemplet Eremitaget. Det ligger och glittrar i all belysning från fasadstrålkastare.

”Den mannen är ond!” Asta ser på Mary.

”Ja, han har gift i stället för blod i ådrorna. Han påminner om en av sjörövarna min far skrivit om i sin bok: ”Havsdjävulen”, egentligen kapten Svartskägg alias Edward Teach, en av de vidrigaste piraterna som härjade i vattnen runt Västindien på sextonhundrafemtioalet. Han hade, enligt sägnen, försvurit sin själ åt djävulen och hade vid ett tillfälle slitit lungorna ur en man, med sina bara händer – medan mannen fortfarande levde. Han var mer än två meter lång och vägde cirka etthundratjugofem kilo. Han hade fjorton hustrur. När man äntligen – under en drabbning till sjöss – hade lyckats hugga huvudet av honom; efter att ha gett honom mer än tjugo svärdshugg; satt fem pistolkulor i hans kropp och slängt honom överbord, kunde man se honom simma fem varv runt fartyget i rena ilskan, innan han sjönk. Är det inte hemskt? Troligen härstammar Constantin i rakt nedstigande led från den piraten. Anar du nu att han har gift istället för blod i ådrorna?”

”Usch, så otäckt!” Asta kryper intill Mary och skrattar. ”Håll om mig är du snäll, jag stoppar inte för att stå och höra sådant, här i mörkret.”

Chaffisen dyker upp med sin taxi. Mary och Asta stiger in och sätter sig. Constantin står och ser efter dem, när taxin rullar bort.

VART FÅR JAG KÖRA ER SÄGER CHAFFISEN

”Vart får jag köra er?” Chaffisen kör ut genom Storskogens entréportal under det att han ställer frågan rakt ut i luften.

”Jag måste en vända till Lokaltidningens kontor:” Asta ser på Mary. ”Hänger du med? – Jag måste tala med nattredaktören om liket i brunnen.”

Nattredaktören lutar sig tillbaka i stolen, tar av sig glasögonen, stoppar ena skalten i ena mungipan och plirar med ögonen mot Asta.

”Det kunde ha varit en riktigt stor grej Asta. Det är ju tur att vi inte kablade ut den hemska nyheten. Alltsammans är ett stort skämt. Jag har fått veta, genom polisen som undersökt det hela, att alltsammans är iscensatt av Munkens entreprenörer. Har ni hört talas om takstolsflaggning? – den svenska flagga man sätter upp när den övre resningen är klar?” Han ser på Asta och Mary.

”Om inte byggherren bjuder på något takstolskalas, hänger man upp en docka, så att han får skämmas inför åskådare. Nu fanns det ju ingen takstolsresning att tala om – i egentlig mening – men eftersom kalaset uteblev, stoppade man upp en docka och ställde den på huvudet i brunnen. Den dag dockan hittades, och det var ju beräknat att bli den dag caféet öppnades, skulle alla få veta att hantverkarna blivit snuvade på konfekten. Så var det med den stora grejen du Asta. Vi kan också känna oss snuvade.” Nattredaktören skakar på huvudet, men måste le åt det hela.

Asta ser gråtfärdig ut – där gick hennes scoop all världens väg.

”Kom nu Asta, vi drar oss till högkvarteret”, Mary reser sig upp.

De säger hej till nattredaktören, går ut till den väntande taxin och styr kosan mot Goldens Star.

”Mitt förslag till dig”, säger hon till Chaffisen, medan han kör till hamnen, ”är att du övergår till att arbeta för min räkning på heltid. Det betyder att du blir både privatchaufför och bodyguard.

Jag kan ju inte begära, att du skall ägna all din tid åt mig, men du och Mickey skulle kunna turas om under dygnets timmar. Som du nog har märkt, är det en viss turbulens för närvarande. Du kan väl fundera på saken.?” Hon ser ut genom vindrutan medan bilen rullar framåt.

”Du kanske tycker att du har det bra som du har det, och jag vill naturligtvis inte lägga mig i ditt och din hustrus liv. Om jag har förstått allt rätt, är hon väldigt duktig på turism och olika upplägg i den genren; hon vet också, liksom du, väldigt mycket om förhållandena och bebyggelsen här på Ön. Hon skulle kunna hjälpa mig med en hel del framöver. Vi skulle väl kunna träffas alla tre vid tillfälle?”

Chaffisen nickar.

PLANERING AV MORGONDAGENS ÖVNINGAR.

”Ja”, Mary tar till orda. ”Det här ser ut att bli en repris på den glada aftonen i går:” Hon ser sig om bland vännerna ombord på Golden Star. ”Skall vi skicka efter litet god mat, medan vi diskuterar morgonens övningar. Jag antar att Gretchen är på väg, de har väl stängt serveringen på Högan så här dags. Ring du Asta och lyssna med henne om hon är på hemväg. Säg henne att hon stannar till vid Hamnkrogen och hämtar maten vi beställer. Säg henne att Chaffisen hämtar upp henne där hon befinner sig. I morgon skall jag ha ett möte med cheferna för polisen och kustbevakningen.” säger Mary.

”Vi skall träffas klockan tio – de kommer ombord på Golden Star. Efter det mötet, tänker jag flytta in i mitt hus igen. Gretchen kan flytta in hos mig, då får hon dessutom nära till jobbet. Jag skulle vara glad om du Asta och Micke hjälper mig med en del detaljer, serveringsflickan och gårdskarlen skall hjälpa mig att städa av litet. Vad har du för planer?” Mary vänder sig till Cirkuskungen.

”Jo”, säger han. ”I morgon skall jag tala med ledningen för festligheterna, som startar kommande vecka, och höra var vi skall hålla till, var vi gör störst nytta. Antagligen får jag direktiv om att Nippon, Otto och Indianen skall gå i par med poliser också klädda i karnevalskostymer, jag har uppfattat vissa antydningar. Bodyguarden vill ja ha vid min sida. Nu är ju mina gubbar igenkända av Munkens folk och vill de gå utan mask för ansiktet i värmen, så är det väl okej. Personligen anser jag att maskerna ger en speciell touch, men det får ledningen bestämma. Under tiden som jag talar med ledningen, går cirkusfolket en runda på stan och piggar upp den allmänna stämningen. De får hålla sig här på hamnområdet, så att de är lätta att nå.”

”Det är roligt det här att vara lätt nådd, det är annat det än att va’ en lätt knodd.” Bodyguarden klappar sig på knäna och skrattar ljudligt.

”Ge mig batongen”, säger Cirkuskungen och sträcker ut armen. ”Nog är det väl underligt”, säger Indianen, ”att du aldrig kan lära dig att det är Tjifen som för ordet. Lider du av något plågsamt min vän? Skall jag skalpera dig?”

”Ta det lugnt!”, säger Cirkuskungen. ”Kleta inte ner ombord.” Han fortsätter:

”När det gäller besättningen, så skall de se över fartyget – jag har talat med Kapten om den saken. Dessutom vill han ha dem ombord av säkerhetsskäl.”

Marys mobil ringer. Hon ler.

”Toka”, säger hon; ”Gretchen sitter på Hamnkrogen!”, säger hon till de övriga. ”Krögaren säger att ingen mat är beställd, så hon har beställt själv. Hon och Chaffisen har lastat in godbitarna i taxin och är alldeles strax på väg mot Golden Star. Jag har ju alldeles glömt bort att beställa, det är ju tur att hon har litet kremanischer i sig – som Tysken sa – det är ju sådana manér som får jorden att snurra litet fortare. Vill Kapten ordna om, så att vi får hjälp med leveransen?”

”Hej alla vänner, nu är vi på gång.” Det är Gretchen som tjoar. ”Chaffisen hade sin fru i bilen, när han dök upp med taxin bakom buskarna, så hon fick följa med hon också. Hon sa, att hon hade

fungerat som bärare, när hon var i Afrika senast, tillsammans med sin man, och jag tyckte, att den grundkursen kunde hon gärna visa upp resultatet av. Här är hon under stråhatten. En rätt snygg bärare inte sant? Duka nu systrar och bröder.”

Chaffisen sträcker på sig stolt. Han gillar också, det han ser under stråhatten.

MÖTET OMBORD PÅ GOLDEN STAR.

Mary tar emot polismästaren och chefen för kustbevakningen ombord på Golden Star. Polismästaren meddelar, att han avdelar fyra poliser klädda i karnevalsdräkter för upprätthållande av allmän ordning och för patrullering tillsammans med viss personal ur gruppen på Golden Star, så som sagts till ledningen för festligheterna.

”Dessa poliser, fyra av tolv till mitt förfogande, är troligen igenkända av befolkningen på ön och kan alltså inte röra sig helt obesvärat utan att bli igenkända av ett och annat bus. Ledningsgruppen, som basar för festligheterna, ser gärna att samtliga bär mask. Uppfattningen är, att det ger en tydligare bild av, att det är teater och fest på gång. På så sätt slår vi ju två flugor i en smäll, dom får sin identitet skyddad och dom spär på festyran förhoppningsvis.

Hur övriga åtta rör sig är väl ingenting ni kan ha omedelbart intresse av eller behörighet att veta?” Polismästaren ser frågande på övriga i kaptenshytten.

Mary berättar för chefen för kustbevakningen, vad man sett under färd runt ön, och hon antyder också, vad olika personer iakttagit under längre tid. Chefen för kustbevakningen, en mycket tystlåten man, noterar allt han hör, men han gör ingen kommentar.

”Ja”, säger Mary, det var väl vad vi ville meddela. Har ni någon fråga till oss eller kan vi avsluta det här mötet?”

Ingen har något att tillägga. Man småpratar litet över en kopp kaffe. Besökarna beundrar fartyget. Kapten visar dem runt ombord. Chefen för kustbevakningen tror sig ha hört talas om fartyget i något sammanhang med en beskjutning utanför Bornholm, men han är inte helt klar över omfattningen av den information han fått. Han noterar vissa detaljer, men han säger inget. Mary avslutar mötet och man tackar varandra och säger hej. Besökarna avlägsnar sig.

SKRINET

Mary lämnar Golden Star tidigt dagen efter sammanträdet på Golden Star. Hon har meddelat Gretchen, att hon kommer med Chaffisen och hämtar henne och vill att hon skall hjälpa henne att ställa i ordning i huset. När Mary stiger ur bilen och går fram till husets baksida, ser hon att dörren står öppen.

Nej, tänker hon, inte inbrott nu igen.

Hon tar tag i Gretchen och båda går försiktigt fram och tittar in.

”Hej, säger serveringsflickan, vi dammar av litet. Vi tyckte att det skulle bli så roligt att börja igen här på serveringen, så vi kom tidigt.”

Mary klappar om båda.

”Gå ut till Chaffisen är du snäll Gretchen och säg till honom att komma in ett tag.”

Gretchen går. Mary går in i köket och hämtar skrinet ur kassaskåpet.

Chaffisen kommer in genom dörren.

”Jag går upp till kvarnen och distraherar vakten, medan du bär ut det här skrinet till din bil. Jag vill inte att han skall se, vad du bär på. När jag kommer ner till dig, åker vi till min bank.”

Mary går upp till vakten och sätter sig ned tillsammans med honom, på bänken på baksidan av kvarnen. Hon beundrar utsikten och säger att han har en vacker arbetsplats. Han håller med. De

småpratrar en liten stund och hon sedan går hon ner till parkeringsplatsen.

Chaffisens bil är försvunnen. Mary känner att allt går runt, hon tar tag i staketet för att inte falla. Serveringsflickan uppfattar situationen och skyndar till undsättning. Hon hjälper Mary in i huset, och låter henne sitta ned på en stol, Mary får ett glas vatten.

”Chaffisen säger hon. Chaffisen är försvunnen med kassaskrinet.”

Serveringsflickan tar vattenglasets ur Marys hand.

”Han kom inrusande och sa att hans fru hade råkat ut för en trafikolycka. Han räckte mig det här.” Serveringsflickan öppnar städskåpet och pekar på skrinet. ”Sedan sprang han ut till bilen och körde sin väg.”

”Tack gode Gud”, säger Mary.

Asta och Mickey anländer. Mary berättar om vad som inträffat och att Chaffisen kört iväg för att se, hur det står till med hustrun.

”Jag hoppas att det inte är några personskador”, säger Mary. ”Vad som nu än kan ha inträffat, så vill man inte att någon skall komma till skada, det materiella är ju en annan sak och går ju att ersätta i de flesta fall.”

Mickey och Asta nickar.

”Kan du köra mig till banken?” Mary ser på Mickey. ”Jag måste få det här skrinet inlåst på ett säkert ställe – i varje fall inkromset”, hon öppnar städskåpet och visar.

”Vi lägger det i en brödback och lägger en bakduk över, så behöver ingen se vad vi bär ut. Väktaren, där uppe vid Kärringen, har så långa öron – förutom skarpa ögon, och är väldigt snabb till att använda mobilen. Medan Mickey och jag sköter om bankärendet, kan väl du Asta damma av litet? – Jo, jag vet att du inte platsar i städfacket, men du skulle ju hjälpa mig att flytta in lovade du.” Mary kramar henne. ”Gretchen behöver litet assistans hon också.

Hon rotar ute i restaurangdelen, där hittar du henne nog bland grytor och kastruller.”

Mickey bär ut brödbacken och lägger i en växel, Asta sitter upp.

”Där kör Munken”, Mickey nickar med pannan åt det håll han ser Munkens jeep köra. ”Det är inte långa stunder man får vara glad. Hoppas att han inte är på jakt efter oss.”

Två jeepar med väktare i camouflagelkläder passerar och kör vidare i Munkens spår.

”Vi är på väg till Lokalbanken, Mickey och jag”, säger Mary i mobilen. Hon talar med Nippon.

”Kan ni ta er dit rätt snabbt. Vi kan eventuellt behöva hjälp när vi skall in på banken. Bra! Skall vi säga att vi ses utanför entrén om tio minuter? Jag varskor banken om att vi är på ingång. Då ses vi!”

Under tiden Mary och Mickey kör mot banken med skrinet, sysslar Asta och Gretchen med olika detaljer i restaurangen. Det knackar i väggen och en hantverkare dyker upp.

”Hej, jag skall bara hämta litet verktyg, som jag lämnat kvar.”

”Aha! Så du kom inte förbi då, för att få ersättning för det där takstolskalaset jag hörde att ni blivit snuvade på?” – Asta skrattar.

”Takstolskalas?, Vi har inte blivit snuvade på något takstolskalas.

”Chefen bjöd på middag nere på Krogen Buckanjären – jättefin fest, flott värre. Efteråt besökte vi Eremitaget. Han bjöd på allt. Det gjorde flickorna också. Efter medeltidsveckan sticker vi till Jamaica som han lovat, om vi blev färdiga i tid med det här jobbet.”

Asta tar sig för pannan. *Lurad på konfekten*, tänker hon.

MARY OCH MICKEY VID BANKEN

När Mary och Mickey når Lokalbanken är allt lugnt, Nippon och kompani sitter tillbakalutade på soffan utanför entrén. Mickey parkerar bilen och går in i banken med skrinet tillsammans med Mary.

En av bankmännen följer med ner i bankvalvet och stoppar in sin nyckel i det ena av låsen på Marys fack och vrider om.

Mary stoppar in sin nyckel i det andra låset och vrider om. Bankmannen öppnar luckan till facket litet på glänt och lämnar bankvalvet.

Mickey hjälper Mary att ta ut lådan ur facket. Hon lägger över skrinets innehåll och låser facket. De lämnar banken.

”Så var det med det. Tack skall ni ha.” Hon lyfter en hand åt Nippons håll. ”Då är det fri framgång, som vi brukade säga som små. Jag och Mickey tar oss till serveringen. Kommer ni neråt, så bjuder jag på eftermiddagskaffe. Hej på en stund i så fall – välkomna ner!”

UPPLADDNINGEN

Två av Kustbevakningens fartyg ligger på redden utanför Skenholmen och är beredda att ingripa om smuggelfartygen, som ligger förtöjda och väntande intill kalstensbrottets utsprängda berggrum, försöker ta sig ut genom gatten vid sidan om skäret Sildu. Polisens insatsstyrka, som flugits in under natten, har intagit positioner runt området och är beredda att agera på order. Polisen – delar av den grupp om åtta man, som polismästaren hade till sitt förfogande – är beredda att spärra av vägen ner till Sildnäs så snart som Munkens transportbilar passerat.

Himlen ljusnar långsamt i öster. Klockan är nolltrehundra. Duggregnet avtar... Havet häver... Man väntar...

Motorljudet långt bort utmed vägen tilltar. Ljuset från billampor lyser upp den glesa tallskogen – en bilkolonn om sex tunga transportfordon passerar utan att någon i bilhytterna märker insatsstyrkan, som ligger gömd i dikena och bakom kalkstensblock. Ordern från polisledningen är att transport-fordonen skall tillåtas passera.

Camouflageklädd personal stiger ur fordonen nere vid kalkbrottet och talar lågmält med besättningen ombord på smuggelfartygen. Vapen vinschas upp ur lastrummen och läggs på den truck, som garagerats i grottan. Fordonen lastas. Allt arbete verkar gå av gammal vana, alla verkar veta, hur jobbet skall utföras.

Sista lådan med raketgevär och karbiner kommer upp ur fartygets inre. Trucken kör fram. Vapnen lastas. Sidolemmarna på transportfordonen fälls upp. Personalen tar plats. Trucken körs in i grottan och föraren kommer ut och kliver upp i ett av fordonen. Samtidigt som fordonen rullar iväg, glider smuggelfartygen ut mot det ena gattet, där dom möts av det ena kustbevakningsfartyget. Smuggelfartygen vänder och försöker ta sig ut genom det andra gattet. Där möts dom av det andra kustbevakningsfartyget. Längre ut ligger ett marinfartyg avvaktande.

Fordonskonvojen rullar upp mot huvudvägen, där polisen spärrat av med egna fordon.

Männen tvingas ut ur transportfordonen, förses med handfängsel, och förs in i väntande bilar för transport till stadens häkte. Insatsstyrkan kör smuggelvapnen till ett vapenlager. Smuggelfartygens besättningar förs iland. Polisen sköter om vidare transport till häktet i Staden. Delar av kustbevakningens personalstyrka för smuggelfartygen till marinbasen i Fårösund, där fartygen skall undersökas grundligt.

Vakter, för bevakning, sätts ut – ingen obehörig tillåts komma ombord. Många turister och ortsbor har samlats och står på kajen. Intresset är stort. Då och då visar ondskan upp sitt fula ansikte och det gäller att läsa av allt ordentligt. Man minns vad man läst i sin historiebok om den ryska invasionen av Gotland år 1808; i varje fall hade man hört talas om den.

HERRVIKS HAMN

Innanför yttre piren i Herrviks fiskehamn ligger en av Kustbevakningens snabba patrullbåtar sedan ett dygn tillbaka och bevakar seglatser in och ut ur hamnen. Den intensiva trafiken, där Munkens snabba båtar transporterar turister, kontrolleras noga. I det fall man har anledning att misstänka illegal invandring, slår man till direkt. Gods, som förs över från munkens jeepar till de snabba båtarna, kontrolleras noga.

Alla försök att transportera knark över det Baltiska havet till Östländerna skall förhindras, den ordern, liksom ordern att: All smuggling av vapen från Öststaterna till Sverige skall förhindras, är noggrant inpräntad hos alla. Varje polisman vet vad som gäller, och är också medveten om riskerna och vad han kan utsätta sig för i yrket.

I marinan nedanför Sagoskogen ligger en av kustbevakningens snabba patrullbåtar. Man har full insyn i alla verksamhet ombord på Munkens snabba motorbåtar, och allt som företas av det maffiga manskapet. Den intensiva trafiken in och ut ur marinan, som också rapporterats av turister, som klagat på störd nattsömn, har avtagit markant.

Det råder ett avvaktande, beväpnat lugn. Ett av marinens fartyg ligger ankrat på redden utanför marinan, berett att agera, så fort order ges.

PROBLEM FÖR MUNKEN

De flesta hammarhajar har exporterats under ett hektiskt dygn. De har inte varit fullmatade, men tillgången på föda har minskat påtagligt och man har varit tvungen att leverera varan till underpris. Några invandrare, som sitter i klostret och väntar på ett ovisst öde finns inte längre. Den sista hammarhajen simmar i fiskodlingen och matas med havsöring för att kunna växa till sig.

”Ja du”, säger Constantin till Krogchefen. ”Det verkar som att vi måste satsa ännu hårdare på turisterna. Snart har vi ingenting

kvar av knarknäringen och inkomsterna på vapen. Jag har varit tvungen att avstyra fler vapenleveranser, myndigheterna gjorde tillslag mot Sildu nu på morgonen.

Frågan är hur Inspektören skall klara oss ur den härvan. Vaktstyrkan vet att, blir dom tagna, så är den verksamhet dom håller på med, ingenting som vi har vetskap om, du och jag. Vapnen konfiskeras naturligtvis, dom blir ställda inför rätta, dom erkänner, får ett kortare straff och snart är dom ute igen. Det retar mig bara att dom snabba motorbåtarna också kommer att konfiskeras. Där måste Inspektören agera, så att vi kan ta oss ifrån Ön snabbt om det kniper.”

”Vi har snart slut på knarklagret.” Krogchefen lyfter axlarna och viker ut händerna i en sydländsk gest. Han lyfter samtidigt ögonbrynen mot den plats där hårfästet en gång började. ”Vi kan inte ta in nytt med motorbåtarna, dom ligger under ständig bevakning i marinan. Har du ingen annan transportväg?”

”Nej, det var också en grej som gick snett. Jag trodde, att jag hade Mary säkrad som knarkkurir, men hennes far ordnade om så, att det hela gick i stöpet. Jag har hört att han kontaktade en läkare här på Ön och fick honom att agera. Den där reportern hade visst också ett finger med i spelet – henne måste jag ta hand om.

Som du vet, består ett annat problem i, att vi inte kan sälja lagret. Vi måste ha knark till värdinnorna, för att kunna hålla ruljangsen igång.”

Krogchefen lyfter åter axlarna och viker ut händerna. ”Vad gör vi?”

”Vi måste ta in så mycket pengar vi kan, på den verksamhet vi har igång under kommande medeltidsvecka. Antagligen tvingas jag sälja hela rörelsen till Mary, jag måste ge henne besked inom en viss tid, sedan lägger hon om sina planer säger hon – vad nu det kan innebära. Jag tar en av de snabba motorbåtarna över till Bornholm i dag. Jag har, som du vet, en del ordensbröder där och skall undersöka möjligheterna att gå ihop med dem och på så sätt fortsätta rörelsen om den här går i kapotten. Dom har en hel del intressanta projekt, som jag egentligen skulle ha engagerat mig i

långt tidigare – du vet närheten till Öststaterna finns ju även där. Dom har dessutom en del intressanta, medeltida konstruktioner med klosterbröder och korsriddare som man kan utveckla ur turistsynpunkt. Medeltida byggnader med underjordiska valv finns det också, ja, jag ser en stor utvecklingspotential. När jag kommer tillbaka i morgon, vill jag se vaktstyrkan i karnevals-kostymer. Det får du ordna. Vi tar uppställningen här, jag meddelar dig om tiden – Constantin går.

CONSTANTIN PÅ BESÖK I MARYS CAFÉ

Vid lunchtid nästa dag dyker Constantin upp på ”Marys Café och Restaurang”, som det står på skylten, som Ego har gjort i ordning och satt upp.

”Tjusigt värre”, säger Constantin. ”Kan vi prata litet du och jag?” Han ser på Mary, som åter svävar i sin vita klänning, lika vacker i hans ögon, som första gången han såg henne här i trädgården.

”Kan jag i så fall få bjuda dig på lunch, nu när det i alla fall är dags att äta en bit?”

”Det säger jag inte nej tack till, lunch tillsammans med en så vacker kvinna kommer att smaka jättebra. Vi kan väl sitta här litet avsides under parasollet?”

”*Han är en orm*”, tänker Mary. Hon visar dock upp ett leende mot honom.

”Dagens rätt: Piggvar, Gotlands nationalrätt, kan det smaka min herre? Bra! Då beställer jag.”

Constantin ser på henne när hon går bort och talar med betjäningen. *En tjusig kvinna, tänker han; där har jag missat något, men hon har i alla fall varit min.*

”Då så, det dröjer inte länge, maten är snart klar. Mary ser på Constantin. *En tjusig karl, tänker hon, synd att jag inte träffat honom under andra omständigheter.* ”Vad vill du tala med mig om?”

”Du gav mig en vink tidigare. Du vill köpa ut mig ur min rörelse i Sagoskogen. Jag är öppen för förslag.”

”Som du vet, har ju det, som du har byggt upp, inget värde för dig, eftersom det kostar dig stora belopp att återställa min mark. Du kan heller inte sälja anläggningen. Jag har ju erbjudit mig att efterskänka ackumulerade arrendekostnader, det är ju skrivet i avtalet oss emellan, vad är det då som återstår, och som du kan ta betalt för? Ingenting min käre Constantin. Nu är jag en snäll människa, som inte vill dig något illa, men du skadar mig och jag vill se så litet som möjligt av dig i framtiden. Mitt förslag var ju, att du skulle slå dig ner på ön Jamaica, dina släktingars hemtrakter, och det vore ett lagom avstånd att ha dig på. Där kan du sitta tillbakkalutad i en korgstol i Port Royal och se fartygen passera revy på havet utanför, medan du askar av cigarren och dricker ännu en Cuba Libre. Du säljer namnet Sagoskogen till mig och rättigheterna till driften av verksamheten, jag ger dig en miljon.”

”När kan jag ha dom pengarna?”

”Avtalet skriver vi nu, direkt här vid bordet. Någon summa markeras inte, utan du kan förfoga över pengarna, så som du själv önskar. Samma ögonblick som du lämnar ön, ger jag dig en väska med pengarna i sedlar.”

”Här kommer maten, var så goda”, serveringsflickan ställer ner två tallrikar och bestick. Hon niger och avlägsnar sig, men återkommer med en tillbringare vatten.

”Skall vi ta en kopp kaffe på maten?”, Mary ser på Constantin. Han nickar.

”Be Asta komma ut med papper och penna i samband med att hon också kan ta med sig kaffet, är du snäll.” Mary ler mot serveringsflickan.

När Asta kommer ut med kaffet märker Mary att Constantin stelnar, men hon ler bara som vanligt mot honom.

”Den där reportern måste jag ta hand om”, tänker han och kommer på sig själv med att han upprepar något, som han sagt tidigare. Han letar i sitt minne. ”Vem var det som alltid

upprepade sig med att säga: 'För övrigt anser jag att Cartago bör förstöras?' Han kommer inte på svaret.

”Ja, här är avtalet.” Mary lägger handlingen framför Constantin.

Han har inte hört på, när Mary dikterat och Asta skrivit. Han har setat i andra tankar, men tar upp arken och läser igenom avtalet. Han har inget att tillägga utan skriver under med sitt namn, tackar Mary för maten, nickar åt Asta och går ut genom grinden.

”Tack för hjälpen Asta, du är en pärla”, Mary kramar henne. ”Ser du så vackert det är här i trädgården, det är ju så fint allting. Jag är så glad. Nu måste vi sikta in oss på medeltidsveckan.” Hon ser på Asta som glittrar med garnityret.

MEDELTIDSVECKAN

Medeltidsveckan bjuder på mängder av upplevelser. Färjorna går med fullsatta turer och extraturer, festglada människor samlas. Gutarna har flyttat ut i vedbodarna för att bereda plats för turister och tjäna den extraslant dom själva så väl behöver – det är ett liv och ett kiv. Gator stängs av för gångtrafikanternas skull; gatuserveringar slås upp; överförfriskade turister slås ned; öl och dricku serveras av tillströmmande gutar – det är ett liv och ett kiv.

Borgmästaren invigningstalar, åhörare trängs; ficktjuvar vet vad klockan är slagen – armarna är fulla av tidsangivelser; man trampas på tårna och man trampar på tårna, här spelas på mungiga och där går en halt spetälsk och kladdar på en, till högreståndsperson utklädd korvhandlare.

En jungfru muras in i ett gammalt torn – skrik och tandagnisslan; en annan tidsenlig medeltidsjungfru kastas ut i havet, där någon ställt en telefonkiosk för snabbare förbindelse med yttervärlden; någon har ställt ett badkar under en gammal

kastanj i Botaniska Trädgårdens inre delar –bland blommor och blader – i väntan på att någon lättklädd hustru skall visa att hon minsann inte är rädd för ett bad i offentlig miljö, sin make till trots, där han sitter och häver öl, så att han får ont i armen i glada gilleskamraters lag. Sånger sjunges, danser trådes, händer klappas i takt – det är ett liv och ett kiv.

Valdemar Atterdag tar för sig av gutarnas guld, tornerare rider och plockar upp ringar med lansspetsen; när dom inte roar sig med att kasta sin bästa vän ur sadeln; existentialister håller flammande tal och kastar tomma ölburkar på varandra i den ena kyrkoruinen, medan ett gäng teaterbitna, intresserade hänger gardiner med hjälp av en ljusorgel i en annan kyrkoruin. Campingplatser runt om är fullbelagda, människor cyklar omkring och letar efter sovplats; åretruntboende regler sina lås och barrikaderar sig bakom stängda fönsterluckor.

Sommargäster från fastlandet simmar omkring bland fåglarna i Almedalens fågelsjö eller ligger i gräset och överröstar varandras transistorapparater. Ägaren till Almedalens Hotell och Restaurang har flytt till sommarstugan norrut och överlåtitt ansvaret för rörelsen på en som inte varit med förr.

Allt är med andra ord som vanligt – än är det bara måndag och polismästaren har svårt att behålla greppet om hela härligheten. Helst av allt skulle han vilja hissa ett stort segel, surra rodret och låta ön glida ner till den plats i Medelhavet, den en gång gled upp ifrån eller också dra ur proppen och låta allt gå till botten, för att så få se det stiga upp ur havet igen efter sommaren så som i sagan om Thjelvar. Han, polismästaren, älskar den här tiden på sommaren, det ger liksom litet extra krydda åt tillvaron. Hans hustru har tillfälligt lämnat ön – gråhårig.

CONSTANTIN MÖTER SINA VAKTER PÅ BUCKANJÄREN

Constantin möter sina väktare på Krogen Buckanjären vid den tid han angivit till Krogchefen. Alla närvarande, de som har kunnat komma loss från fasta uppdrag, har lagt av sina camouflagedräder och klätt sig karnevalsdräkter.

”Er uppgift är att bevaka alla anläggningar inom sagoskogsområdet, Högan och Kärringen. Märker ni av något otillbörligt intresse, så vill jag ha omedelbar rapport. Ni avvisar alla som försöker ta sig in på området utan att betala inträde eller försöker ta sig in gratis i de olika anläggningarna. Märker ni närvaron av poliser eller myndighetspersoner, så rapporterar ni omgående till mig eller Krogchefen. Ett arbetstidsschema är utskrivet. Håll alla tider. Jag vill se absolut punktlighet. Ta nu varsitt exemplar av schemat! Sätt er sedan till bords, så bjuder Krogchefen på middag. Jag hinner inte vara med under middagen själv tråkigt nog, men vi håller ständig kontakt via kommandocentralen. Tack skall ni ha.”

KARNEVALEN

Samtidigt med medeltidsveckan, går Munkens karneval av stapeln i etablissemang Sagoskogen inklusive Högan och Kärringen. Turister strömmar till och roar sig i alla anläggningar som Munken skapat och det är liv och rörelse till långt in på nätterna. Feststämningen spås på, genom att vakter, i karnevalskostymer, hela tiden cirkulerar bland alla begivenheter. Eremitaget slår upp portarna. Munken låter värdinnorna röra sig tillsammans med de utklädda vakterna på promenadstråket mellan Högan och Kärringen. De tar sexuellt intresserade gäster med sig tillbaka till Eremitaget, där festligheterna övergår i rena backanalen i spelhallar och kärlekstunnlar bakom stängda portar varje kväll under veckan.

Sista karnevalsaftonen larmar Tv-teknikern. Constantin slita sig loss från alla festligheter som pågår i Eremitaget. Han beger sig snabbt upp till kvarnen Högan. Teknikern har problem. Något fel har uppstått i bevakningsenheten på det översta planet.

”Hej Ludmilla! Går allt bra? Räcker personalen till?” Han ler sitt mest charmerande leende, när han passerar receptionen i bottenplanet.

”Du ser litet trött ut, min vän. När festen är över, skall jag bjuda dig på en riktig resa, så att du kan få vila ut och jag kan få rå om dig.

”Kan jag få fler till hjälp, så skulle jag vara väldigt tacksam.” Hon ser blygt på sina händer. Vi som är här nu, har svårt att få tid över, så att vi kan vila ut ordentligt mellan varven.”

”Det skall jag ordna.” Constantin ler mot henne. ”Har teknikern gått upp?” Han gör en nickande gest mot trappan.

Ludmilla nickar.

Constantin går uppför trapporna till översta planet, där han möter TV-teknikern.

”Vad är det som krånglar?”

”Övervakningsenheten fungerar inte som den skall, vi får ingen bild på Kärringen och promenadstråket. På entréplanet och segelaltanen är alla kameror utslagna. Kommandocentralen har ingen bild. Känn här! Transformatorburken är överhet. Spänningen ligger på 254 volt, jag tror att det är något fel på nollan.”

I samma ögonblick, som teknikern säger sista ordet, blixtrar det till och en låga slår ut från transformatorerna.

I nästa ögonblick sprängs en enhet, oljedimma uppstår och elden sprider sig snabbt. Teknikern slänger sig fram mot trappan och flyktvägen, hans kläder har fattat eld.

Constantin försöker att hitta något att släcka med, men han når inte brandsläckaren. Han sliter av sig kavajen och försöker släcka branden i teknikerns kläder. Hans egna kläder fattar eld. Han rusar fram och slänger upp fönstret på vid gavel, öppnar

lådan med räddningsbagen och kastar ut den. Tuben vecklar ut sig.

Han släpar teknikern till fönstret; hjälper honom upp på glidbanan; får honom att kana utför; tuben fastnar på en kvarnvinge och hamnar upp och ned. Teknikern störtar till marken.

Munken kastar sig ut, men fastnar och blir hängande i kvarnvingen – elden får fäste i tuben. Den flamar upp och brister. Brinnande delar hamnar på Munken.

Högan brinner.

Människor samlas och står på avstånd och ser, med förfäran, på personen, som hänger brinnande på kvarnvingen, och hur den stolta kvarnen snabbt övertänds. Elden sprider sig plan för plan neråt. Hettan är enorm. Brandbilar anländer, men det är för sent att göra något annat än att se till, så att elden inte sprider sig.

Kvarnen rasar samman.

Ludmilla kommer aldrig att glömma skriken från Munken – hon känner befrielse.

FLAMMORNA SYNS LÅNGT NÄR HÖGAN BRINNER

Mary ser det höga flammorna, när de stiger mot himlen och det starka eldskenet som lyser upp och kastar långa, hotande skuggor på marken och dallrande ljuslågor i trädens och buskarnas blad – hon förstår inte riktigt vad det är som händer.

Många av hennes gäster lämnar sina bord; mat och dryck står kvar; alla rusar upp på höjden, där kvarnen Kärringen är belägen. ”Spring upp och se vad det är som händer”, säger hon till serveringsflickan. Hon kan inte lämna serveringen själv. ”Kom fort tillbaka och berätta!”

Flickan rusar upp på höjden och klättrar uppför trapporna i kvarnen. Hon står fascinerad och ser hur eldslågorna stiger mot himlen där borta vid Högan. Hon står liksom fastnaglad inför skådespelet. "Så hemskt det ser ut", tänker hon och springer fort tillbaka till Mary med andan i halsen. "Det måste vara Högan som brinner säger hon exalterat. Får jag springa dit bort?"

"Gå inte för nära bara!", säger Mary. Hon ser, att flickan nästan inte kan bärga sig

"Vi kan väl gå bort och titta, när vi har stängt?" Gretchen ser upphetsad ut. "Är det inte hemskt? Om det nu är Högan. Den är ju så fint restaurerad, och så alla dom där konstverken och dom vackra kristallkronorna." Asta ser gråtfärdig ut.

Kvarnen Högan, stadens stolthet, brinner hela natten. På morgonen återstår bara delar av de tre första planen i sten, men murarna har spruckit av hettan från de övre, brinnande träkonstruktionerna, som ligger nerrasade i brinnande rester innanför stenväggarna. Det enda, som har hamnat utanför, är kvarnvingarna och det vackra stjärnhjulet.

Brandmännen släckte resterna och såg till så, att teknikerns döda kropp togs om hand. Man sökte i brandresterna efter Munkens kropp, men den återfanns inte.

Många åskådare, som stod i närheten, under själva brandförloppet, kunde gå ed på, att de hade sett en stor, svart kråka komma ut ur ett grönt ångmoln och flaxande försvinna mot Sagoskogen. Man tyckte också, att man känt en doft av svavel. Man hade förstått, att man varit med om något övernaturligt, obehagligt hemskt, och senare kunde man berätta, att man hade haft svårt att göra sig fri från upplevelsen av en oförklarlig ondska, som inverkade på deras fortsatta liv på så sätt, att vad de än företog sig, så blev det bara djävulskap av det hela.

Serveringsflickan kommer tillbaka till Mary och hennes servering och har Ludmilla med sig. Ludmilla är översiggiven och gråter hela tiden hysteriskt. Mary håller om henne, i ett försök att lugna henne, och torkar hennes tårar medan serveringsflickan berättar om branden.

”Klockan är mycket, ni får stanna här i natt med Gretchen och mig, vi bäddar syskonbädd och sover tillsammans. Du, säger hon till serveringsflickan, du måste ringa hem till dina föräldrar och berätta, så att de inte undrar och är oroliga. I morgon tar vi nya beslut – var dag har nog av sin egen plåga.”

EPILOG

Mary står som juridisk ägare till Sagoskogen och tar över driften av verksamheten. Eremitagets värdinnor får hjälp, genom den behandling doktor Ohlsson erbjuder dem, så att de kan återvända till ett drogfritt och normalt liv. Alla får en möjlighet att hjälpa Mary inom hennes verksamhet; den som vill kan återvända till sitt hemland på Marys bekostnad.

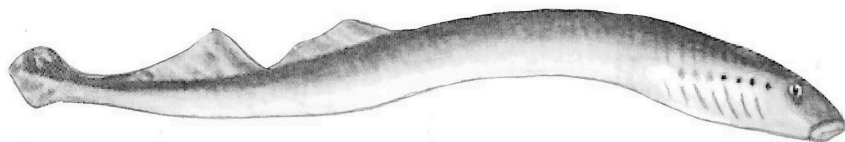
Munkens vaktstyrka får möjlighet till omskolning, för att kunna ingå som servicepersonal i Marys etablissemang. Den som vill kan återvända till sitt hemland.

Cirkuskungen tycker att Marys förslag, om att ta hem cirkusen från England och fortsätta verksamheten i utökad skala på Gotland är mycket intressant, och han ordnar omgående om så, att allt – cirkustält, bostadsvagnar och inventarier – inklusive elefanter, tas ombord på ett lastfartyg med destination Gotland.

Krogchefen försvinner med knarklagret mot Bornholm i den resterande, snabba motorbåten, men går på en gammal tysk mina från andra världskriget, som slitit sig från förankringen i Bornholmsdjupet, katastrofen är total, inga överlevande återfinns. Eremitaget görs om till spa-anläggning och kalkstensklippan utvecklas till ett uppskattat upplevelsecenter med dramatiska effekter i tunnarna. Klosterbyggnaden lämnas öde – ingen vågar stanna länge i de illaluktande, möjligen lokalerna. Det vilar dessutom något obeskrivligt hemskt, outgrundligt brutalt över anläggningens olika delar.

Någon fortsätter att mata nejonögonen i klosterträdgårdens brunn ...!

En stor, svart kråka har setts i toppen av stormasten på ett av fartygen i Port Royals hamn – ett större kaparskepp.

Ingen, av människorna i staden, har observerat att skeppet anlöpt – en morgon har det bara legat där på redden. Många har observerat det mystiskt, blåaktiga sken som omgett fartyget. Ingen besättning har syns ombord på skeppet, ingen har svarat på anrop – allt har verkat dött.

Hamnkaptan har anat oråd, och misstänkt att det kanske kan vara pest ombord, och har därför beordrat vaktmanskapet att avvakta och hindra någon att gå ombord, i väntan på besked från den skeppsläkare som väntas återvända från en sejour utmed kusten. Läkaren hinner inte återvända i tid för att inspektera fartyget. En natt styr det ut genom gattet för fulla segel med piratflaggan hissad; ombord syns ingen mänsklig varelse, men seglen hissas och halas allt efter vind och färdriktning; de som mött fartyget till havs eller blivit omseglade, har återsetts vithåriga, blodlösa, med händerna krampaktigt fästa runt egen hals och med ögon hemskt stirrande, nästan på väg ut ur sina hålor, som om dom sett djävulen på nära håll.

I kragöppningen, på den sjöröwares kaptensuniform han sett upphängd på roderratten, har en liten skeppsgosse sett en stor svart kråka sticka ut huvudet och kraxa vänligt.

Skeppsgossen, som var son till den döda kaptenen, återkom efter en månad med skeppet som gled för förlig vind in genom

gattet i Port Royals hamn. Seglen halades. På avstånd såg man skeppet fira ankaret. En skeppsbåt sattes i sjön och en skeppsgosse rodde in och klarerade skeppet som sitt.

Skeppsläkaren i Port Royals hamn tilläts gå ombord för att göra hälsokontroll. Han återvände vithårig och utan förmåga att förmedla sig med omgivningen. På en fråga om nästa destination hade skeppsgossen angett Bornholm, Danmark. Den svarta kråkan försvann mot horisonten och den dalande solen, för att förbereda skeppets ankomst.

Foto: Toivo Molin

Konstverk: Axel Nelson axelnelson.com

Formgivningen av omslaget och sättningen av bokens inlaga är utförd av Toivo Molin.